Amintiri cu sfinți

Volumul 5

DANIEL BRÂNZEI

Amintiri cu sfinți

- Volumul 5 -

culese de

Daniel Brânzei

Introducere

Iar a început Daniel să scrie cărţi?

Nu, n-a început, pentru că, de fapt, n-a încetat niciodată.

Am învăţat să notez în scris ceea ce este important încă din anii de liceu, de la profesorul Iovanovici, care ne spunea: „Numai ceea ce trece prin vârful creionului pătrunde cu adevărat în minte şi se păstrează în memorie."

Mai târziu, Richard Wurmbrand mi-a confirmat înţelepciunea acestui principiu. Mi-a mărturisit că avea întotdeauna hârtie şi creion la capul patului. Lua notiţe când citea o carte şi scotea imediat hârtia şi creionul ori de câte ori asculta un predicator. (Este adevărat că, la unii, le punea repede înapoi...)

De aceea, această carte nu conţine aproape nimic scris recent. Ea adună notiţe strânse de-a lungul multor ani, venite acum să completeze cele patru volume publicate deja.

Amintirile nu dispar. Asemenea frunzelor care cad toamna şi se prefac în humusul roditor din care răsar primăvara ghioceii, ele trec printr-un proces tainic de decantare. Memoria este pământul fertil din care răsar gândurile de astăzi şi faptele de mâine.

Puţini ştiu că mierea nu se culege, ci se face. Albinele adună doar nectarul şi polenul. Mierea este rodul unui proces care înseamnă culegere, transformare, răbdare şi timp.

În timpul verii, albinele strâng nectarul florilor cu ajutorul unei trompe fine, numită glosă, şi îl poartă în guşa meliferă. Întoarse

la stup, îl predau altor albine lucrătoare, care îl prelucrează şi îl depun în celulele fagurelui. Acolo, prin căldura şi ventilaţia stupului, apa se evaporă treptat, iar nectarul se îmbogăţeşte în zaharuri până când devine miere. Abia atunci fagurele este pecetluit cu ceară, pentru ca această comoară să fie păstrată peste iarnă.

Pentru un singur borcan de aproximativ 450 de grame de miere muncesc, de-a lungul vieţii lor, sute de albine.

Aşa sunt şi amintirile. Ele sunt puţina miere care ne rămâne după ce am umblat, harnici, din floare în floare, de-a lungul întregii vieţi. Nu orice întâmplare se păstrează în suflet, ci numai aceea care, după trecerea timpului, s-a prefăcut în înţelepciune.

Îmi vine în minte ghicitoarea lui Samson:

„Din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă şi din cel tare a ieşit dulceaţă." (Judecători 14:14)

Timpul ne consumă pe fiecare dintre noi, dar, pentru cei care învaţă să privească în urmă cu ochii credinţei, el rodeşte înţelepciune. Din ceea ce este trecător învăţăm să trăim în lumina veşniciei.

Spre deosebire de celelalte amintiri, „Amintirile cu sfinţi" sunt amintiri ale harului. Sunt clipe de revelaţie în care Dumnezeu ne-a îngăduit să întrezărim ceva din frumuseţea caracterului Său, din purtarea Lui de grijă şi din felul în care ne-a însoţit pe drum.

Privite astfel, ele n-au fost niciodată doar despre oameni, ci despre Dumnezeu. Oamenii au fost doar ferestrele prin care El ne-a lăsat, din când în când, să-I vedem lumina.

Dacă aceste pagini vor reuşi să vă îndrepte privirea mai puţin spre cei pomeniţi în ele şi mai mult spre Domnul care i-a călăuzit, atunci rostul lor va fi fost împlinit.

1. Richard Wurmbrand

Nu vă spun o noutate dacă vă spun ceva: nenea Richard n-a fost un om obişnuit! Eu l-am poreclit odată: „Richard, inimă de leu!" Iată un exemplu care-mi dă dreptate.

Pavel Nicolescu mi-a trimis nişte copii după câteva documente din anul 1945. Ele poartă amprenta inconfundabilă a acestui „unicat"...

(din revista „Prietenul", nr. 16, 31 octombrie 1945)

Richard Wurmbrand la Congresul Cultelor din România, în anul 1945. La Bucureşti a avut loc, în zilele de 16 şi 17 octombrie, un congres al tuturor cultelor din ţară.

Evreii creştini, fideli învăţăturii Mântuitorului că Împărăţia Lui nu este din lumea aceasta şi convinşi că Isus este Acelaşi ieri, azi şi în vecii vecilor, astfel încât datoria noastră, a ucenicilor Lui, este să nu fim sub vremi, ci să facem, în orice împrejurare, unul şi acelaşi lucru — singurul trebuincios — şi anume să preamărim Numele Lui şi să-I urmăm pilda, au ţinut să participe la acest congres, desfăşurat în incinta Parlamentului, pentru a aduce şi acolo Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu.

Delegatul nostru a primit cuvântul chiar în prima zi a congresului, imediat după Eminenţa Sa, dr. Alexandru Şafran, marele rabin. El a spus următoarele:

„Ştiu că este târziu (era ora unu când mi s-a dat cuvântul) şi că sunteţi obosiţi. Nici n-aş mai fi luat cuvântul dacă şi eu aş fi avut să vă aduc banale salutări oficiale din partea vreunei organizaţii. Dar eu cred că atunci când se întâlnesc ucenicii lui Isus, cei care-L iubesc pe Mântuitorul şi-I slujesc, au mai mult

de făcut decât să schimbe între ei formule de curtoazie şi cuvinte politicoase. În Scriptură scrie că «sfinţii de pe pământ sunt toată bucuria noastră». Noi ne-am adunat aici cu bucurie pentru a spune adevărurile lui Hristos."

„Sunt însărcinat să iau cuvântul din partea Misiunii Bisericii Suedeze, care — continuând activitatea Bisericii Anglicane — lucrează pentru răspândirea Evangheliei în mijlocul poporului evreu."

(Aplauze furtunoase.)

„De două mii de ani, cerul oftează după oile rătăcite ale casei lui Israel. Isus, Fiul lui Dumnezeu, murind pe cruce pentru a ispăşi păcatele noastre, ale tuturor, cea mai amară lacrimă şi cea mai dureroasă picătură de sânge le-a vărsat pentru acest obidit popor."

(Aplauze furtunoase.)

„Şi avem nădejdea că se va împlini cuvântul scris în cărţile vechilor proroci ai evreilor: că ei îşi vor întoarce privirile spre Cel pe care L-au străpuns şi-L vor primi pe Isus."

(Aplauze furtunoase.)

Rabinii s-au ridicat indignaţi, au protestat şi au vrut să-l oprească pe delegatul nostru, ameninţând că părăsesc sala. Congresiştii au început să strige:

— Să vorbească! Să vorbească! Păstorul! Păstorul!

Vacarmul a devenit general. Rabinii au continuat să ceară retragerea cuvântului delegatului nostru. Mii de participanţi îl aclamau şi cereau să fie lăsat să vorbească.

Preşedintele congresului, P.S. Episcop Gafton, a rămas nemişcat. Prea Cuvioşia Sa, părintele Burducea, i-a retras cuvântul delegatului nostru, care a părăsit calm tribuna. La ieşire a fost felicitat călduros de foarte mulţi dintre cei prezenţi.

În sală, timp de aproape zece minute, vacarmul a continuat. Se striga:

— Să vorbească Păstorul! Păstorul! Păstorul! Vrem să auzim!

Rabinii strigau în sens contrar. În cele din urmă, lucrurile s-au liniştit, iar congresul şi-a continuat lucrările.

Pe noi ne bucură faptul că, măcar pentru câteva clipe, Numele Domnului Isus a putut fi preamărit în Parlament, cu atât mai mult cu cât şedinţa congresului a fost radiodifuzată.

Ne bucurăm că şi de la această tribună Dumnezeu, prin gura unui copil al Său, a chemat poporul evreu la pocăinţă şi l-a îndemnat să-L primească pe Isus, adevăratul lui Mesia.

Marele rabin Şafran a cerut, înaintea întregului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi a reprezentanţilor celorlalte culte adunaţi la acel congres, să înceteze odată pentru totdeauna acuzaţiile aduse împotriva evreilor cu privire la uciderea lui Isus, susţinând că El a fost condamnat la moarte de procuratorul roman şi că, prin urmare, evreii nu poartă nicio răspundere.

Ca răspuns la intervenţia marelui rabin, s-a auzit un glas care a răsunat în întreaga adunare. Era glasul evreului creştin Richard Wurmbrand, care i-a spus lui Şafran — şi rabinilor prezenţi — următoarele cuvinte:

„Voi, care reprezentaţi Sinagoga şi Îl tăgăduiţi pe Mesia, până nu veţi sta în genunchi înaintea Crucii şi până nu-I veţi cere iertare Celui Răstignit pentru fărădelegea comisă, nu vi se cade să-I pomeniţi Numele!”

Relatarea consemnează că, după aceste cuvinte, o parte dintre cei prezenţi au izbucnit în ovaţii şi aplauze, în timp ce marele rabin şi însoţitorii lui au părăsit sala, iar atmosfera a devenit extrem de tensionată.

2. O revenire de dincolo de comă

Întâmplările cu sfinţi nu sunt chiar... întâmplătoare, iar întâlnirile lor sunt foarte bine planificate. „Cineva” are grijă ca ele să se întâmple.

Am să vă dovedesc lucrul acesta când ne vom întoarce din vizita pe care o vom face diseară la familia Spulber, din Portland, unde ne aflăm de câteva zile. ...

Am revenit.

Sper să mai fiu încă sub starea de spirit în care am început această postare. Ieri şi astăzi, Ionică Dumitru, prietenul meu încă de pe vremea când eram la Liceul de Metrologie din Bucureşti, mi-a făcut cadou două zile de tratament la o staţiune asemănătoare cu Băile Felix din România. Ne-au însoţit soţiile şi încă două familii de prieteni de aici: Bisorca şi Hategan.

Ieri, în timp ce „dădeam ciorba în fiert" într-un bazin cu apă clocotită, un om cam de vârsta noastră s-a apropiat de noi. L-am văzut că ar fi vrut să intre în vorba noastră. Ionică i-a spus ceva în engleză, dar omul i-a răspuns:

— Bună ziua!

De atunci, surprizele s-au ţinut lanţ.

Era ucrainean. Vorbea perfect rusa şi ucraineana, foarte bine engleza şi, după cum se acuza singur, destul de prost românește. Era membru într-o biserică de câteva sute de ruşi din Salem, cam la o oră spre sud de Portland. Lucra într-o închisoare de acolo şi dorea neapărat să-l ajutăm să dea de cei doi copii ai unui român pe care îl cunoscuse ca deţinut. Iniţiase un fel de bisericuţă a deţinuţilor şi se bucura de fiecare suflet pe care Dumnezeu îl recupera pentru credinţă.

Tocmai despre un astfel de suflet, un român, voia să ne vorbească. O poveste tristă, tragică şi totuşi mai scumpă decât un milion de dolari. Am să încerc s-o redau din fragmentele rostirii lui, într-o limbă pe care nu o stăpânea decât cu mare greutate.

Slavic ne-a povestit despre un român, baptist, care şi-a omorât soţia şi a fost condamnat la douăzeci şi şapte de ani de închisoare. Sărmanul om a încercat apoi să se sinucidă de câteva ori, dar a fost împiedicat de fiecare dată de supravegherea strictă a gardienilor. Era nervos, irascibil şi retras în lumea gândurilor lui.

La un moment dat s-a luat la bătaie cu un om de culoare şi a încercat să-i scoată ochii. A fost judecat din nou, iar autorităţile i-au adăugat încă trei ani la condamnare.

Când i-au înmânat sentinţa, a rupt-o înaintea tuturor şi, profitând de şocul celor din jur, s-a aruncat pe geamul de la etajul al doilea. A căzut în cap, dar n-a murit pe loc. L-au dus la spital şi a stat două luni în comă. Cinci vertebre din zona cervicală îi fuseseră fracturate. A rămas aproape complet paralizat.

La început, personalul spitalului a crezut că pasivitatea lui era doar urmarea paraliziei. Nu era însă aşa. Treptat, şi-au dat seama că în omul acela se petrecuse o schimbare radicală.

Celor care aveau răbdare să-l asculte le povestea că, în lunile petrecute în comă, fusese în iad şi că Domnul Isus îl scăpase de acolo şi-l trimisese înapoi să trăiască. Vorbele lui erau greu de crezut, dar erau însoţite de o strălucire ciudată a ochilor. Parcă povestea cu privirea, retrăind grozăviile prin care trecuse atunci când alţii îl crezuseră deja mort. Acum înviase la o viaţă nouă, neînţeleasă de cei din jur şi imposibil de împărtăşit în cuvinte.

Paznicul-păstor ucrainean ne-a mai spus că românul se întorsese la viaţă cu o sete nemaipomenită de a citi Biblia. Îi mulţumea mereu lui Dumnezeu că singurele degete pe care le mai putea mişca erau cele ale mâinii drepte şi că, astfel, putea întoarce paginile Bibliei.

N-a mai trăit mult. A murit şi a fost înmormântat în închisoare. Înainte de a muri însă, omul l-a însărcinat pe fratele ucrainean cu o misiune. L-a rugat să-i caute pe cei doi copii rămaşi în urmă şi să le spună că tatăl lor s-a pocăit şi că îi aşteaptă, alături de mama lor, în cer. Ştia că vestea aceasta avea să fie pentru ei mai scumpă decât un milion de dolari.

— M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să întâlnesc nişte creştini baptişti români care să mă ajute. De aceea m-am apropiat de voi când v-am auzit vorbind româneşte.

L-am rugat să ne spună numele celor doi copii şi vârsta lor aproximativă. Ne-a spus vârstele, dar nu şi-a mai putut aduce aminte numele lor. Credea doar că fuseseră înfiaţi de o familie.

— Ce să fac? N-am avut destulă credinţă să mă rog că voi întâlni chiar aşa de repede nişte români, şi încă dintre bisericile de aici. Acum mi-e ruşine. Vă dau numărul meu de telefon şi vă rog să mă sunaţi când voi fi iar acasă.

Cineva rânduieşte întâlnirile noastre. Chiar mai bine şi mai repede decât ne vine nouă să credem.

3. Înjurătura care trădează

S-a petrecut într-un sătuleţ din judeţul Arad. O brigadă de propagandişti atei a adunat satul la Căminul Cultural. Au discutat mai multe ore despre inexistenţa lui Dumnezeu, despre cuceririle ştiinţei, despre zborurile cosmice şi despre Univers. Au răspuns la mai multe întrebări, iar la plecare, maşina care trebuia să-i ducă într-o altă comună, unde să „răspândească lumina ştiinţei", întârzia să sosească.

Cel mai înverşunat ateu dintre ei a tras o înjurătură la adresa lui Dumnezeu. Un bătrân care era prin apropiere şi a auzit înjurătura s-a apropiat de tovarăşul frumos îmbrăcat şi i-a spus:

— Domnule tovarăş, bag seamă că dumneata ori eşti nebun, ori eşti un mare mincinos.

— Cum vorbeşti aşa cu mine, moşule? a întrebat tovarăşul, profund jignit.

— Apăi, eu alta nu văd c-ar fi. Ne-ai spus aici, la cămin, că Dumnezeu nu există, iar acum te-am auzit că-L sudui. Ori eşti nebun, că sudui pe Cineva care nu există, ori ne-ai minţit pe toţi.

„Tovarăşul" ateu a plecat capul ruşinat şi n-a mai scos niciun cuvânt.

4. Arheologii

Ioan Ciubotă, de la Radio Vocea Evangheliei din Timişoara, m-a rugat cândva să scriu prefaţa unei culegeri de interviuri despre singurătate. Am făcut-o cu drag şi cu bucurie. Îl cunoşteam, îl preţuiam şi beneficiasem nu o dată de roadele muncii lui. M-a surprins însă reacţia pe care mi-a trimis-o după ce a citit prefaţa. Eu, americanul stabilit la Los Angeles, am primit de la el aceste rânduri:

„Dragă frate Daniel, trebuie să citesc prefaţa de vreo douăzeci de ori. Este printre foarte puţinele ocazii în care cineva apreciază ceea ce fac. Probabil că ştiţi şi dumneavoastră... lumea nu prea se înghesuie cu aprecierile. Vă mulţumesc din toată inima."

Cuvintele lui m-au întristat. Mi-au adus din nou în minte una dintre cele mai vechi boli ale noastre: nerecunoştinţa.

Se spune, în glumă, că arheologii sunt oameni a căror carieră se desfăşoară printre dărâmături. Dacă acceptăm această definiţie hazlie, atunci trebuie să recunoaştem că aproape toţi românii au vocaţie de arheologi.

Trăim într-un uriaş câmp de ruine.

Ne demolăm eroii şi sfărâmăm lucrările celor care au încercat să clădească ceva trainic pentru neamul acesta. L-am bagatelizat pe Ştefan cel Mare, i-am găsit carnet de partid lui Decebal, l-am internat pe Eminescu în azil, l-am mai ucis încă o dată pe Iorga şi am făcut ferfeniţă cărţile lui Călinescu.

Nici contemporanii nu scapă. Minimalizăm contribuţia monumentală a lui Patapievici la cultura europeană, trecem cu vederea curajul Anei Blandiana şi al Doinei Cornea şi nu reuşim să ridicăm pe soclul celei mai înalte demnităţi a statului nici măcar un om care să întrunească un consens naţional rezonabil.

Această neputinţă ne urmăreşte de secole. Cândva i-am chemat pe fanarioţi să ne civilizeze, apoi am adus o familie germană pe tron în speranţa că va altoi în firea noastră ceva din disciplina şi rigoarea spiritului german.

Parcă purtăm pentru totdeauna pecetea resemnatului „ca la noi, la nimenea”. Am ajuns să respectăm mahalagismul şi să privim cu suspiciune adevărata măreţie. Ne simţim mai confortabil în compania mediocrităţii decât în apropierea excelenţei. Ne-am lăsat seduşi prea uşor de cultura „mişto-ului” şi ne complacem într-o vulgaritate care degradează atât limba, cât şi sufletul.

În Ardeal există un fenomen curios. Dacă un ungur găseşte pe câmp un castravete deosebit, spune cu mândrie: „Este de soi unguresc.” Aşa au apărut, în vorbirea curentă, cai ungureşti, găini ungureşti, vin unguresc, pastramă unguresacă şi multe altele. Până şi unii romi preferă să se prezinte drept „ţigani ungureşti”, numai pentru a se asocia unei identităţi pe care o consideră mai prestigioasă.

Fiecare popor îşi zideşte identitatea generaţie după generaţie, sprijinindu-se pe oamenii săi de excepţie. Ei devin repere, modele şi izvoare de inspiraţie pentru cei care vin după ei.

Noi, românii, parcă trăim într-o nesfârşită campanie de demolare. Ne contestăm unii pe alţii, ne minimalizăm realizările şi ne risipim energia în bârfă, ironie şi dispreţ.

Am citit nu demult „evaluarea” pe care un elev contemporan o făcea Mioriţei, această capodoperă a folclorului românesc:

„Doi criminali, o oaie turnătoare şi un prost.”

La noi, centrul civilizaţiei a fost dintotdeauna satul, dar în multe dintre oraşe mahalaua a ajuns să dicteze tonul. Fiecare generaţie are tentaţia de a demola ceea ce au construit cei dinainte. O luăm mereu de la capăt. Rămânem veşnic la nivelul temeliei, incapabili să ridicăm etajele unei construcţii durabile, fiindcă prea puţini sunt dispuşi să clădească pe ceea ce au făcut alţii. Poate că aceasta este explicaţia pentru care aproape fiecare generaţie românească se consideră o „generaţie de sacrificiu”.

Totuşi, dacă metafora arheologului nu vă convinge — şi sper să nu vă convingă în întregime — atunci există o speranţă.

Arheologul adevărat nu este un demolator. El caută, descoperă, restaurează şi readuce la lumină comorile trecutului. El nu distruge identitatea unui popor, ci o reconstruieşte.

Care este, aşadar, soluţia?

Fără ea, orice critică nu face decât să adauge încă o cărămidă la zidul negativismului românesc. Ajungem să-i batjocorim pe batjocoritori şi să-i demolăm pe demolatori, alimentând aceeaşi spirală a autodistrugerii.

Primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să identificăm oamenii, evenimentele şi momentele care au contribuit la devenirea noastră ca popor. Avem nevoie de acest inventar naţional nu din nostalgie, ci pentru viitor. Un popor fără repere este un popor fără direcţie.

Al doilea pas este restaurarea acestor repere în conştiinţa generaţiei de astăzi.

Din această dorinţă s-a născut seria *Amintiri cu sfinţi*.

Am vrut să ofer tinerilor o punte spre oamenii prin care Dumnezeu a lucrat în generaţiile dinaintea noastră. Mă deranja faptul că aproape toate modelele prezentate în literatura creştină erau străine, ca şi cum Dumnezeu nu ar fi ridicat niciodată dintre români oameni vrednici de urmat.

Aceeaşi convingere m-a făcut să-i cer autorului american al cărţii *One Anothering*, tradusă în româneşte sub titlul *Grijă de fraţi*, permisiunea de a înlocui exemplele americane cu întâmplări petrecute între români. Avem şi noi oameni ale căror vieţi, cuvinte şi fapte alcătuiesc o adevărată antologie de înţelepciune.

Al treilea lucru pe care îl putem face este să răspândim o epidemie de optimism creştin. Dumnezeu are planuri şi pentru poporul român.

În America am văzut o insignă pe care scria:

My God doesn't make junk. (Dumnezeul meu nu face rebuturi.)

Dacă Dumnezeu nu face rebuturi, atunci nici investiţiile Lui în poporul român nu trebuie dispreţuite.

Trebuie să renunţăm la cinism, la ironia distructivă şi la reflexul de a face mereu „mişto” unii de alţii. Fiecare om este superior nouă într-un anumit domeniu. Putem învăţa de la el şi îl putem încuraja.

Critică mai puţin. Încurajează mai mult.

În România am încercat prea des să îndreptăm oamenii prin critică. În alte părţi, rezultatele au venit prin apreciere, încurajare şi stimulare.

În sfârşit, mai este un lucru.

Cei care au văzut lumea au responsabilitatea de a aduce acasă nu complexe de inferioritate, ci o perspectivă nouă. Au datoria să cultive o nemulţumire constructivă, însoţită de dorinţa de progres. Toate naţiunile sunt un amestec de lumină şi umbră, de izbânzi şi eşecuri.

Shakespeare spunea că era „ceva putred în Danemarca”. Dar faptul că era ceva putred nu însemna că era totul putred, iar Danemarca de astăzi este o ţară minunată!.

Dacă a existat speranţă pentru Danemarca, există speranţă şi pentru România.

5. E prea devreme să fie prea târziu

Nu este doar un calambur de ocazie, dar ocaziile apar peste tot. Istoria se grăbeşte. Incredibilul de ieri este la modă astăzi şi perimat mâine. Vă mai aduceţi sminte de vremea când tot ce ne doream era un ... radiocasetofon? Sau un telefon în casă?

Schimbările prea rapide produc instabilitate, iar aceasta naşte insecuritate şi depresie. Cel mai trist epitaf care ne bântuie ca virusul unei pandemii planetare este acesta:

„A murit strivit de roţile mecanismului unei lumi pe care n-o mai înţelegea”.

Singura speranţă în acest caleidoscop ameţitor de iluzii este existenţa unei „Stânci a veacurilor” nemişcată de furtuni şi

valuri. Cel care se refugiază pe ea găseşte o pace care întrece orice pricepere.

În comparaţie cu eternitatea toate „noutăţile" de azi şi de mâine sunt ... „deja vu". Astăzi, noi sosim întotdeauna de ... mâine, iar adevăratul progres izvorăşte dintr-una din cele mai vechi cărţi ale lumii, Biblia.

6. Trei întrebări de la răscrucea civilizațiilor

Ce preferaţi: oriental-existenţial, occidental-materialist sau iudeo-creştin? Am urmărit câteva dialoguri între un mare guru indian şi reprezentanţi ai civilizaţiei „avansate" occidentale. Fiecare îl privea pe celălalt ca pe o ciudăţenie în marea schemă a existenţei.

Bineînţeles că m-am lăsat antrenat în disputa lor şi m-am întrebat cui îi dau dreptate şi care ar fi răspunsul meu creştin la întrebările lor.

În rezumat, cred că există trei mari şcoli de gândire, fiecare orientată de întrebarea fundamentală pe care şi-a pus-o despre existenţă. Marile tradiţii ale Orientului, Occidentului şi iudeo-creştinismului şi-au îndreptat curiozitatea în trei direcţii diferite.

Marele guru avea dreptate când spunea că ne naştem cu o identitate pură, însetată de cunoaştere, iar tot ceea ce ne înconjoară ne îmbracă apoi în „hainele" reuşitelor altora. Părinţii ne învaţă să fim ca ei, şcoala ne învaţă să nu fim ca părinţii, iar societatea ne învaţă să nu fim ca şcoala. Tot ceea ce acumulăm astfel alcătuieşte doar „coaja" fiinţei noastre, nu miezul ei.

Când fructul este consumat, coaja este aruncată. Indienii îngroapă trupul în câteva ore. Occidentalii îl cosmetizează şi îl păstrează câteva zile, dar, în cele din urmă, tot în pământ ajunge.

Ce devenim în viaţă depinde de răspunsul dat la una dintre cele trei întrebări fundamentale: „Ce?", „Pentru ce?" şi „Cine?"

Occidentul a ales să răspundă întrebării: „Pentru ce?" Din această preocupare s-a născut tehnologia. Cunoaşterea nu mai este urmărită pentru ea însăşi, ci este orientată spre utilitate

şi prosperitate. Universităţile sunt finanţate mai ales pentru cercetarea care poate fi transformată în progres economic şi bunăstare materială.

Marele guru întreba:

„Progresul tehnologic este uriaş şi incontestabil. Dar puteţi spune că sunteţi mai fericiţi astăzi decât oamenii de acum 150 sau 1.500 de ani, care nu aveau toate aceste înlesniri tehnologice? Desigur că nu. Confortul nu aduce automat fericirea. Adevărata fericire apare doar în acele clipe rare în care fiinţa noastră atinge ceva existenţial superior."

Orientul a ales să răspundă întrebării: „Ce?" De aceea a încercat să se desprindă de ambalaj pentru a cultiva esenţa fiinţei. Identitatea nu mai este dată de familie, de naţiune, de profesie sau de societate, ci de ceea ce omul este în sine, dincolo de toate aceste învelişuri.

Pentru orientali, omul trăieşte în tensiunea dintre energie şi timp. Dacă timpul se sfârşeşte înainte ca energia interioară să se consume, spunem că cineva a murit prea devreme, în floarea vârstei. Dacă energia se stinge înainte de sfârşitul timpului, omul ajunge în senilitate sau într-o existenţă lipsită de conştiinţă. Idealul lor este ca energia şi timpul să se încheie împreună.

Omul este, în această perspectivă, o mică parte din univers, purtător al unei conştiinţe care participă la memoria cosmică.

După cum în trup purtăm mult mai mult decât propriile noastre amintiri — moştenim trăsături şi informaţii genetice de la generaţiile dinaintea noastră — tot astfel, spun orientalii, participăm la o memorie spirituală universală.

Bun! Mi-am spus că până aici explicaţiile despre fundamentele civilizaţiilor occidentale şi orientale sunt coerente şi interesante.

Dar unde mă aflu eu, cu adevărul meu iudeo-creştin?

Cred că noi am ales să răspundem celei de-a treia întrebări, aflată dincolo de „Ce?" şi „Pentru ce?":

„Cine?"

Nu este decisiv ce sunt şi nici ce am. Esenţial este cine sunt.

La această întrebare nu-mi poate răspunde nici lumea materială şi nici o spiritualitate impersonală. Cărţile noastre de căpătâi, Vechiul şi Noul Testament, merg până la rădăcina identităţii şi ni-L descoperă pe Cineva cu care putem intra într-o relaţie personală, inteligentă şi iubitoare. Un Dumnezeu căruia Îi putem spune: „Tată."

„La început Dumnezeu..." începe cartea Genezei.

Iar Noul Testament începe cu un arbore genealogic care ne conduce spre o identitate supremă, definitorie pentru răspunsul la întrebarea: „Cine suntem?"

Da, orientalii au intuit mai bine decât occidentalii că viaţa înseamnă mai mult decât hrană, îmbrăcăminte şi confort. Suflarea de viaţă le supravieţuieşte tuturor acestora şi nu poate fi redusă la ele.

Dar nici orientalii nu merg până la capăt. Un aparat de radio, oricât de bine ar fi construit, nu foloseşte la nimic dacă nu poate recepţiona mesajul transmis din afara lui.

Este adevărat că ne naştem ca o scânteie de viaţă aflată în căutarea sensului şi a fericirii. Tocmai această căutare ne deosebeşte de restul creaţiei.

Mai important însă decât faptul că noi Îl căutăm pe Dumnezeu este faptul că Dumnezeu ne caută pe noi.

Fără intervenţia Lui în istorie am fi rămas o corabie naufragiată în furtună, fără busolă şi fără hartă.

Religia fără revelaţie este doar o căutare omenească după adevărul intuit. Revelaţia ne oferă adevărul obiectiv, venit din afara noastră, singurul capabil să ne ridice.

Altfel, am fi asemenea celui care încearcă să se ridice singur trăgându-se de urechi sau de şireturile pantofilor.

Ce frumos ar fi fost dacă şi occidentalii, şi orientalii ar fi putut sta puţin de vorbă cu... Isus Hristos.

7. Hrițcu Mircea cu Vasile Brânzei

Eram în vizită la ţară, într-un sat aşezat pe un deal din nord-estul României.

Tocmai ne întorseserăm de pe imaş, de la iazul din vale, aflat la marginea satului. Aşezaţi pe prispa casei, ne odihneam şi depănam, cu pasiune, amintiri cu sfinţi. Fără să ne dăm seama, se făcuse miezul nopţii.

Greierii cântau, iar cerul era plin de stele. Departe de luminile oraşului, ele străluceau cu o limpezime pe care n-o mai întâlnisem nicăieri. Comuniştii puteau stinge multe lumini. Dar nu şi pe acestea.

Când ne-am ridicat să mergem la culcare, o mână caldă şi puternică m-a cuprins părinteşte după ceafă. Privind spre cer, nenea Vasile mi-a spus încet:

— Când eram copil, dormeam aici, în căruţă, numai ca să pot privi stelele. Îmi imaginam că într-o zi voi zbura printre ele. Aşa credeam atunci. Şi tot aşa cred şi acum. Crede şi tu, nepoate!

Când nenea Vasile Brânzei a plecat la Domnul, mi s-a părut că până va veni şi rândul meu să zbor printre stele mai este foarte mult. În zilele acestea însă mi-am amintit de vorbele lui. Şi înţeleg mai bine ca oricând că „mult” şi „puţin” nu sunt măsurile noastre. Ele sunt ale lui Dumnezeu. Numai Tatăl cunoaşte vremea şi ceasul.

Un lucru însă este sigur. Îl vom întâmpina cu toţii în văzduh. Trâmbiţa este gata să răsune. Maranatha!

8. Richard Wurmbrand – Primul locatar de la Rahova

Păstorul Richard Wurmbrand a fost arestat pe o stradă din Bucureşti, la 29 februarie 1948, de către oamenii Securităţii şi transportat într-o închisoare nouă, pe Calea Rahovei. Era primul ei locatar. Acolo a fost deposedat de tot ce avea, inclusiv de propriul nume. De atunci se numea Vasile Georgescu.

După câteva zile, în celulă a sosit un nou deţinut: marea personalitate comunistă Lucreţiu Pătrăşcanu, înregistrat sub numele de Desagă. Cei doi au avut discuţii lungi şi interesante, până într-o seară când Vasile Georgescu a fost dus, cu ochelari opaci pe ochi, la primul său interogatoriu, condus de anchetatorul Appel.

Întrevederea s-a desfăşurat în condiţii aparent civilizate, chiar elegante. După ce i-a oferit păstorului un scaun şi o caramea, anchetatorul a făcut câteva remarci despre felul în care gândirea unui om este determinată de categoria socială din care provine. Păstorul nu avea o origine „sănătoasă", dar şi-a amintit că nici Karl Marx şi nici Friedrich Engels nu avuseseră una.

Apoi, pe neaşteptate, a venit întrebarea:

— Ce legături aveaţi cu domnul Teodorescu?

Anchetatorul nu părea preocupat atât de răspunsuri, cât de testarea caracterului şi a rezistenţei psihice a păstorului. În timpul unei discuţii aparent neutre despre profeţiile lui Isaia referitoare la venirea lui Mesia, erau strecurate numele unor persoane care participaseră la distribuirea, printre soldaţii sovietici, a ajutoarelor primite de la Consiliul Mondial al Bisericilor.

Ancheta s-a încheiat brusc şi confuz, tocmai pentru a-l deruta pe cel anchetat.

„Am fost dus înapoi în celulă, ca să meditez la ce-ar putea să însemne toate astea."

(Richard Wurmbrand, *Cu Dumnezeu în subterană*, Editura Casa Şcoalelor, Bucureşti, 1993)

La al doilea interogatoriu, condus de „omuleţul Vasiliu", păstorul trebuia să spună ce ştia despre părintele Chiricuţă. Scopul urmărit era dezbinarea grupului de deţinuţi: protestanţii trebuiau să vorbească despre ortodocşi, catolicii despre adventişti şi aşa mai departe, pentru a alimenta rivalităţile dintre confesiuni.

Un alt punct al interogatoriului urmărea obţinerea numelor tuturor persoanelor pe care păstorul le cunoscuse.

Metodele folosite pentru derutarea celor anchetaţi erau dintre cele mai perfide. Unui deţinut i s-a spus:

— Semnează cu o poreclă. Aşa lucrăm noi aici.

După mai multe declaraţii semnate cu nume false, victimei i s-a cerut să-şi denunţe un prieten, sub ameninţarea că, dacă refuză, tuturor li se va spune că este informator şi că a dat declaraţii sub identităţi false.

Una dintre anchete a fost condusă de un locotenent tânăr, mai puţin violent decât ceilalţi. Acesta i-a cerut păstorului să alcătuiască o listă cu numele celor cu care comunicase prin alfabetul Morse, să redea conţinutul acelor conversaţii şi să precizeze ce alte încălcări ale regulamentului închisorii săvârşise.

Păstorul şi-a început declaraţia astfel:

„Trecusem pasaje din Evanghelie prin ziduri. Adunasem nişte pilule cu gândul să mă sinucid. Făcusem un cuţit dintr-o bucată de tinichea, modelasem piese de şah din pâine şi cretă, comunicasem cu alţi deţinuţi, dar nu le cunoşteam numele. N-am vorbit niciodată împotriva comuniştilor. Eu sunt ucenic al lui Hristos, care m-a învăţat să-i iubim şi pe vrăjmaşii noştri. Nu pot da nicio declaraţie referitoare la ceea ce mi-au transmis alţii prin pereţi, pentru că vocaţia mea este să apăr, nu să acuz.”

Locotenentul a citit declaraţia în tăcere, apoi l-a privit şi l-a întrebat:

— Domnule Wurmbrand, de ce spuneţi că mă iubiţi?

Răspunsul păstorului a fost simplu:

— Când am devenit creştin, a fost ca şi cum aş fi renăscut, înzestrat cu o fire plină de iubire.

Au urmat aproape două ore de discuţii despre creştinism şi marxism. Cuvintele inspirate ale păstorului au topit gheaţa şi au deschis calea spre convertirea tânărului locotenent. La un moment dat, i-a amintit că însuşi Karl Marx considera creştinismul „religia ideală pentru regenerarea unor vieţi ruinate de păcat”.

Replica locotenentului a venit imediat:

— Am fost crescut ateu şi nu voi fi niciodată altceva.

Păstorul, încrezător, i-a povestit despre un strămoş de-al său din secolul al XVII-lea.

Un rabin întâlnise odată un ateu şi îi spusese:

— Te invidiez, dragă frate! Viaţa dumitale spirituală este, probabil, mai puternică decât a mea. Eu, când văd un om în necaz, spun adesea: „Dumnezeu o să-l ajute", şi merg mai departe. Dar dumneata nu crezi în Dumnezeu. Aşadar, trebuie să-ţi asumi toate sarcinile pe care le-ar avea Dumnezeu şi să-i ajuţi pe toţi cei aflaţi în nevoie.

Apoi Wurmbrand a adăugat:

„Există două categorii de atei: cei care spun: «Nu există Dumnezeu, aşa că pot face răul după bunul meu plac», şi cei care spun: «Dacă Dumnezeu nu există, atunci eu trebuie să fac tot binele pe care L-ar face Dumnezeu, dacă ar exista.»"

Aceste cuvinte au mers direct la inima locotenentului. După numai două săptămâni, îmbrăcat în uniforma kaki, cu însemnele Securităţii pe guler, acesta s-a spovedit.

Dintr-odată, întunericul închisorii nu a mai părut atât de dens.

Oameni precum locotenentul Grecu se întâlneau însă foarte rar. În general, anchetatorii erau fiinţe brutale, pline de sarcasm, care îşi exercitau puterea absolută asupra celor lipsiţi de apărare.

Interogatoriul condus de colonelul Dulgheru, fost coleg de închisoare cu Gheorghiu-Dej, s-a concentrat asupra unui soldat din Armata Roşie care introducea Biblii în Uniunea Sovietică prin relaţii de contrabandă. Pentru că îl botezase pe acel soldat, păstorul trebuia să fie foarte atent la fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Ca să-l determine să vorbească, colonelul a recurs la unele dintre cele mai sinistre metode de tortură psihică. A poruncit să fie scoase paturile din celulă, astfel încât deţinutul să poată dormi cel mult o oră, aşezat pe un scaun. Gardianul privea prin vizor din minut în minut, iar de fiecare dată când omul, zdrobit de oboseală, adormea, îl trezea cu o lovitură de picior.

Complet epuizat fizic, păstorul a fost supus apoi unei cumplite torturi psihologice.

La un moment dat, a auzit o muzică blândă venind dinspre coridor. Treptat, melodia s-a transformat într-un plâns sfâșietor de femeie, urmat de țipete și de rugăminți disperate:

— Vă rog, nu mă mai bateți!

Plesnetul biciului devenea din ce în ce mai înspăimântător, iar păstorul, încremenit de groază, a recunoscut în acele țipete vocea soției sale. Avea să afle mai târziu că fusese doar o înregistrare redată de pe o bandă de magnetofon. Înfricoșătoarea anchetă a continuat în camera de interogatoriu. Dulgheru a trecut la amenințări directe:

— Pot da ordin să fii împușcat chiar în seara asta, ca un contrarevoluționar ce ești.

Perfect liniștit, păstorul i-a răspuns:

— Puneți-vă mâna aici, pe inima mea. Dacă bate repede și dovedește că mi-e frică, puteți să vă îndoiți că există Dumnezeu și viața veșnică. Dar dacă bate liniștit, ca și cum ar spune: „Mă duc la Cel pe care-L iubesc", atunci aceasta ar trebui să vă dea de gândit. Există Dumnezeu și există viață veșnică.

Tortura făcea aproape întotdeauna parte din anchetă.

Maiorul Brânzaru arăta ca o gorilă și se purta ca un monstru. Înainte de război lucrase în casa unui politician, unde fusese tratat ca un membru al familiei. Ajuns maior de Securitate, nu l-a cruțat nici măcar pe fiul fostului său binefăcător, arestat pentru complot împotriva statului. L-a torturat și l-a ucis cu propriile mâini.

Metodele de tortură erau diferite, în funcție de caz.

Deținutul era obligat să stea ore întregi cu fața la perete și cu mâinile ridicate, până când se prăbușea. Atunci primea o coajă de pâine și o înghițitură de apă, după care era silit să se ridice din nou.

Urma apoi ceea ce gardienii numeau „manejul": deținutul trebuia să alerge în cerc în jurul celulei, într-un ritm din ce în ce mai alert, până când cădea. Apoi era obligat să reia alergarea în sens invers.

În timp ce stătea cu mâinile ridicate şi cu faţa la zid, Wurmbrand îşi amintea versetul care spune că păcatele lui Israel ridicaseră un zid între popor şi Dumnezeu. Când durerea devenea de nesuportat, un alt verset îi aducea pace:

„Cu Dumnezeul meu sar peste zid."

Greşelile oamenilor ridicaseră zidul comunismului, dar el era convins că Dumnezeu îl putea dărâma.

„Aşa cum zidurile Ierihonului au căzut la pământ, tot astfel, cu voia lui Dumnezeu, va cădea şi zidul din faţa mea."

„Nu mai ştiu câte zile şi câte nopţi, cu rare şi scurte întreruperi, am petrecut în manej", mărturiseşte păstorul.

„Mai repede!... Opreşte-te!... Întoarce-te!... Mergi!..."

Aceste comenzi îi ritmau dureros alergarea fără sfârşit. Prăbuşit la pământ, se ridica iarăşi cu greu, în timp ce gardianul îl lovea peste coate cu o măciucă şi răcnea:

— Ridică-te!... Mişcă!... Ăsta-i manejul!

Învârtindu-se necontenit în cerc şi pierzând orice noţiune a timpului şi a spaţiului, păstorul auzea în adâncul sufletului cuvintele care îl ţineau în viaţă:

„Voi păşi cu şi mai multă graţie, ca într-un dans al iubirii divine pentru Isus."

(fragment din lucrarea: Preoţia în spaţiul concentraţionar, OMUL SUB VREMI / Infernul comunist sau drumul spre fericire (I) Autor: Camelia Pop)

9. Amintiri cu George Galis

(de Valentin Popovici)

Familiile lui Alexa şi Pitt Popovici au ajuns în America în anul 1967 şi s-au stabilit la Chicago. Dumnezeu ne-a făcut parte de harul de a cunoaşte o Americă diferită de cea de astăzi: mai primitoare, mai apropiată de oameni şi mai deschisă faţă de cei veniţi în căutarea unei vieţi noi. După câţiva ani a sosit şi familia Galis.

Pe atunci eram puţini români în Chicago. Vestea sosirii unui nou venit se răspândea repede şi mergeam cu toţii la aeroport să-l întâmpinăm sau îi duceam pâine pe masă în primele zile. Între noi exista o apropiere care astăzi s-a risipit. Ne vedeam des, în timpul săptămânii, şi ne cunoşteam cu adevărat unii pe alţii.

Îmi amintesc că printre noi erau câteva familii de credincioşi ortodocşi şi câteva familii de penticostali, oameni deosebiţi, sinceri şi credincioşi. Trăiam în bună înţelegere şi ne bucuram de părtăşia unii cu alţii. Între aceşti oameni deosebiţi se afla şi familia Galis.

Fratele George Galis era un om blând, curat la suflet şi lipsit de orice viclenie. Era un om al păcii, prietenos şi cald, unul dintre acei oameni în preajma cărora îţi făcea bine să stai. Când vorbea în biserică, avea întotdeauna gânduri adânci, exprimate simplu şi limpede, cu mult miez biblic. Chipul îi era luminat de un zâmbet senin şi statornic, care trăda dragostea lui pentru Dumnezeu.

Ultima dată ne-am întâlnit cu un an înainte de plecarea lui la Domnul, la aniversarea a patruzeci de ani ai bisericii în care slujesc. Venise împreună cu fratele Câmpeanu, cel care urma să vestească mesajul principal. Ne-am retras pentru câteva clipe în birou. Cu acelaşi zâmbet blând, atât de caracteristic, mi-a spus:

— Te rog să mă laşi să stau jos în timpul serviciului divin. Nu mă mai simt în stare să urc la amvon.

Am înţeles atunci că venise mai ales ca să ne mai vedem o dată. Am rămas câteva clipe unul în faţa celuilalt, fără multe cuvinte. Ochii spuneau mai mult decât glasul. La despărţire mi-a spus încet:

— Ce frumos a fost la început...

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Dar ceea ce urmează va fi şi mai frumos.

Apoi a scos din pungă o carte şi, cu modestia care îl caracteriza, mi-a spus:

— Te rog, primeşte-o din partea mea. Este o carte bună. Am citit-o şi ţi-o recomand.

Cartea era *Lucrarea Duhului Sfânt*, de Trandafir Şandru.

George Galis va rămâne în amintirea românilor de pretutindeni şi pentru faptul că a fost omul prin garanţia căruia au ajuns în America mii de români. Dar pentru cei care l-am cunoscut în anii de început ai comunităţii româneşti din Chicago, el va rămâne ceva şi mai mult.

Va rămâne chipul unui om care a stat în spărtură. Al unui om care a zidit, când alţii încă visau. Al unui român adevărat. Al unui om al lui Dumnezeu.

10. Vladimir Pustan despre urâțenia splendidă

„Am fost rugat să particip la o cununie în locul unui coleg păstor plecat în America. M-am dus fără prea multă tragere de inimă. Nu cunoşteam pe nimeni, nu era sectorul meu de lucrare şi trebuia să fac ceva ce nu-mi plăcea în mod deosebit. Nu știam că Dumnezeu îmi pregătise una dintre cele mai impresionante lecţii din viaţă.

Eram la amvon când au intrat mirii. Mai întâi a intrat mireasa, la braţul tatălui ei. N-am putut să-mi dezlipesc privirea de pe chipul ei. Şi nu din admiraţie. Avea doar jumătate de obraz. Cealaltă parte era desfigurată, iar unul dintre ochi era complet lipsit de vedere.

Am rămas împietrit.

Când a intrat mirele, nedumerirea mea a fost şi mai mare. Era unul dintre cei mai frumoşi tineri pe care îi văzusem vreodată.

Am oficiat cununia, dar recunosc că n-am putut s-o fac cu liniştea obişnuită.

La sfârşit, mirele i-a ridicat voalul, a privit-o cu dragoste, a sărutat-o şi i-a aşezat voalul pe spate. Eu continuam să mă uit la ei fără să înţeleg. După slujbă m-au rugat să rămân puţin la masă. M-am aşezat lângă tatăl miresei.

Văzând cât de frumos era organizată nunta, l-am întrebat:

— Frate, dumneavoastră aţi pregătit toate acestea?

Omul a zâmbit trist.

— Nu, frate Pustan. Noi suntem foarte săraci. Mirele şi familia lui au făcut totul.

Atunci parcă mi-a fugit pământul de sub picioare. L-am întrebat încet:

— Ce s-a întâmplat cu fata dumneavoastră?

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Eu i-am făcut asta...

A urmat o tăcere grea.

— N-a fost fată mai frumoasă decât ea în cartierul nostru. Când avea şase ani, mama ei ne-a părăsit. Am rămas singur şi am crescut-o cu toată dragostea. În ultimul an de liceu a venit într-o seară acasă şi mi-a spus:

«Tată, în seara aceasta am fost la biserică. Dumnezeu mi-a vorbit şi, de astăzi, vreau să-I aparţin Lui.»

M-am înfuriat. I-am spus:

«Cu mâna mea te-am crescut şi cu mâna mea te omor!»

Din ziua aceea am început s-o bat.

Într-o zi mi-a spus cu lacrimi:

«Tată, nu că nu vreau să mă las de Dumnezeu... Nu pot. Lui I-am dat toată inima mea.»

Într-o seară m-am îmbătat mai rău decât de obicei. Am trântit-o la pământ. Am lovit-o cu pumnii. Apoi cu bocancii. Vecinii au smuls-o din mâinile mele şi au dus-o la spital. Medicii n-au mai putut salva nici ochiul, nici obrazul. Când mi-am revenit din beţie, m-am dus la spital. Toţi mă priveau cu dispreţ. Mi-au spus:

«Ieşi afară! Puşcăria să te mănânce!»

Am cerut doar atât:

— Lăsaţi-mă să o întreb dacă mă poate ierta.

Era înfăşurată în bandaje.

Am întrebat-o:

— Mă poţi ierta?

Mi-a răspuns încet:

— Tată... vorbim mai târziu. Acum mi-e somn.

Am revenit după câteva zile. Am întrebat-o din nou:

— Mă poţi ierta?

Atunci mi-a spus:

«Tată, Isus Hristos Şi-a dat viaţa pentru mine. De luni de zile mă rog şi postesc pentru tine. Dacă trebuie să-mi pierd frumuseţea sau chiar viaţa, dar să te văd într-o zi în cer, merită. Am rămas fără un ochi. Slavă Domnului că mai am unul. Nu te îngrijora. O să fie bine.»

În clipa aceea m-am prăbuşit la crucea lui Hristos. Dumnezeu mi-a mântuit sufletul. Dar rana din inima mea... N-a început să se vindece decât în seara aceasta. De luni întregi mă gândeam:

«Cine se va mai căsători vreodată cu fata mea?»

După ce am auzit toată povestea, m-am dus direct la mire. L-am îmbrăţişat. L-am sărutat. Şi l-am întrebat:

— Ce ai văzut în ea?

S-a uitat mirat la mine şi mi-a răspuns:

— Frate Pustan... Nu vezi cum îi străluceşte faţa? Nu-mi trebuie cineva cu o carapace frumoasă. Carapacea trece. Frumuseţea sufletului rămâne.

...

Aceasta este frumuseţea pe care n-o poate fura nimeni. Un suflet dăruit lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt locuieşte în noi, atunci purtăm cea mai frumoasă podoabă pe care o poate avea un om."

11. Răsplata celui ce se pocăieşte

Duminică, 18 mai, a fost o zi aparte. Dimineaţa am fost la Biserica Baptistă din Colton, păstorită de prietenul meu, Daniel

Şarlea. În ziua Cincizecimii, biserica a sărbătorit două aniversări: coborârea Duhului Sfânt peste Biserica primară şi cei douăzeci şi patru de ani de existenţă ai bisericii din Colton.

Am slujit împreună cu Radu Ştir şi Andrei Bulzan, doi dintre predicatorii bisericilor româneşti din Los Angeles. După închinare, am stat cu toţii la o masă îmbelşugată şi la o părtăşie plină de bucurie.

Seara am ajuns la Bethel suficient de devreme ca să ascult corul de tineri, aflat la ultima repetiţie înainte de plecarea spre Portland, la întâlnirea tinerilor de pe Coasta de Vest.

Când a venit vremea predicii, l-am rugat pe Radu să împărţim timpul şi să vorbim amândoi despre părtăşia cu Duhul Sfânt.

Radu a vorbit limpede şi convingător. Eu am ales să fac o mărturisire. Le-am spus că ştiu foarte bine ce daruri nu am. Nu ştiu să cânt la pian şi nici în cor nu mă descurc. În tinereţe aveam chiar un coşmar: să nu mă audă cineva cântând.

Dar ştiu şi ce dar mi-a încredinţat Dumnezeu. Ştiu că Duhul Sfânt m-a chemat să înţeleg Scriptura şi să o vestesc. De multe ori urc la amvon cu o schiţă pregătită şi sfârşesc vorbind despre lucruri pe care nu le aveam în plan. Uneori, după predică, mă retrag undeva şi scriu în grabă ceea ce am spus, de teamă să nu uit ceea ce Dumnezeu mi-a dăruit pe loc. Niciodată nu deschid Biblia fără să mă rog mai întâi:

„Doamne, nu vreau doar să citesc. Vorbeşte-mi prin Cuvântul Tău. Lasă-mă să-Ţi aud glasul."

De-a lungul anilor, Dumnezeu mi-a răspuns la această rugăciune de nenumărate ori. Uneori mă trezesc noaptea şi fug direct la computer. La început Daniela se speria.

— Este cutremur? mă întreba, ca una obişnuită cu California..

— Nu.

— Atunci du-te şi scrie.

Ştia că iarăşi Domnul îmi pusese ceva pe inimă.

În seara aceea le-am povestit însă şi despre o lecţie pe care am primit-o cu numai câteva zile înainte. Lucram târziu în noapte la comentariul cărţilor Împăraţi. Ajunsesem într-un punct în care simţeam că îmi lipseşte tocmai cheia de boltă a întregului pasaj. Am căutat-o ore întregi. Degeaba. Am renunţat şi m-am dus la culcare.

Când eram deja între veghe şi somn, dintr-odată s-a făcut lumină. Am văzut în minte, limpede şi complet, exact perspectiva pe care o căutasem. Era atât de clară, încât aproape am sărit din pat. Dar n-am făcut-o. Mi-am spus:

— O voi scrie dimineaţă.

Şi m-am rugat doar atât:

„Doamne, fă să-mi aduc aminte."

Dimineaţa... Nu-mi mai aminteam nimic. Absolut nimic. Ştiam doar că primisem ceva.

M-am rugat. Am încercat să reconstruiesc ideea. Am aşteptat. Nimic. Zi după zi. Timp de aproape zece zile.

În tot timpul acela am avut sentimentul că Duhul Sfânt mă mustra cu blândeţe:

„Nu ai preţuit ceea ce ţi-am dăruit. Ai vrut să Mă faci pe Mine să aştept după tine."

Aceasta a fost una dintre cele mai dureroase lecţii pe care le-am primit. Am înţeles încă o dată că Duhul Sfânt nu este doar Izvorul inspiraţiei mele. Este Domnul meu. Un Domn plin de dragoste. Dar şi un Domn care disciplinează.

În seara aceea, înaintea bisericii, mi-am mărturisit greşeala. Am spus simplu:

— M-am pocăit.

L-am rugat apoi pe fratele Doru Brezoi să încheie serviciul cu rugăciune. Ne-am smerit înaintea Domnului. Ne-am mărturisit păcatele. L-am rugat pe Duhul Sfânt să ia din nou în stăpânire gândurile, voinţa şi inimile noastre.

Nu știu câți au făcut atunci rugăciunea din toată inima. Eu am făcut-o. Și înainte ca rugăciunea să se termine... Mesajul pierdut a revenit. Dintr-odată. Întreg. Exact așa cum îl văzusem în noaptea aceea. N-am spus nimănui. Doar Danielei, în mașină, în drum spre casă. Ea m-a privit și a spus liniștit:

— Slavă Domnului!

Mai târziu, când am reluat manuscrisul, am înțeles de ce Dumnezeu nu mă lăsase să pierd acel gând. Comentam atunci diferența dintre cele două temple ale Scripturii.

În Vechiul Testament, oamenii au construit un templu, iar la sfințirea lui slava Domnului a umplut clădirea, astfel încât nimeni n-a mai putut intra.

În Noul Testament, Dumnezeu zidește un alt templu. Nu din pietre. Din oameni. Pietre vii, așezate împreună pentru ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul lor.

Între cele două imagini stă întreaga distanță dintre Lege și Har. Cine ajunge să înțeleagă această taină începe să descopere frumusețea lucrării lui Isus Hristos.

12. Un mic păstor

Am primit cândva un mesaj din România:

„Vă binecuvântez în Numele Domnului. Sunt un mic păstor din România și sunt interesat de..."

N-am putut să mă abțin și i-am răspuns:

„Frate, toți suntem mici păstori. Există un singur Mare Păstor al oilor (1 Petru 5:4). Cine se crede un păstor mare va avea parte de o mare surpriză atunci când Îl va întâlni pe El."

Un predicator „mare" a vorbit într-una din adunările creștine de pe la noi. La sfârșit, foarte mulțumit și plin de sine, și-a întrebat gazda: „Ei cum a fost? Cum am predicat?"

Răspunsul a venit repede, dar nu a fost cel anticipat: „A fost bine, dar dacă te dădeai puțin la o parte, L-am fi văzut și noi mai bine pe Domnul Isus ...“

13. Poezii pentru soții

Internetul mi-a deschis larg ușa casei. Prin ea au intrat, de-a lungul anilor, mii de oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată față în față. Unii au venit cu întrebări, alții cu necazuri, iar unii doar ca să împărtășească o bucurie. Iată una dintre cele mai frumoase scrisori pe care le-am primit.

„Pacea Domnului, frate păstor Daniel Brânzei!

Vă scriu pentru a vă cere un sfat într-o problemă care îmi tulbură uneori conștiința. Sunt căsătorită de puțin timp și Dumnezeu ne-a dăruit o familie frumoasă. Soțul meu este o fire sensibilă și romantică. Iubește lectura, muzica și poezia. De când prietenia noastră s-a transformat în dragoste, a început să-mi scrie poezii. De curând, de ziua mea, mi-a compus și un cântec.

Îmi place tot ceea ce îmi scrie. Și totuși... Când versurile sunt dedicate mie, mă tulbur. Mi-e teamă că aș putea lua ceva din slava care I se cuvine numai lui Dumnezeu. Uneori mă întreb dacă nu cumva acceptarea acestor dovezi de dragoste mă apropie de idolatrie. Mama mea gândește la fel. Când a auzit cântecul pe care mi l-a compus, nici măcar n-a vrut să-l asculte până la capăt.

Soțul meu spune că nu înțelege această teamă. El îmi amintește că Dumnezeu îi poruncește soțului să-și iubească soția și că Cântarea Cântărilor nu este altceva decât o minunată poezie de dragoste dintre un bărbat și o femeie. Spune că iubirea pentru Dumnezeu și iubirea dintre soț și soție nu sunt rivale, ci aparțin unor registre diferite ale sufletului. Îl iubesc și știu că mă iubește. Dar conștiința mea încă se luptă cu această întrebare. Credeți că temerea mea este întemeiată biblic sau este doar rezultatul unei educații prea restrictive?”

I-am răspuns astfel:

Dragă C.,

Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arăţi. Încerc să-ţi răspund nu doar păstoral, ci şi biblic.

Mai întâi, gândeşte-te la un lucru simplu. În Biblie există Cântarea Cântărilor. Titlul ei spune că este cea mai frumoasă dintre cântări. Dar dacă există cea mai frumoasă, înseamnă că au existat şi altele. Scriptura ne spune chiar că Solomon a alcătuit o mie cinci cântări. Dumnezeu a ales să păstreze una singură în canonul biblic. Dar existenţa celorlalte ne arată că poezia şi cântarea nu sunt străine de credinţă.

Mai mult. Psalmii înşişi sunt poezii puse pe muzică. În titlurile lor găsim chiar indicaţii despre melodiile pe care trebuiau cântaţi. Aşadar, Dumnezeu nu este împotriva frumuseţii artistice. El este Autorul ei.

Şi eu scriu, din când în când, poezie. Nu atât de mult ca soţul tău. Dar am scris şi eu pentru soţia mea. Ea m-a răsplătit cu dragostea ei. Poezia este un limbaj. Poezia este cântecul minţii. Cântarea este poezia inimii.

Mulţumeşte-I Domnului pentru soţul pe care ţi l-a dăruit. Nu i-am citit versurile. Dar îl încurajez cu una dintre poeziile mele.

Soţiei mele

Eu nu te văd decât când sunt departe,
Căci altfel te confund mereu cu mine.
Te pierd din ochi când te privesc de-aproape,
Dar când eşti peste zări, visez cu tine.

Nu te doresc când tu îmi eşti de toate,
Dar sunt flămând când singur sunt cu toţi.
Nu-mi odihnesc privirea de sub pleoape
Decât pe chipul tău visat în nopţi.

Sunt mândru că te am, dar nu-ți știu prețul.
Te dau adesea pentru-un nimic gol.
Mă sărăcesc, deși mă cred avutul,
Când hoți și-nșelători îmi dau ocol.

Eu sunt bogat cât nu știu prețui,
Și sărăcesc când nu mai știu iubi.
Leningrad, 1989

După câteva zile am primit încă o scrisoare.

„Frate păstor Daniel Brânzei,

Vă mulţumesc din toată inima. Răspunsul dumneavoastră mi-a adus pace. În adâncul sufletului doream să mă pot bucura de dragostea soţului meu fără teamă, dar aveam nevoie de siguranţa că aceasta nu-L întristează pe Dumnezeu. Nu vă cunosc personal. V-am scris doar pentru că soţul meu vă ascultă predicile şi are mare încredere în dumneavoastră.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră cu sănătate, înţelepciune şi putere în lucrarea pe care o faceţi. Cu preţuire, C."

Am închis mesajul cu recunoştinţă. Există întrebări la care oamenii caută argumente. Dar există şi întrebări la care, în adâncul inimii, ei caută pace. Pe aceasta din urmă numai Dumnezeu o poate da.

14. Sergiu și credința care-L pune pe Dumnezeu la încercare

Internetul mi-a adus şi scrisori pline de zbucium. Într-o zi am primit următorul mesaj din Republica Moldova.

**„Numele meu este Sergiu. Folosesc adresa de e-mail a unui prieten, pentru că eu nu am. Trec prin încercări care m-au făcut să-mi pun întrebări serioase despre credința mea.

În Biblie citesc că trebuie să ne încredem în Dumnezeu, să-I cerem cu credință și să-L punem pe primul loc. Dar când vine vorba de viața de fiecare zi, parcă tot eu trebuie să fac totul.

Eu merg la medic. Eu caut soluții. Eu iau hotărâri. Eu mă lupt. Aș vrea să-L văd pe Dumnezeu lucrând în viața mea așa cum citesc despre El în Scriptură. Am postit. M-am rugat. Am încercat să înțeleg cum umblă alți creștini cu Dumnezeu. Dar nu reușesc.

Uneori mă întreb dacă nu cumva credința noastră este doar o iluzie și dacă nu ne convingem singuri că Dumnezeu există.

Vă rog să mă ajutați.

S.”*

I-am răspuns astfel:

Dragă Sergiu,

Îți mulțumesc pentru sinceritate. Puțini au curajul să-și mărturisească astfel îndoielile. Îți voi răspunde însă tot prin câteva întrebări.

Ce fel de Dumnezeu cauți?

Un Dumnezeu care să-ți stea zilnic la dispoziție și să rezolve în locul tău toate problemele? Nu știu aproape nimic despre tine și s-ar putea să mă înșel. Dar aceasta este impresia pe care mi-a lăsat-o scrisoarea ta. Dumnezeu nu va merge niciodată în locul tău la medic. Nu va lua El hotărârile pe care trebuie să le iei tu. Nu te va scuti de responsabilitatea de a gândi, de a munci și de a lupta. El te-a creat om. Și dorește să te vadă trăind ca un om matur, nu ca unul care așteaptă ca Dumnezeu să facă în locul lui ceea ce i-a dat puterea să facă singur.

Spune-mi însă ceva. Cum L-ai căutat pe Dumnezeu?

Poate că nu L-ai căutat acolo unde Se lasă găsit. Sau poate nu L-ai căutat așa cum trebuie. Aștept să-mi scrii din nou.

Și încă un gând. Dacă ți se pare greu să explici viața prin credința în Dumnezeu, încearcă să o explici fără El.

Este mult mai greu.

15. Smerenie la pătrat

(Publicat de Mike Olari pe blog)

Ne este dat foarte rar – sau mai deloc – să vedem situații în care ISUS rămâne în centrul atenției, chiar și atunci când în anturajul respectiv există oameni foarte importanți (vedete), la care nu ai nicio șansă să ajungi, ci doar îi vezi la televizor ori citești despre ei pe internet sau în presă.

Despre o astfel de vedetă doresc să vă vorbesc prin acest mesaj. Este vorba despre un om cu statut de celebritate, care m-a uimit și care, prin comportamentul lui, ne-a dat tuturor celor prezenți o lecție de smerenie cum foarte rar mi-a fost dat să văd.

Săptămâna trecută, unul dintre băieții mei îmi povestea că, întâmplător, a participat la serviciile unei biserici din zonă, iar acolo l-a întâlnit pe Tim Tebow și i-a ascultat mărturia.

Mai întâi, cine este Timothy Richard „Tim" Tebow?

El este un jucător de fotbal american, quarterback cu numărul 15 al echipei New York Jets, din National Football League. Cu un salariu de 1.942.000 USD în 2012 și cu o carte publicată, *Through My Eyes* (autobiografie scrisă împreună cu Nathan Whitaker), absolvent al University of Florida (2006–2009), Tim Tebow a fost unul dintre cei mai mediatizați jucători de fotbal american în anul 2012. În pofida succesului său sportiv, este cunoscut și pentru mărturia publică despre credința sa creștină, pe care a făcut-o în fața fanilor, în clinici și spitale, în supermarketuri, școli și orfelinate.

La mărturia depusă în biserică, printre alte întrebări adresate de cei prezenți, i s-a pus și următoarea întrebare:

— Spune-ne un lucru pe care îl consideri că a avut cel mai mare impact asupra vieţii tale.

La care Tim Tebow a răspuns:

— Jucam unul dintre meciurile decisive pentru echipa mea. Acel meci hotăra dacă vom juca în playoff sau nu. Am depus un efort uriaş, amintindu-le colegilor mei sloganul nostru: „Finish strong". În cele din urmă, am câştigat, iar după finalul meciului a venit la mine antrenorul, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

„I love you like a son. You did finish strong."

Momentul acela s-a întipărit adânc în inima mea şi a căpătat o puternică semnificaţie spirituală. Din ziua aceea, cuvintele antrenorului mă însoţesc pretutindeni. Atunci când Îl voi întâlni pe Mântuitorul meu, ştiu că va fi mai mult decât o simplă îmbrăţişare. Va fi un dialog cu El, iar ceea ce îmi doresc cel mai mult este să aud aceste cuvinte:

„AI SFÂRŞIT BINE!"

Sunt preocupat să nu-L dezamăgesc pe Domnul meu, ISUS.

Această mărturie am auzit-o săptămâna trecută şi trebuie să mărturisesc că m-a impresionat foarte mult, mai ales că venea din partea unei vedete a sportului contemporan. Acasta mărturie am auzit-o săptămâna trecută, şi trebuie să mărturisesc faptul că m-a impresionat foarte mult, ţinând cont că vine de la o stea a sportului actual.

Ei bine, duminica aceea eram prezent la o biserică americană pe care o frecventez, în general, duminica dimineaţa, împreună cu copiii. Doresc să menţionez că nu este o biserică foarte mare, având aproximativ 300 de membri. La prima vedere, nimic din ceea ce ar putea atrage o vedetă a fotbalului american. Cu toate acestea, la un moment dat, cineva îmi atrage atenţia că în biserică a intrat Tim Tebow. M-am uitat şi nu mică mi-a fost mirarea să constat că nu numai că era Tim Tebow, dar se aşezase chiar pe ultimul rând de scaune. În plus, intrase în biserică însoţit doar de o familie membră a acestei biserici, nefiind însoţit de cine ştie ce alte vedete sau chiar de păstorul bisericii.

Am crezut că, imediat după încheierea părţii muzicale a serviciului divin, păstorul îl va anunţa şi va face caz de prezenţa lui. Nici vorbă de aşa ceva! Totul a decurs normal. Ba chiar am crezut că păstorul nici nu-l observase, cu toate că sanctuarul nu este nici prea mare, nici prea aglomerat. Aveam să aflu, la sfârşitul serviciului, că păstorul îl văzuse, dar în biserica lor singura STEA trebuie să fie şi să rămână ISUS. S-a încheiat serviciul divin fără să se spună un singur cuvânt despre acest star al fotbalului american.

De aici şi titlul acestei postări: „SMERENIE LA PĂTRAT".

Nu numai că Tim Tebow n-a făcut caz de venirea lui la această biserică – deşi ştiu că sunt zeci de biserici care l-ar invita să vorbească şi şi-ar face reclamă prin prezenţa lui –, dar şi păstorul acestei biserici a dovedit o maturitate extraordinară. Amândoi au dorit să-L lase pe ISUS să fie centrul atenţiei.

La ieşirea din biserică, am ajuns printre primii în holul de la intrare, unde am dat mâna cu el şi am stat puţin de vorbă. A fost foarte modest în discuţia noastră, dar şi foarte atent la tot ceea ce l-am întrebat. Scurta noastră conversaţie s-a încheiat cu o fotografie împreună, după care a continuat să facă poze cu toţi cei care şi-au dorit acest lucru.

Singurul lucru pe care doresc să-l scot în evidenţă este felul în care Dumnezeu dă har celor smeriţi.

Dacă vă aduceţi aminte – cei care urmăriţi sportul, dar nu numai – mass-media a făcut mare caz, la vremea aceea, de succesul lui Tim Tebow. Unii chiar l-au ironizat pentru că şi-a scris pe obraz referinţa Ioan 3:16, a jucat întregul meci cu această inscripţie, iar apoi, după victoria echipei sale, a îngenuncheat pe teren şi I-a mulţumit lui Dumnezeu înaintea a zeci de mii de spectatori şi a milioane de telespectatori.

Slăvit să fie Dumnezeu pentru astfel de oameni, care ştiu să rămână smeriţi chiar şi atunci când au succes după succes şi nu se ruşinează să-I dea toată gloria lui Dumnezeu! Este un model demn de urmat pentru noi toţi.

Faptul că Tim Tebow a venit neinvitat la biserică doar pentru a se bucura de prezenţa lui Dumnezeu, simplitatea cu care a venit şi

disponibilitatea cu care a acceptat să se fotografieze cu toţi cei care şi-au dorit acest lucru au însemnat pentru mine un act autentic de smerenie.

Aceeaşi lecţie a smereniei am primit-o şi din partea păstorului bisericii, care nu a profitat de această ocazie pentru a-şi face publicitate. Este o lecţie pe care am dorit să o împărtăşesc şi dumneavoastră, cititorilor. Doresc să fiu primul care o urmează şi m-aş bucura dacă ar mai fi şi alţii care ar dori să şi-o însuşească.

Domnul să ne ajute!

16. O soră care dorește să fie din ce în ce „mai pocăită"!

Oare de ce se făcea botezul pocăinţei doar o singură dată? N-am mai scris de mult ceva inflamabil! O fac astăzi „din necesitate".

Spre deosebire de alte neamuri, la românii neoprotestanţi s-a împământenit o „virtute" neîntâlnită prea des la alte popoare: „pocăinţa". O pomenim adesea şi o recomandăm la nesfârşit. Nu cred că este nici biblic, nici recomandabil. Iată de ce:

Privesc cu mare simpatie declaraţia unei persoane care a spus recent, în public: „Vreau să fiu din ce în ce mai pocăită!"

Am însă câteva lămuriri de adăugat. Nu poţi fi „pocăit din ce în ce mai mult". Pocăinţa este o „cale" către un scop: sfinţenia. Nimeni nu vrea să rămână într-o tranziţie nesfârşită. Pocăinţa este o uşă prin care trebuie să trecem ca să intrăm în lumea oamenilor sfinţi. Vă doresc din toată inima să parcurgeţi această cale până la capăt!

N-ar trebui să ne numim biserici de oameni pocăiţi decât în măsura în care această denumire îi defineşte pe cei care s-au pocăit şi au fost botezaţi ca adulţi.

Bisericile din Noul Testament nu au fost adunări de pocăiţi, ci adunări de sfinţi! Accentuarea „pocăinţei" semnalizează,

subconştient, că nu ne permitem să ne numim oameni sfinţi. Este, deci, un compromis cu mediocritatea.

Dacă accepţi că ai de ce să te pocăieşti în fiecare zi, înseamnă că accepţi viaţa de păcat ca pe ceva permanent, cvasinormal şi inevitabil. Creştinii trebuie să urmărească sfinţenia, nu pocăinţa!

„Astfel dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur."

Nu vă complaceţi permanent pe treapta „pocăinţei"! Trebuie să ne străduim să fim din ce în ce mai sfinţi!

„Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul" (Evrei 12:14).

„... căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor" (nu bisericile pocăiţilor!) (1 Corinteni 14:33).

17. Maria Gorun despre Richard Wurmbrand

(Preluat de aici: http://marianagoron.wordpress.com)

„Dacă ai făcut cuiva vreun bine, ocoleşte-l ca pe un câine turbat. Te va muşca."

Este un proverb turcesc pe care l-am găsit într-o altă istorioară scrisă de Richard Wurmbrand. Autorul continuă cu remarca: „Secole de experienţă sunt concentrate în aceste cuvinte simple."

Deci comportamentul oamenilor este acelaşi de secole şi, totuşi, rămâi descumpănit când te loveşti de el.

Nu am niciun duşman (aşa cred), nu duşmănesc pe nimeni şi nu m-a „muşcat" (în mod semnificativ) nimeni. Dar am fost „încolţită" de persoane cărora le-am făcut, într-un fel sau altul, vreun bine: ajutor material, timp investit sau sfaturi menite să schimbe lucrurile în bine. A fost o implicare în vieţile celor care au contat pentru mine şi nu am făcut-o niciodată din dorinţa de a primi recunoştinţă. Nu mă interesa în niciun fel recunoştinţa;

motivația acțiunilor mele era cu totul alta, iar recunoștința, oricum, știam că este un lucru rar.

Același Richard Wurmbrand ilustrează grăitor această realitate:

„Se spune că, odată, Dumnezeu a invitat toate virtuțile la o petrecere. Acestea s-au salutat și s-au îmbrățișat, căci erau foarte bune prietene unele cu altele. Doar două nu vorbeau între ele. Dumnezeu le-a întrebat:

— Nu vă cunoașteți?

Ele au răspuns:

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

Numele lor erau Binefacerea și Recunoștința."

Nu te aștepți niciodată la recunoștință atunci când faci un bine. Dar, când ești mușcat și, pe nedrept, ești învinuit că ai fi așteptat recunoștință, te întrebi:

— De ce atâta înverșunare?

Istorioara lui Wurmbrand mi-a dat un răspuns:

„Așa a fost de secole..."

Pentru unii cititori, materialul de mai sus este un sfat venit deja prea târziu. Bine însă că Scriptura are leac pentru toate durerile noastre. David zicea:

„În zadar am păzit tot ce are omul acesta în pustiu, fără să se ia nimic din tot ce are, și el mi-a întors rău pentru bine." (1 Samuel 25:21)

„Îmi întorc rău pentru bine; mi-au lăsat sufletul pustiu." (Psalmul 35:12)

„Ei îmi întorc rău pentru bine, îmi sunt potrivnici, pentru că eu urmăresc binele." (Psalmul 38:20)

„Ei îmi întorc rău pentru bine și ură, pentru dragostea mea." (Psalmul 109:5)

„Celui ce întoarce rău pentru bine nu-i va părăsi răul casa." (Proverbele 17:13)

Cel mai mult îmi place însă versetul 7 din Psalmul 11:

„Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei fără prihană privesc Fața Lui."

18. Richard Wurmbrand despre convertirea soției lui

„Într-o duminică, propunându-i soţiei mele să mergem la o slujbă de seară la biserică, a izbucnit în lacrimi; voia să vadă un film.

— E-n ordine! i-am spus. Vom merge la film, fiindcă te iubesc!

După ce am ieşit de la film, ne-am dus la o cofetărie şi am mâncat o prăjitură. După aceea i-am spus:

— Acum du-te la culcare. Eu vreau să caut o fată şi s-o duc la un hotel.

— Ce-ai zis?

— E destul de simplu. Tu du-te acasă. Eu vreau să găsesc o fată şi s-o duc la un hotel.

— Cum poţi să spui asemenea lucruri?

— Dar m-ai determinat să merg la cinema şi ai văzut ce a făcut eroul... De ce n-aş face şi eu la fel? Dacă mâine şi în zilele următoare vom merge la astfel de filme, vom urma pilda pe care ele ne-o dau; dar dacă vrei să fiu un soţ bun, vino şi tu cu mine, din când în când, la biserică.

Ea a reflectat asupra acestei întâmplări, apoi, binişor, fără să spună nimic, m-a însoţit din ce în ce mai des la biserică. Totuşi, încă mai tânjea după distracţii, iar când voia să meargă undeva, o însoţeam şi eu.

Într-o seară ne-am dus la un chef. Aerul era plin de fum. Perechile dansau şi se drăgosteau în văzul lumii. Deodată, soţia mea s-a simţit dezgustată de toate şi a zis:

— Hai să plecăm! Imediat!

Am spus:

— De ce să plecăm? De-abia am venit!

Am rămas până la miezul nopţii. Din nou mi-a cerut să plecăm acasă şi din nou am refuzat. La fel şi la ora unu, şi la ora două noaptea. Numai când am văzut că era total scârbită de toate acestea am fost de acord să plecăm.

Am ieşit afară, în aerul rece... Sabina a zis:

— Richard, mă duc chiar acum la păstor acasă să-i cer să mă boteze. Va fi ca şi cum aş face baie după toată murdăria asta!

Am râs şi i-am spus:

— Ai aşteptat atâta timp, poţi să mai aştepţi şi până mâine dimineaţă. Lasă-l pe bietul păstor să doarmă."

(Pasaj extras din cartea Cu Dumnezeu în subterană, de Richard Wurmbrand.)

19. Ziua mea

Apropiată ca dată de Ziua Tatălui (Father's Day), ziua mea de naştere i-a pricinuit (la naştere) multe dureri mamei mele. Poate de aceea n-am iubit-o niciodată prea mult. Era 23 iunie 1954. În fiecare an, când aşteptam cadouri şi-i aminteam tatălui meu că este ziua mea, el îmi răspundea cu neputinţa omului copleşit de sărăcie:

— De unde este, Dănuţ, ziua ta? Ai făcut-o tu? Și asta, ca toate celelalte, este tot ziua Domnului. El a făcut-o.

În copilărie, mai din cauza sărăciei, mai din cauza smereniei în care şi-a ales să trăiască, tatăl meu nu ne-a serbat niciodată zilele de naştere. (Probabil de aceea nu ţin nici acum minte zilele voastre de naştere ...)

De făcut cadouri totuşi ne făcea, dar se întâmpla foarte rar să fie ,,de ziua noastră" ... le făcea şi el ... când putea. De ziua mea n-am avut parte de cadouri, de dulciuri, de serbări sau de torturi (aveţi grijă unde puneţi accentul!).

Astăzi am de toate, dar mi-e cumplit de dor de ei. Mulţumesc, totuşi, tuturor celor care s-au gândit la mine suficient cât să nu mă uite. Domnul să vă răsplătească!

20. Maxima muzicienilor

Acelaşi Dumnezeu care Se uită la inimă, nu la ceea ce izbeşte privirea, nu ascultă neapărat nici tot ceea ce izbeşte... timpanul. Deşi pare de necrezut, în muzica duhovnicească cel mai important instrument nu este vocea, ci tot... inima.

Cu câţiva ani în urmă m-am dus la căpătâiul fratelui Sava, care murea de cancer la plămâni. L-am găsit în grija surorii Viki Ivan, care-l trecea dincolo prin cântări.

— Nu te lăsa, frate Sava... Hai să mai cântăm şi cântarea asta. Acum vin îngerii să te ia. Poate că ai să-L vezi chiar pe Domnul Isus... Să ne spui şi nouă. Ai obosit? Hai să ne mai rugăm atunci puţin... Hai, încă o cântare! Cântaţi cu noi, frate Daniel!

Îmi era greu să cânt cu ea. Sora nu avea ureche muzicală, iar vocea ei nu urmărea mersul niciunei melodii anume... În plus, mie mi se pusese un nod mare în gât şi mi se aburiseră lentilele ochelarilor.

În orice caz, oricât de corect aş fi cântat eu, spre bolţile cerului n-aş fi avut nicio şansă să fiu auzit peste glasul ei.

Am însă convingerea că Dumnezeu S-a delectat cu muzica din seara aceea.

Când am cântat cu inima uşoară,
Fără de griji un cântec alintat,
Mi se părea că îngerii coboară
În ritmul veseliei de chitară ...
Ştiu însă azi că-atuncea n-am cântat!

Dar când am fost cu inima mâhnită,

Sub cruce apăsat şi-mpovărat,
N-a fost nici melodie strălucită,
Nici vers de poezie iscusită...
Dar ştiu acum că-atuncea am cântat!

Când am cântat ca să se-audă bine,
Cu sunet sigur, bine intonat,
Să nu mai cânte nimenea ca mine,
Şi să fiu lăudat de orişicine...
Oricum aş fi cântat, n-a fost cântat!

Dar când am fost cu inima zdrobită
Şi către Domnul bun am suspinat,
Rugându-L să mă scoată din ispită.
Şi vocea mi-era-n lacrime topită,
Nu se-auzea nimic..., dar am cântat!
(compusă de fratele Valentin Popovici)

21. Petru Popovici cu corabia lui Noe

M-a sunat azi, luni 13 Mai 2013, ca să confirm că am primit nişte materiale tipărite pe care mi le-a trimis ca să le afişez pentru voi pe blog. Era slăbit şi l-am admirat că munceşte şi aşa, în timp ce alţii, mult mai tineri şi mai puternici, stau degeaba.

Fratele Pitt n-a renunţat niciodată să ne păstorească. Chiar şi de la distanţă, rugăciunile, grija şi mesajele lui ne cresc şi astăzi în Domnul. Ştiind că am urechile ciulite, mi-a spus că predică la Atlanta, în fiecare vineri, un studiu intitulat: „Să învăţăm din experienţele altora!"

— Vinerea trecută am vorbit despre Noe şi corabia lui. Ştii ce n-a avut corabia lui Noe? Ce i-a lipsit?

— Cârma... am început eu să inventariez, comparând-o cu corăbiile de astăzi.

— Da, cârma... şi panoul de comandă... şi vâslele... şi ancora, măi frate! A venit inspectorul de la autorităţile de atunci şi i-a spus: „Nu pot să-ţi dau autorizaţie. N-are ce-i trebuie şi este periculoasă pentru pasageri."

„Noe s-a dus atunci la Domnul şi I-a spus ce păţise cu inspectorul, dar Domnul nu i-a spus decât atât:

— Intră în corabie! Intră în corabie! O conduc Eu!"

„Şi aşa a fost. Au intrat toate animalele. A intrat până şi măgarul, măi frate, dar înţeleptul lumii a rămas pe dinafară. Şi afară a pierit. Salvarea a fost numai pentru cei care s-au încrezut în Domnul. El poate fi şi Comandantul, şi vâslele, şi cârma, şi ancora noastră!"

Amin, frate Pitt. Amin!

22. Mesajul celor două cimitire

Oricine a vizitat Ierusalimul a văzut că există două cimitire distincte dincolo de Poarta Îndurării (Mercy Gate), supranumită şi Poarta de Aur sau Poarta din Răsărit a fostului Templu. Aşezate unul lângă altul, faţă în faţă, cele două cimitire transmit mesaje diferite, chiar... contradictorii.

Cimitirul arab, plasat chiar lângă zid şi blocând accesul în cetate prin această poartă a Templului, este un act simbolic de împiedicare a revenirii lui Mesia. Cunoscând profeţia despre intrarea Lui pe această poartă la vremea sfârşitului, arabii au aşezat cimitirul acolo, sperând să-L împiedice să o împlinească.

Vedeţi dumneavoastră, niciun evreu nu poate merge printre morminte fără să se pângărească... Raţionamentul arabilor a fost că Mesia evreilor, Sfântul Sfinţilor, nu va putea să înainteze din cauza mormintelor lor.

Cimitirul evreiesc se află dincolo de şosea, vizavi de cimitirul arab, şi creşte cu fiecare an. Tradiţia spune că cei înmormântaţi acolo vor fi cei dintâi la învierea morţilor. Nu-i de mirare că

trebuie să plăteşti o sumă fabuloasă ca să-ţi cumperi un loc de înmormântare acolo.

Unii blochează, alţii aşteaptă!

Unii cred că se pot împotrivi Creatorului; alţii aşteaptă clipa în care Creatorul va spulbera legile firii.

23. John MacArthur — probleme în biserică

Preiau un articol excelent de pe blogul lui Pasi, care conţine un dialog cu John MacArthur, păstorul unei mari biserici din Los Angeles.

TT: Privind în urmă la anii dumneavoastră de slujire, care a fost cea mai mare provocare pe care a trebuit să o înfruntaţi şi cum credeţi că a folosit-o Dumnezeu în lucrarea dumneavoastră?

JM: Perioada mea de slujire la Grace Church a fost un dar minunat din partea lui Dumnezeu. Dificultăţile pe care le-am avut de înfruntat au fost neînsemnate în comparaţie cu nenumăratele binecuvântări şi bucurii. Totuşi, slujirea nu a fost lipsită de provocări.

De exemplu, imediat după venirea mea în biserică a fost nevoie să identific şi să pregătesc bărbaţi care să devină prezbiterii noştri. A fost un proces de durată. Au trecut mulţi ani, dar ştiam că aceasta era o prioritate biblică, iar investiţia s-a dovedit nepreţuită până în ziua de astăzi.

Echipa noastră de prezbiteri a avut multe de înfruntat. Au existat momente când unii membri ai congregaţiei au încercat să producă dezbinare sau au părăsit biserica din motive nebiblice. Astfel de situaţii sunt foarte dureroase, mai ales atunci când le trăieşti. Dar, în cele din urmă, am văzut întotdeauna mâna credincioasă a lui Dumnezeu la lucru. În acelaşi timp, aceste încercări au adâncit dragostea mea pentru prezbiteri şi mi-au arătat cât de important este ca o biserică să aibă o conducere alcătuită din mai mulţi bărbaţi credincioşi.

Ca să răspund însă mai direct la întrebare, cred că cea mai mare provocare pentru orice slujitor, mai ales în zilele noastre, este să rămână credincios Cuvântului lui Dumnezeu pe măsură ce trec anii. Întotdeauna apare ispita de a gâdila urechile oamenilor, de a urma tendinţele vremii sau de a deveni tot mai superficial în studiul săptămânal. Dar păstorii sunt chemaţi să predice cu credincioşie Cuvântul lui Dumnezeu şi trebuie să reziste acestor ispite, săptămână de săptămână.

Nimic nu va avea un impact mai mare asupra vieţii şi lucrării unui păstor decât devotamentul faţă de studiul credincios al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu doar el însuşi va fi binecuvântat, fiindcă sufletul îi este hrănit neîncetat, ci şi oamenii pe care îi păstoreşte vor înflori, pentru că nimic nu este mai relevant pentru viaţa lor şi mai necesar pentru creşterea lor spirituală decât laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu.

Uneori păstorii ajung obosiţi de slujire, mai ales după mulţi ani petrecuţi în acelaşi loc. Cheia pentru a evita epuizarea este însă înnoirea spirituală personală. Dacă îţi umpli mai întâi propria inimă, astfel încât predicarea să izvorască dintr-o pasiune vie pentru lucrurile lui Dumnezeu, te poţi aştepta ca şi congregaţia să fie însufleţită de aceeaşi pasiune.

O asemenea pasiune se naşte, înainte de toate, din studiul aprofundat al Scripturii.

Şi iată un lucru foarte important: nu studia pentru a pregăti predici; studiază pentru a cunoaşte adevărul, pentru a te bucura de gloria şi harul lui Dumnezeu şi pentru a te conforma voii Lui. Predicile nu trebuie să fie scopul principal al studiului Bibliei, ci doar revărsarea lui firească.

Când studiezi, caută să înţelegi cine este Dumnezeu şi ce aşteaptă El de la tine. Mai întâi pentru propria ta consacrare şi sfinţire. Apoi, din bogăţia aceasta, învaţă-i şi pe alţii, îndemnându-i să te urmeze, după cum şi tu Îl urmezi pe Hristos.

TT: Cum reuşeşte un slujitor aflat într-o poziţie de mare responsabilitate să se ferească de scandal şi de compromitere

într-o cultură atât de egoistă? Ce măsuri de protecţie aveţi şi ce i-aţi sfătui pe alţi slujitori?

JM: Cheia pentru a evita scandalul este integritatea. Dacă trăieşti cu integritate şi cu o conştiinţă curată, nu trebuie să te temi de un posibil scandal, pentru că nu ai niciun schelet ascuns în dulap. Eşti fără reproş înaintea oamenilor atunci când eşti fără vină înaintea Domnului.

Oricât de importantă ar fi o bună reputaţie în comunitate, este şi mai important să-ţi păzeşti caracterul.

Cel mai important câmp de bătălie în lupta pentru integritate este propria ta minte. Acolo poţi câştiga totul sau poţi pierde totul. Iar dacă ai pierdut acolo, caracterul tău este deja compromis. Va fi doar o chestiune de timp până când şi reputaţia ta va avea de suferit, pentru că un pom rău nu poate aduce roade bune.

Simplu spus, dacă ai grijă de lupta dinăuntru, Dumnezeu Se va îngriji de reputaţia ta înaintea oamenilor.

Deşi este, fără îndoială, folositor să ceri sfatul unor oameni evlavioşi — prezbiteri, membri ai familiei şi alţi credincioşi maturi — este şi mai important să trăieşti permanent cu conştiinţa că vei da socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Poţi fi înconjurat de mulţi oameni cărora le dai socoteală. Dar, dacă ai pierdut bătălia responsabilităţii înaintea lui Dumnezeu, în propria inimă, nu vei câştiga niciodată lupta din exterior. Adevărata bătălie se dă în conştiinţa şi în inima ta.

24. Daniel Brânzei – rugăciuni terapeutice

Cea de-a doua Epistolă a lui Pavel către Corinteni este o mângâiere pentru toţi cei care trec prin mari încercări. Creştinii, chiar şi atunci când se pleacă sub vânturile năprasnice ale suferinţei, sunt în mâinile unui Dumnezeu atotputernic.

În acest context, m-a frapat întotdeauna un pasaj care pare, cel puţin la prima vedere, foarte ciudat în cazul lui Pavel:

„În adevăr, fraţilor, nu voim să vă lăsăm în necunoştinţă despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsaţi peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, aşa că nici nu mai trăgeam nădejde de viaţă. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înşine, ci în Dumnezeu, care învia morţii." (2 Corinteni 1:8-9)

Cum se poate explica această contemplare a morţii, a înfrângerii şi a resemnării în gândirea unui om al lui Dumnezeu, izbăvit de atâtea ori prin minuni?

Aceeaşi epistolă cuprinde o listă incredibilă de împrejurări prin care Dumnezeu l-a trecut pe Pavel şi din care l-a izbăvit de fiecare dată. Cum de s-a îndoit Pavel că Dumnezeu ar putea să nu-l mai izbăvească şi în Asia?

„Suntem încolţiţi în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiţi; prigoniţi, dar nu părăsiţi; trântiţi jos, dar nu omorâţi. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru." (2 Corinteni 4:8-10)

„Sunt ei slujitori ai lui Hristos? — vorbesc ca un ieşit din minţi — eu sunt şi mai mult. În osteneli şi mai mult; în temniţe şi mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi... În Damasc, dregătorul împăratului Areta păzea cetatea damascenilor ca să mă prindă. Dar am fost coborât pe o

fereastră, într-un coş, prin zid, şi am scăpat din mâinile lor." (2 Corinteni 11:23-26, 32-33)

Cu asemenea experienţe personale, atât de familiarizate cu intervenţiile supranaturale ale lui Dumnezeu, cum de s-a mai îndoit Pavel că Domnul îl putea izbăvi şi în Asia? Cum de i-a venit în minte perspectiva morţii?

Există cel puţin două răspunsuri la această întrebare. Din ele se desprinde însăşi filosofia de viaţă a marelui apostol.

Primul, Pavel nu s-a socotit niciodată stăpân peste o putere miraculoasă. Izbăvirile, atunci când au venit, au venit din partea lui Dumnezeu. Pavel nu scrie niciodată: „Eu am făcut" sau „eu am dres". El admiră numai ceea ce Dumnezeu a făcut atunci când a vrut El şi prin cine a vrut El. Minunile n-au fost niciodată lucrarea lui Pavel, ci întotdeauna lucrarea lui Dumnezeu.

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Şi harul Lui faţă de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toţi; totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine." (1 Corinteni 15:10)

„Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu." (2 Corinteni 3:5; vezi şi Galateni 2:8)

„Căci n-aş îndrăzni să pomenesc nimic din ceea ce n-ar fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă neamurile la ascultarea de El, fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor şi a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt." (Romani 15:18-19; vezi şi Efeseni 3:7-8)

Pavel L-a lăsat pe Dumnezeu să fie Dumnezeu şi să aibă ultimul cuvânt în toate împrejurările. El n-a fost niciodată „independent", ci dependent de Dumnezeu în tot ceea ce a făcut.

Pentru că nu s-a considerat niciodată stăpân peste puterea care face minuni, Pavel s-a deprins să accepte şi situaţiile în care Dumnezeu a ales alt drum, atât în viaţa lui, cât şi în viaţa colaboratorilor săi. Pe Trofim l-a lăsat bolnav în Milet. Lui Timotei i-a recomandat un tratament pentru stomac. A stat neputincios

lângă agonia lui Epafrodit și s-a bucurat ca un copil când Dumnezeu a hotărât să-l vindece.

> *„Am socotit de trebuință să vi-l trimit pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă... Ce-i drept, a fost bolnav și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. Și nu numai de el, ci și de mine, ca să n-am întristare peste întristare." (Filipeni 2:25-27)*

Tradusă în cuvintele unui general din vremea îngâmfatului Napoleon, filosofia de viață a lui Pavel ar putea suna astfel:

„Omul propune, Dumnezeu dispune."

Al doilea, Pavel a privit toate împrejurările vieții prin perspectiva vieții viitoare. Numai astfel se poate explica concluzia la care aproape ajunsese în Asia:

> *„Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care învie morții." (2 Corinteni 1:9)*

Ultima și cea mai deplină izbăvire a credincioșilor este dincolo de moarte, prin intrarea în viața învierii. Nu că Pavel s-ar fi grăbit să ajungă acolo, dar știa că nu toate crizele se rezolvă aici, pe pământ.

Până la urmă va veni o criză, o boală sau o persecuție din care nu vom mai ieși printr-o minune, ci vom fi chemați dincolo de moarte, pe tărâmul învierii. Va veni un naufragiu din care nu vom mai scăpa. Va fi o bătaie care ne va doborî. Vor exista frați mincinoși care ne vor arunca în gura leului...

Este limpede că Pavel nu dorea încă să moară. Era prea pasionat de lucrarea pentru salvarea sufletelor. S-a bucurat că Domnul n-a socotit că-i venise încă ceasul și l-a mai lăsat să poarte de grijă bisericilor.

> *„El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre... În această încredințare voiam să vin mai întâi la voi..." (2 Corinteni 1:10-11, 15-16)*

Ce înseamnă toate acestea pentru noi?

Iată două îndemnuri.

Fii pregătit şi pentru rău, dar roagă-te întotdeauna pentru bine. Sau, şi mai înţelept, fii pregătit pentru orice eventualitate. Nu tu eşti stăpânul. Tu eşti doar slujitorul, robul, lucrătorul tocmit cu ziua.

Fii mereu la dispoziţia Domnului şi a harului care face minuni, dar lasă întotdeauna hotărârea finală în mâinile Celui care singur este înţelept şi care rânduieşte toate lucrurile.

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa, şi înfăptuirea." (Filipeni 2:13)

25. Cum s-a nascut Premiul Nobel ?

În anul 1867, Alfred Nobel a brevetat dinamita, iar mai târziu şi alte explozive mult mai puternice. Lumea îl numea „regele dinamitei".

Într-o dimineaţă din anul 1888, Nobel şi-a luat ziarul şi a citit:

„Alfred Nobel, inventatorul dinamitei, a murit ieri. El este cel care a pus la punct o metodă prin care pot fi ucişi, într-un singur război, mai mulţi oameni decât au murit în două războaie. Alfred Nobel a murit foarte bogat..."

Dintr-o greşeală, jurnalistul îl confundase pe Alfred Nobel cu fratele său mai mare, Ludvig Nobel, care murise într-adevăr. Citind însă acest necrolog defăimător, Alfred Nobel s-a trezit ca dintr-un coşmar. Oare aceasta avea să fie amintirea pe care o va lăsa în urma lui? Să fie comemorat drept îngerul morţii, omul care a fabricat moarte pentru omenire?

Ce moştenire înfricoşătoare!

În aceeaşi zi, Nobel şi-a făcut un plan: să lase prin testament imensa sa avere pentru înfiinţarea unui fond de premiere a celor mai remarcabile realizări care contribuie la binele şi la pacea lumii.

Aşa a luat naştere Premiul Nobel.

26. Petru Popovici — de la inimă la inimă

4 aprilie 2013

M-a sunat fratele Petru Popovici. Mi-a spus, cu un oftat, că s-a schimbat felul de a predica în România şi că schimbarea aceasta nu este de bine.

— Secolul trecut, predicatorii nu aveau atâta şcoală, dar lucrarea avea mai multe roade. Acum avem multe şcoli, dar...

S-a oprit acolo, lăsându-mă să completez singur restul propoziţiei.

Pe vremuri, predicatorii — nu toţi, desigur — plângeau uneori la amvon. Dar aproape toţi vorbeau din inimă, iar acest lucru se simţea în glasul lor. Astăzi am învăţat să argumentăm. Avem predici bine structurate, cu puncte şi subpuncte, dar glasul este rece, academic, detaşat. Este un creştinism al capului, nu al inimii. S-a accentuat prea mult latura raţională.

— Şi ce este rău într-un creştinism raţional?

— El poate semnala doar ataşamentul faţă de un crez, nu şi o trăire autentică. Mintea poate fi foarte convingătoare, dar numai inima dovedeşte viaţa şi modelează caracterul. Emoţia este dovada vieţii, iar viaţa se transmite. În Noul Testament, predicile consemnate acolo nu impresionează prin rafinamentul lor dogmatic, ci prin puterea lor, pentru că oamenii vorbeau mişcaţi de Duhul. Numai ceea ce pleacă din inimă ajunge la inimă. Predicatorii de astăzi nu mai vorbesc cu dragoste şi despre dragoste.

(Nu l-am contrazis. Mi-am dat seama că şi eu m-am surprins analizând raţional, în predici, până şi dragostea: de câte feluri este şi ce înseamnă fiecare dintre ele. I-am auzit şi eu pe unii predicatori folosind expresia: „Hai să spunem o rugăciune." Probabil că am ajuns, pe alocuri, să „spunem" şi o predică, nu să ne transmitem pe noi înşine. Rugăciunea este o revărsare fierbinte înaintea lui Dumnezeu. Predica ar trebui să fie o revărsare fierbinte înaintea oamenilor.)

Domnul Isus a vorbit simplu, fără puncte şi subpuncte, dar a avut puterea dragostei care cucereşte inimile. Noaptea plângea în rugăciune pentru suflete, iar ziua le arăta oamenilor dragostea lui Dumnezeu.

Fratele Pitt mi-a spus că, în ultimul timp, nu mai salută pe nimeni cu „Pace!". Le spune tuturor:

— Să te miluiască Dumnezeu!

Avem mare nevoie de mila lui Dumnezeu în ceasul acesta.

(Eu mi-am adus aminte că îl auzeam mereu pe Aurel Popescu, unul dintre predicatorii mei preferaţi, rugându-se înainte de predică şi murmurând aproape hipnotic:

— Miluieşte-ne, Doamne... Miluieşte-ne, Doamne...

Parcă oamenii aceştia, mari în simplitatea lor, ştiau atunci — şi ştiu şi astăzi — ceva ce nouă ne scapă, ceva ce noi neglijăm.

Cine citeşte să se gândească mai întâi la sine, nu la alţii. Iar cine are urechi de auzit să audă!)

Fratele Pitt mi-a promis că-mi va trimite ceva pentru voi, ceva urgent de publicat. Îl pune la poşta „urgentă", pentru că dânsul nu are internet. Sper să mă descurc, fiindcă materialul este în formatul unui program mai vechi, PageMaker, care nu se mai foloseşte.

27. Cei patru „R" ai . . . pocăinţei

Şi-a părăsit soţia după o mulţime de ani de căsnicie şi după ce au crescut împreună o casă plină de copii. Astăzi trăieşte „respectabil" cu o femeie mult mai tânără şi nu crede că trăieşte în păcat. Le spune tuturor că s-a pocăit şi că acum îşi... reface viaţa cu noua soţie. Doar Domnul iartă, nu-i aşa?

La nunta noastră, fratele Vasilică Moisescu a predicat dintr-un verset pe care l-a prezentat în cinci traduceri diferite:

> *„Ce bine ştii să-ţi întocmeşti căile când este vorba să cauţi ce iubeşti! Chiar şi la nelegiuire te deprinzi." (Ieremia 2:33)*

Dintre toate înşelările din lume, cea mai tragică este înşelarea de sine. Nu-mi poate ieşi din minte una dintre replicile comico-tragice ale celor din trupa Divertis:

„Eu... de mic copil, tata m-a învăţat să-mi fur singur căciula... fără să simt."

Mă uimeşte cât de mulţi oameni se mint singuri, crezând că-L pot păcăli pe Dumnezeu cu o... jumătate de pocăinţă. Să mă explic.

Când pocăinţa este adevărată, ea ne trece prin patru etape. Sunt uşor de ţinut minte, pentru că toate încep cu litera R: regret, remuşcare, renunţare şi reparare.

Regretul este ceasul trezirii. Este clipa în care ne dăm seama că am căzut şi privim cu durere la ceea ce am ajuns, comparându-ne cu ceea ce eram odinioară.

Remuşcarea este regretul care nu ne dă pace. Ea persistă, ne urmăreşte şi ne tulbură până când facem ceva pentru a reveni la starea dinaintea căderii. Prefixul re- spune totul: remuşcarea ne muşcă iar şi iar, până când sângerăm lăuntric.

Renunţarea este pocăinţa care începe să rodească.

Fără fapte, atât credinţa, cât şi pocăinţa sunt moarte.

Viaţa cea nouă se dovedeşte prin roadele credinţei şi ale pocăinţei. Cine spune că s-a pocăit, dar continuă să trăiască în păcat, se înşală pe sine. Este la fel de amăgit ca acela care spune că are credinţă, dar nu reacţionează la ea nici măcar atât cât o fac demonii.

„Întoarce-te de unde ai căzut" înseamnă uneori:

Întoarce-te la soţia ta şi la copiii tăi. Nu-i mai nenoroci şi pe alţii. Infecţia nepocăinţei tale este contagioasă. Pofta după o carne mai fragedă şi mai tânără te va face, până la urmă, hrană viermilor care nu dorm niciodată.

Repararea unei situaţii distruse prin păcat, atunci când este posibilă, este indispensabilă. Da, este nevoie să te întorci la „faptele tale dintâi", dar preocuparea prioritară trebuie să fie faţă de oamenii pe care i-ai rănit şi păgubit prin păcatul tău.

Cine a furat trebuie să dea înapoi.

Cine a plecat de acasă trebuie să se întoarcă acasă.

Cine a făcut răul trebuie să se întoarcă la facerea binelui.

O pocăinţă paralizată, pasivă, care refuză să facă reparaţiile necesare nu izbăveşte pe nimeni. Ea rămâne sub mânia lui Dumnezeu.

Cosmin mi-a făcut o completare la acest studiu:

„Părerea mea este că, după reparare, ar mai trebui adăugat încă un R: recuperare.

Recuperarea, prin pocăinţă, a călăuzirii Duhului Sfânt, despre care ştim că se pierde atunci când Îl întristăm.

Nu mă refer aici la cercetarea Duhului, care începe odată cu primul R, regretul, ci la refacerea acelei părtăşii strânse cu Dumnezeu, în armonie, ascultare şi dragoste."

28. Daniel Branzai la semănat

Cât a mai rămas din primăvară în toamna noastră?

Pentru că Valer este preşedintele tineretului din RBA, ca socru al lui, am avut privilegiul să fiu invitat la întâlnirea misionară a tineretului RBYA (Romanian Baptist Youth Association) de pe coasta de vest a Americii. Între 8-10 Martie 2013, am fost în primăvară la San Francisco.

La plecarea din Los Angeles, ne-am dus cu iarna în spate. Vălătucii munţilor pe care a trebuit să-i traversăm spre San Francisco erau acoperiţi cu o pudră proaspătă de zăpadă, asemenea unor Dunkins Donats uriaşi (gogoşi la modă pe aici).

A fost probabil ultima răbufnire a iernii din anul acesta. La coborârea spre California de nord ne-a întâmpinat primăvara. De-o parte şi de alta a autostrăzii, livezi uriaşe de piersici, cireşi, aluni şi caişi erau în floare. Totul amirosea a viaţă tânără şi promiţătoare.

Îmi place să călătoresc spre nord pentru că altfel, în Los Angeles, suntem într-un splendid dar monoton anotimp perpetuu,

numit California de Sud. Mi-e dor de cele patru anotimpuri, iar călătoria aceasta dincolo de munţi ne-a coborât în anii tinereţii mele româneşti.

La San Francisco, am petrecut două zile împreună cu tinerii din bisericile baptiste române. Sâmbătă, ei şi-au avut seminariile lor şi evanghelizări prin locurile alese de cei din această zonă. Seara şi apoi duminică ne-am întâlnit la clădirea bisericii din San Leandro, păstorită de Ovidiu Rauca şi Stefan Ghinescu. Impresii?

Sala a fost arhiplină. Închinarea a fost splendidă. Prezentarea misiunilor a fost contagioasă. Găzduirea localnicilor a fost copleşitoare. Tinerii n-au dormit la hotel, ci prin casele fraţilor.

La vârsta mea, fiecare întâlnire cu tineretul este o provocare personală. Cântăresc, vrând nevrând, câtă tinereţe a mai rămas în toamna celor 58 de ani ai mei. Fără să mă pot opri din reveria clipei, le-am povestit tinerilor de azi despre vremurile misiunilor noastre din România şi despre diferenţe şi asemănări între atunci-acolo şi acum-aici. Multe lucruri sunt irepetabile, dar majoritatea lucrurilor esenţiale au rămas aceleaşi. Între Dumnezeu şi diavol, între păcat şi neprihănire, între pământ şi cer, între iad şi rai, fiecare om, din fiecare generaţie îşi hotărăşte soarta. Noi, misionarii, ne silim să-i ajutăm să facă o alegere bună, explicându-le riscurile ascunse dincolo de mincinoasele oferte tentante ale lumii şi căutând să le ilustrăm sfâşietoarea chemare a dragostei divine.

Am predicat uşor, ca fierul unui plug care pătrunde vesel în brazdă. Sunt uimit de numărul mare de tineri pe care-i are această generaţie. Mare potenţial. Mare răspundere.

La întoarcere, pe câmpuri primăvăratece, fermierii californieni aruncau seminţele pentru rodul din toamnă. M-am uitat cu simpatie la ei. La urma urmei, acelaşi lucru îl făcuserăm şi noi, la San Francisco.

Fie ca Cel care îngrijeşte să crească seminţele să le facă să rodească pentru o dumnezeiască recoltă.

29. Octavian Doboș – Valentin Popovici

Miercuri, 6 Martie 2013. L-am sunat pe Octavian Doboș, păstor la Phoenix, Arizona, pentru o problemă mai veche. Doream să aflu ce se mai întâmplase cu nepoțelul lui de numai un an și jumătate care căzuse în bazinul din curte și fusese dus la spital mai mult mort.

L-am găsit bucuros că Dumnezeu se îndurase de familia lui și nu mai adăugase un necaz la multele necazuri care-l năpădiseră în ultima vreme. Nu i-am văzut fața, dar i-am auzit vocea tristă chiar și în aceste momente de împărtășire a unei veşti bune. Nu i-am putut privi expresia feței, dar l-am simțit rănit și tulbure. Când am lăsat telefonul jos am rămas ameţit și cu o durere mare în suflet. În tulburarea mea am bâjbâit neputincios pe întunerec și nu am reușit să identific cheia potrivită ca să deschid ușa de la clădirea Bisericii.

Am rămas pe afară, într-un fel de rezonanță sufletească cu el. M-am regăsit în starea lui. Am trăit-o și eu de atâtea ori. O trăia la câteva mii de kilometrii depărtare, în Chicago, și alt păstor prieten, Valentin Popovici. Empatia m-a făcut să respir greu și să-mi caut un loc și să stau puțin jos. Am îngăimat o rugăciune, tulbure și ea, pentru fiecare dintre ei, pentru mine ...

Ca răspuns, de undeva din negura amintirilor mele moldave, mi-a răsărit în minte fântâna cu cumpănă de pe deal și cana de metal legată cu un lanț alături. N-am putut niciodată să înțeleg cum de cana aceea era cu smalțul sărit, deformată de loviturile celor ce o izbiseră de gura de piatră a fântânii. Ce rost a avut să se poarte așa de violent cu cana din care tocmai au băut apă? Ce i-a mânat pe oamenii aceia? Oare nu s-au gândit că din ea trebuiau să mai bea și alții? Nu și-au dat seama că o astfel de cană este o binecuvântare comună care trebuie păstrată și îngrijită cu atenție? Întrebări naive, întrebări de orășan nepriceput ...

Deși l-am căutat la mulți, răspunsul nu l-am aflat nici până în ziua de astăzi. Mă întreb și acum, după ce am închis telefonul cu Octavian Doboș și m-am rugat pentru Valentin Popovici, oare de

ce se poartă oamenii aşa de rău cu cănile din care ei şi alţii ... au băut şi beau apă?

30. Optica Lui sau oftica noastră mioapă

„Noi nu vedem lumea aşa cum este ea, ci aşa cum suntem noi." Acesta este un studiu pe tema: „Spune-mi ce vezi, ca să-ţi spun cine eşti."

Există un studiu foarte interesant despre ultimii trei conducători ai evreilor rămaşi în Iuda după deportarea masivă în Babilon (Ieremia 40:7–43:13).

Ismael – trădătorul care vede în jurul lui numai trădare. Integrat deja în tabăra duşmanilor lui Israel, printre amoniţi, îi execută pe cei pe care îi socoteşte colaboratori ai babilonienilor şi sfârşeşte, firesc după logica lui, printre vrăjmaşii propriului popor.

Ghedalia – omul bun, dar naiv. Îi crede pe toţi asemenea lui şi este incapabil să vadă trădarea chiar atunci când Iohanan, bine intenţionat, îl avertizează asupra pericolului reprezentat de Ismael. Va muri tocmai din pricina acestei nevinovate naivităţi.

Iohanan – neîncrezătorul de profesie. Se îndoieşte de integritatea tuturor şi sfârşeşte prin a nu se mai încrede nici măcar în... Dumnezeu. După ce ascultă mesajul divin rostit prin profetul lacrimilor, îl ignoră şi pleacă în Egipt, târându-l cu sila şi pe Ieremia după el.

Cei trei ne reprezintă, într-un fel, pe fiecare dintre noi: oameni limitaţi, înşelaţi şi înşelând la rândul nostru, judecând lumea fără perspectiva Aceluia care ştie toate lucrurile. Nu cred că este nevoie să insist asupra ideii din titlul acestui articol. Fiecare dintre noi priveşte lumea prin ochelarii propriei personalităţi.

Nici nu se poate altfel. Suntem asemenea celor doi negustori de pantofi trimişi de fabrica lor pe o insulă pentru a cerceta posibilitatea unei afaceri.

Primul a telegrafiat acasă:

— Am venit degeaba. Aici nimeni nu poartă pantofi.

Al doilea a trimis însă o telegramă cu totul diferită:

— Trimiteţi urgent două mii de perechi de pantofi! Potenţial extraordinar! Oamenii de aici încă umblă desculţi!

Oricât de şocant ar părea, Cel mai „subiectiv" în afirmaţiile Sale a fost... Domnul Isus.

Părerile Lui sunt, de multe ori, scandalos de diferite de ale noastre. Unele sfidează chiar şi logica noastră cea mai elementară.

Voi da doar două exemple.

1. „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac."

Atârnat pe cruce pentru păcatele noastre, Domnul Isus Se roagă folosind un prezent continuu, în mod repetat, insistent:

„Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac."

Nu înţeleg. Cum adică nu ştiau? Cine nu ştia?

Marele preot?

Sinedriul?

Iuda?

Conducătorii poporului?

Pilat?

Soldaţii romani?

Totul fusese pregătit cu grijă. Totul fusese plănuit din timp. Procesul fusese o farsă deliberată, organizată astfel încât execuţia să aibă loc înainte de praznic.

Şi totuşi, Mielul lui Dumnezeu S-a încăpăţânat să moară tocmai în ziua Paştelui, pentru ca toate rânduielile vechi să-şi găsească împlinirea.

Ce vedea Domnul Isus şi nu văd eu? Ce L-a făcut să rostească asemenea cuvinte? Parcă Îl aud răspunzându-mi cu blândeţe:

„Bineînţeles că nu ştiau, Daniel. Dacă ar fi văzut grozăvia iadului spre care mergeau şi măreţia pedepsei care îi aştepta... Dacă ar fi văzut frumuseţea cerului şi lumea din care venisem Eu... Dacă L-ar fi văzut pe Diavolul aşa cum este şi ar fi înţeles cum îi manipula din umbră... Dacă M-ar fi văzut în slava de care M-am

dezbrăcat pentru a fi ca ei, între ei şi pentru ei... Crezi că ar mai fi făcut ceea ce au făcut?"

În răspunsul acesta se vede delicateţea Celui care a ales să tacă atunci când ucenicii L-au învinuit pe nedrept:

„Nu-Ţi pasă că pierim?"

Dacă ar fi ştiut atunci cine era El, de unde venea şi pentru ce Se întrupase, n-ar mai fi rostit niciodată o asemenea acuzaţie.

De două mii de ani, bolţile cerului răsună de aceeaşi mijlocire:

„Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac."

O altă afirmaţie care îmi dă mereu de gândit este aceasta:

„Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii. Rugaţi, dar, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui." (Matei 9:37-38)

Las deoparte aparenta lipsă de logică, căci dacă secerişul este al Lui şi El este Dumnezeu, oare sunt eu mai interesat decât este El de strângerea roadelor? Mă opresc însă asupra priveliştii pe care El o vede şi pe care eu nu o văd. Despre ce seceriş vorbeşte? Care holde erau atât de coapte? Poporul care urma să-L răstignească? Pilat? Mai-marii lui Israel? Fariseii? Saducheii? Cărturarii? Soldaţii romani?

Cum poate Domnul Isus să vorbească despre un seceriş gata de strâns cu numai câteva zile înainte ca toţi vrăjmaşii Lui să se unească împotriva Sa şi toţi prietenii să-L părăsească? Unde vedea El holdele acelea coapte? Eu nu le-am văzut nici atunci şi, de multe ori, nu le văd nici astăzi. Ştiind însă că fiecare vede lumea nu aşa cum este ea, ci aşa cum este el însuşi, întrebarea revine inevitabil:

Ce alegem? Optica Lui sau oftica noastră mioapă?

De două mii de ani privim lumea altfel decât o priveşte El. Noi vedem motive de descurajare. El vede ocazii. Noi găsim scuze. El găseşte suflete. Noi ne oprim la ceea ce se vede. El priveşte dincolo de moarte. El îi iartă pe toţi. Îi doreşte pe toţi. Îi aşteaptă pe toţi. Este gata să-i primească pe toţi.

Unii văd paharul pe jumătate gol. Alţii îl văd pe jumătate plin. Există însă şi oameni care îl văd aşa cum îl vede El: tocmai bun pentru a potoli cuiva setea.

31. Daniel Branzai – trenul navetiștilor americani

Niciodată nu-i târziu să faci ceva nou!

Luni, 31 Decembrie 2012, ultima zi a anului. Merg pentru prima dată cu trenul în America! Din Fullerton până în San Diego este un drum de aproximativ două ore şi preţul unui bilet este de numai $35. Tebuie să mă duc în locul lui Valer, ginerele meu, ca să traduc la o vizită a unui avocat la Penitenciarul de acolo.

Nu ştiu de ce n-am fost cu trenul până acum. Mai toţi din familia noastră au fost. Eu sunt ultimul ... mohican. Maşina este un mijloc de transport mai comod şi mai „la îndemână" decât trenul, iar preţul benzinei nu s-a scumpit aşa de mult ca să ne arunce în braţele transportului în comun. Acum, după ce am parcurs jumătate din circuitul dus-întors, pot să vă spun câteva impresii.

Trenul este curat ca un hotel, iar scaunele sunt mult, muuuult mai comode decât scaunele din avioanele cu care am călătorit spre Australia. Se înclină pe spate, au sprijinitoare pentru picioare, masa se rabatează perfect, iar la geam este o priză pentru computer. Conectarea la Internet este gratuită şi foarte bună.

Traseul dintre L.A. şi San Diego este încântător. Staţiile au nume numai bune de ademenit turiştii: Oceanside, San Juan Capistrano, Laguna Niguel, San Clemente, Solana Beach, Old Town, etc. Fiecare gară este cochetă şi îmbietoare. Peste tot sunt mici restaurante şi cafenele. Majoritatea drumului, trenul merge chiar pe malul oceanului.

Azi dimineaţă, pentru prima dată de când am venit eu în California de sud, am găsit ceva care semăna cu gheaţă pe acoperişul maşinii. Este rece pentru noi. Sunt cam 4-5 grade Celsius. Zecile de surferi din valurile Pacificului par să nu bage de seamă acest lucru. Fac parte dintr-o subcultură aparte. De toate

vârstele și straturile sociale, vorbesc un jargon știut numai de ei. Vin din zori, se bălăcesc câteva ore, iar apoi se duc fiecare în drumul lui.

California este ținutul florilor. Trenul străbate cartiere delicioase și șerpuiește molcom printre dune și coline. Îmi este imposibil să scriu sau să merg pe Internet. Totul este prea frumos ca să nu mă las pe spate și să-mi lipesc ochii de geam. Cred că mă îndrăgostesc iar. Flirtasem puțin luna trecută cu Australia, dar acum mă întorc rapid la prima mea dragoste: California. Cine a fost pe aici, știe despre ce vorbesc. Cei care n-ați fost încă, nu puteți pricepe. Peste două zile sunt planificat să însoțesc pe cineva până la rezervația de Sequoia, arborii giganți ascunși între culmile munților Sierra Madre. Valer și tinerii de la Bethelania sunt ceva mai sus, în tabără la Mammoth, troieniți sub mormane de zăpadă. Plajele dintre Los Angeles și San Diego sunt pline de oameni ieșiți la soare în această ultimă zi a anului. Unde în altă parte a pământului le poți avea pe toate așa de aproape, așa de la îndemână?

Numele California provine dintr-un roman spaniol din secolul al XVI-lea, de la o regină legendară și dintr-o rădăcină arabă care înseamnă „conducător". Numele California apare pentru prima dată în popularul roman cavaleresc spaniol *Las Sergas de Esplandián*, scris de Garci Rodríguez de Montalvo. Cartea descrie o insulă paradisiacă imaginară numită California, condusă de o regină războinică de culoare, din neamul amazoanelor, pe nume Calafia. Când exploratorii spanioli conduși de Hernán Cortés au ajuns în Peninsula Baja California, în anii 1530, au crezut că aceasta este o insulă și au numit-o după ținutul mitic al aurului descris în roman.

În linii mari, numele California poate fi înțeles ca „țara califului" sau „țara succesorului", reflectând influențele maure și arabe prezente în Spania acelei epoci.

Vizita la Penitenciar a fost tristă. Un român de-al nostru a fost prins după ce a trecut ilegal granița. Nu pot să văd nici o diferență între mine și el. Este doar o problemă de vremuri și soroace. Pe

mine, America m-a primit cu braţele deschise, ca pe un erou. El este silit să intre pe furiş, peste gard. Eu am fost considerat un erou scăpat din lagărul comunist. El este considerat un indezirabil. Amândoi suntem însă români necăjiţi, în căutarea unei soarte mai bune. Îl privesc cu simpatie şi, la despărţire, îi urez de bine. Îmi răspunde fără să aibe habar cu cine a stat de vorbă: „Dumnezeu este mare şi bun". Are dreptate.

Mai am o oră până la plecarea trenului şi încep să cred că Cineva vrea să-mi facă un cadou. Trenul meu s-a suspendat şi trebuie să mai stau în San Diego până pe la 2:30 p.m. Am tocmai timp să vă scriu aceste rânduri şi să mă duc la zece minute în port, să văd uriaşul portavion transformat în muzeu.

Soarele este mare şi vesel în mijlocul cerului. Ultima zi a anului este, aşa cum vedeţi, continuarea minunilor prin care m-am plimbat în ultima vreme.

32. Beniamin Fărăgău și pașii pocăinței

„Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură îndesată, clătinată şi care dă peste ea..."

Biserica Bethel a acceptat să mă dăruiască Australiei pentru o lună. Pe lângă răsplata de a-l avea, în răstimpul acela, pe Marius Cruceru la amvonul Bethelului, acum Dumnezeu o răsplăteşte într-un fel pe care numai El ştie şi poate să-l pregătească.

Printr-un şir de împrejurări legate de venirea pe lume a primului nepot — după o serie de nepoate — Beniamin şi Nora Fărăgău se află la Los Angeles, la familia Dârpeş. La invitaţia noastră, Beniamin a avut bunăvoinţa să ţină patru lecţii din Epistola către Evrei. Îl vom avea cu noi și duminica viitoare, ultima din anul 2012.

Nu cunosc niciun alt predicator care să poată face ceea ce reuşeşte Beniamin Fărăgău. Suntem cu toţii fascinaţi de măiestria cu care mânuieşte neîntrecuta sabie a Cuvântului lui Dumnezeu.

Iată doar o mostră, folosită ca ilustrație în studiul despre „pocăința de faptele moarte”.

Sigur, cei din România pot citi toate acestea cumpărând cartea „Primii pași cu Dumnezeu – Taina nașterii din nou și temelia vieții de credință”. Pentru noi sunt prețioase chiar și aceste fărâmituri din zilele petrecute împreună.

Deci, „Pocăința de faptele moarte“.

Dacă ar fi fost posibil ca omul să nu mai păcătuiască, Dumnezeu nu i-ar fi dat lui Israel, pe lângă Lege, și Cortul Întâlnirii.

Pocăința este cheia puterii. Când păcătuiești, rămâi fără putere, asemenea unei mașini care a rămas fără combustibil. Trebuie să tragi imediat pe dreapta și să rezolvi problema. Pocăința este singura cale prin care primești din nou putere de la Domnul.

Pașii pocăinței din viața fiul risipitor

1. A gustat falimentul.

„Și-a venit în fire.”

Fiul s-ar fi putut pocăi după numai trei zile și s-ar fi putut întoarce acasă. Cu cât întârziem pocăința, cu atât prelungim inutil suferința.

2. Și-a recunoscut păcatul.

Acesta este, probabil, cel mai greu pas al pocăinței.

3. A fost gata să trăiască împreună cu consecințele păcatului său. N-a avut pretenții și n-a căutat scuze. A acceptat urmările propriilor greșeli. Până aici totul s-a petrecut doar în mintea lui. Acum, a fost o deliberare lăuntrică. Pocăința nu trebuie însă să rămână doar la nivelul intențiilor bune.

4. S-a sculat și s-a întors acasă.

Pocăința adevărată se vede în pașii pe care îi faci, nu doar în gândurile pe care le ai.

5. N-a avut pretenții.

A apelat la mila tatălui și a fost gata să accepte hotărârea lui. De fapt, fiul nu s-a întors doar acasă. S-a întors la tatăl său. Nu

putea intra în casă fără să stea mai întâi de vorbă cu tatăl. Iar răspunsul tatălui a fost... Harul.

33. Belciu Busuioc m-a lămurit

A fost ceva nemaiîntâlnit. Cât timp am stat în Australia am visat în fiecare noapte numai vise urâte. Foarte ciudat.

Într-o zi l-am auzit pe prietenul meu Busuioc spunând:

Dacă nu te întâlneşti din când în când frontal cu Diavolul s-ar putea să mergeţi în aceeaşi direcţie.

M-a pus serios pe gânduri ...

34. Daniel Brânzei – Unde este „acasă"?

Patrulez reaşezarea emigranţilor de mai bine de treizeci de ani. Slujba aceasta mi-a oferit o oarecare expertiză în observarea transformărilor din psihicul uman.

Unde este „acasă"?

Pentru noii veniţi, acasă este locul unde s-au născut şi de unde au plecat în America. Ei trăiesc o curioasă şi periculoasă dihotomie: cu trupul sunt în America, iar cu sufletul în România. Sunt preocupaţi şi chiar pasionaţi de tot ceea ce se întâmplă în ţara rămasă dincolo de ocean şi de două continente. Citesc cu nesaţ presa românească pe internet, se abonează la televiziunea prin satelit pentru a urmări posturile din România, dau aproape zilnic telefoane rudelor şi prietenilor rămaşi acolo.

Pentru cei veniţi mai demult, conceptul de „acasă" devine însă mai complex. Ei au prins rădăcini în America, şi-au făcut prieteni, au călătorit puţin şi au descoperit frumuseţile acestei ţări. Esenţial este că au învăţat limba engleză, iar aceasta le-a deschis poarta unei înţelegeri noi. Se simt implicaţi în jocurile politico-economice de aici. Copiii lor vin de la şcoală cu o psihologie americană, foarte diferită de cea românească.

Ei privesc din ce în ce mai rar televiziunea românească. Iar atunci când o fac, se enervează mai mult decât se bucură. Pentru buna lor dispoziţie, preferă emisiunile de divertisment americane. Au început să îndrăgească sporturile de aici, mai ales baschetul şi fotbalul... american. Au descoperit bucătăria altor popoare. Le place mâncarea chinezească... sau cea mexicană... sau cea braziliană. Li se schimbă gusturile şi îşi petrec timpul liber altfel decât la început. Dau din ce în ce mai rar telefoane în România. Ei pun bani deoparte pentru un apartament mai bun sau pentru... o casă.

Uneori, aceşti veniţi mai demult îşi cumpără bilete de avion şi fac o vizită „acasă", în România. Mă reped asupra lor când se întorc şi-i întreb cu nerăbdare:

— Cum a fost?

Îmi răspund aproape invariabil:

— A fost bine, dar am stat prea mult. Nu ne mai place. Ar fi trebuit să ne luăm bilete doar pentru o săptămână, două, nu pentru patru. Acolo — remarcaţi termenul — fiecare îşi are treaba lui. Ne-am simţit cam în plus. Ne bucurăm că ne-am întors... acasă.

Îi privesc cu simpatie. Se află pe drumul cel bun. S-au vindecat de acea dihotomie periculoasă. Nu-i mai paşte schizofrenia sufletească.

Dintr-odată, acest „acasă" are conotaţii americane. Este bine aşa. Este sănătos. Este normal.

Mi-am încheiat rondul în jurul acestei familii. Mă duc să patrulez în jurul alteia...

35. Otniela Batzion despre lacrimi

(Reiau aici ceea ce a scris prietena noastră din Iaşi, România)

În articolul său „Miracolul lacrimilor", autorul Jerry Bergman scrie: „Lacrimile sunt doar unul din miracolele care funcţionează atât de bine pentru noi încât le percepem ca pe ceva ce nu contează foarte mult".

Iată şapte moduri în care lacrimile şi fenomenul pe care îl numim „plâns” ne vindecă fizic, psihic şi spiritual.

1. Lacrimile ne ajută să vedem

Începând cu funcţiile de bază ale lacrimilor, acestea ne îmbunătăţesc vederea. Literalmente. Lacrimile nu numai că lubrifiază globul ocular şi pleoapele, dar, de asemenea, previn şi deshidratarea diferitelor membrane mucoase. Fără lubrifiere nu ar fi vedere. Bergman spune că „fără lacrimi viaţa oamenilor ar fi complet diferită: pe termen scurt, enorm de incomodă, iar pe termen lung, vederea ar fi blocată în totalitate”.

2. Lacrimile omoară bacteriile

Nu ai nevoie de şerveţele speciale. Ai lacrimi! Lacrimile sunt propriul nostru agent antibacterian şi antiviral care luptă împotriva microbilor pe care îi luăm de pe calculatoare, coşuri de cumpărături, chiuvete publice şi toate acele locuri pe care aceste organisme îşi fac casă şi se reproduc. Lacrimile conţin lizozime, un lichid care omoară 90%-95% dintre bacterii în doar 5-10 minute! Acest lucru se traduce în aproximativ trei luni de răceli şi viruşi intestinali.

3. Lacrimile elimină toxinele

Biochimistul William Frey, care a realizat cercetări asupra lacrimilor toată viaţa sa, a descoperit într-un studiu că lacrimile emoţionale, acelea care se formează în momente de primejdie sau de durere, conţin mai multe produse secundare toxice decât lacrimile de iritaţie, cum ar fi cele produse atunci când curăţăm ceapă. Aşadar, lacrimile sunt toxice? Nu! De fapt, lacrimile elimină toxinele din organism care se formează din cauza stresului. Acestea sunt ca o terapie naturistă sau o sesiune de masaj, dar costă mult mai puţin!

4. Plânsul poate îmbunătăţi starea de spirit

Ştii care e nivelul tău de mangan? Nici eu. Însă şansele sunt ca să te simţi mai bine dacă este mai redus, deoarece supraexpunerea la mangan poate provoca stări dăunătoare: anxietate, nervozitate, iritabilitate, oboseală, agresivitate, tulburări emoţionale şi restul

sentimentelor negative care şi-au găsit cuib la tine în „ogradă”. Plânsul poate reduce nivelul de mangan al unei persoane. Şi, exact ca în cazul toxinelor, lacrimile emoţionale au o concentraţie de albumină (responsabilă pentru transportul moleculelor mici) cu 24% mai mare decât lacrimile de iritaţie.

5. Plânsul reduce nivelul stresului

Lacrimile sunt ca o transpiraţie, şi exact ca şi în cazul exerciţiilor fizice, plânsul reduce nivelul stresului. Lacrimile elimină unele din chimicalele care s-au adunat în organismul tău din cauza stresului, printre care endorfina leucine-encafalină şi prolactina, hormonul pe care îl producem şi care afectează starea de spirit şi toleranţa la stres. Şi opusul este adevărat. Suprimarea lacrimilor creşte nivelul stresului şi contribuie la apariţia bolilor agravate de stres, cum ar fi presiunea arterială mare, problemele cardiace şi ulcerul peptic.

6. Lacrimile construiesc comunitatea

Într-un articol scris de Ashley Montagu pentru „Science Digest”, aceasta susţine că plânsul nu contribuie doar la o sănătate bună, dar construieşte şi comunitatea. În momentul în care o persoană plânge, susţinerea necondiţionată a oamenilor din cadrul comunităţii şi nivelul de intimitate dintre aceştia este la cote înalte. Lacrimile ajută la comunicare şi ocroteşte comunitatea.

7. Lacrimile eliberează sentimentele

Chiar dacă nu ai trecut printr-o experienţă traumatizantă sau nu eşti deprimat, omul obişnuit acumulează de-a lungul unei zile stări conflictuale şi resentimente. Uneori, aceste sentimentese adună în interiorul sistemului limbic al creierului şi în anumite colţuri ale inimii. Plânsul este purgativ. Lasă sentimentele să iasă din interiorul tău, înainte ca acestea să provoace un haos total cu sistemul tău nervos şi cel cardiovascular.

John Bradshaw scrie în cartea sa „Home Coming”, că „toate aceste sentimente trebuie simţite. Trebuie să te dezlănţui, să plângi în hohote şi să fii trist, să transpiri şi să tremuri, ca să te poţi elibera”

36. Cronica unui drum la Cleveland

Joi, 30 august 2012, zbor spre Cleveland.

Plec pentru prima dată împreună cu Valer, ginerele meu, la o Convenţie RBA. El merge spre Convenţia RBYA, iar eu spre Convenţia mare. Valer este vicepreşedinte al RBYA pentru Coasta de Vest, iar eu fac parte din Comisia pentru Misiune a RBA.

Minunile umblării cu Dumnezeu se ivesc foarte repede.

În aeroportul din Costa Mesa ne întâlnim cu Cornel Rădulescu, soţul Magdei Bucurescu, în familia căreia am copilărit pe vremea când casa lor era alături de clădirea bisericii din Bulevardul N. Titulescu nr. 56A. Cornel venise să-şi conducă fiica la aeroport. Dora pleca la Boston pentru ultimele opt luni de şcoală. Ca orice tată, Cornel era plin de grijă.

Fără îndoială, s-a bucurat când a aflat că, deşi noi zburam spre Cleveland, prima parte a călătoriei, de la Los Angeles la Dallas, urma să o facem împreună cu fiica lui. Dar aceasta n-a fost tot.

Sperând să prindă un loc liber în avion, Valer a ales pentru noi locurile 16A şi 16C, cu speranţa că locul 16B va rămâne neocupat.

Aţi ghicit. Dora avea locul 16B.

Dumnezeu a ascultat mai degrabă rugăciunea unor părinţi grijulii decât rugăciunile noastre mofturoase.

A fost, dacă mai era nevoie, încă o dovadă pentru Cornel că fiica lui era pe mâini bune, că Cineva îi purta în mod desăvârşit de grijă.

37. După faptă și răsplată!

3 august 2012. Sunt veriga de legătură dintre generaţia părinţilor mei şi generaţia copiilor mei. Mă străduiesc să-mi fac cum trebuie datoria.

Azi-dimineaţă, Daniela, soţia mea, a venit să-mi spună că tati, Traian Ban, împlineşte 88 de ani şi vrea să-i scoată până la ocean.

— Te înţeleg însă dacă eşti obosit după drum şi vrei să stai acasă să te odihneşti. Nu trebuie neapărat să vii. Am ezitat o clipă şi m-am gândit:

— Nu în fiecare zi împlineşte tati 88 de ani. Mulţumim Domnului pentru o asemenea viaţă. Se merită să o sărbătorim. Şi am plecat împreună cu Daniela.

Parcă era însă un făcut. Toţi oamenii din Los Angeles aflaseră vestea şi plecaseră şi ei spre ocean. Am făcut între două semafoare mai bine de o jumătate de oră. Când, în sfârşit, am ajuns, n-am găsit niciun loc de parcare. Am aflat şi de ce.

Erau zilele Campionatului Naţional de Surfing. Toată suflarea părea deja pe plajă!

Până la urmă am parcat la un restaurant. Mami a făcut cinste, iar tati a fost foarte fericit. La fel şi Daniela.

Când a fost condamnat pentru credinţă la douăzeci de ani de puşcărie, toţi cunoscuţii au crezut că va muri repede din pricina bolii lui de stomac. Între timp, au murit medicii care l-au tratat, mai ales cei care îi preziseseră o moarte rapidă. Cel care l-a îngrijit în ultimii ani se pensionează şi el, în urma unui atac de cord.

... Mami bate şi dânsa spre 90 de ani. A fost toată viaţa bolnăvicioasă şi cu nervii slăbiţi. Tare slăbiţi. Şi ea şi-a îngropat câteva generaţii de doctori... Mare este puterea lui Dumnezeu!

M-a sunat telefonul mobil şi, de la celălalt capăt al firului, Marius, ginerele meu mai tânăr, mi-a spus:

— Nan (aşa-mi spun nepoţii), am două bilete la meciul din seara aceasta, dintre Galaxy şi Real Madrid. M-am gândit la tine. Vrei să vii cu mine?

„What goes around, comes around“, adică „După faptă şi răsplată“. Nu mă aşteptam însă ca răsplata să vină chiar atât de repede.

Marius, care este antrenor la două echipe de fotbal pentru copii ale clubului LAFC, echipa campioană anul trecut în America, primise două bilete premium de la unul dintre susţinătorii echipei:

parcare gratuită, intrare gratuită şi mâncare gratuită. Am stat la numai cinci rânduri de preşedintele clubului Real Madrid.

38. Richard Wurmbrand fumează?

Să nu dea cu mine-n tine!

Una dintre întâmplările pe care n-am avut îndrăzneala să le spun în public, deşi s-a petrecut în public, este şi aceasta. Ea dovedeşte că Richard Wurmbrand era „altfel" decât majoritatea oamenilor obişnuiţi. Mă iertaţi că o spun atât de târziu.

Mă iertaţi că o spun...

Mă iertaţi...

Mmmmm...

Ştiu că unii o vor înţelege într-un fel, alţii în altul. Aşa a fost întotdeauna. Unii poate n-o vor înţelege deloc. Eu însă cred că a sosit vremea s-o spun.

Era pe vremea când Richard Wurmbrand era încă membru al misiunii străine care făcea evanghelizare printre evreii din Bucureşti.

Creştinii aceştia nordici erau socotiţi mai „liberali" decât alţii, dar făceau bine ceea ce făceau sau, mai bine zis, făceau bine.

Grupul de evrei devenise suficient de mare şi de omogen încât să dorească să se descotorosească de păstorul „străin". Se gândeau că ar fi fost mult mai potrivit ca în locul lui să fie pus tânărul care era atunci doar păstor adjunct: evreul lor, Richard Wurmbrand.

(Orice gloată, chiar şi atunci când este alcătuită din evrei, arareori are un comportament îngeresc.)

Nodul în papură pe care îl găsiseră era că păstorul... fuma.

Zis şi făcut.

Au vorbit între ei şi au convocat o şedinţă de comitet. L-au invitat şi pe Richard, căruia însă nu i-au spus decât foarte pe ocolite şi în ultima clipă despre ce urma să fie vorba. După

rugăciunea de început, chiar înainte ca moderatorul să anunțe scopul întrunirii, tânărul Wurmbrand a cerut un moment de răgaz.

S-a aplecat spre păstorul norvegian și l-a întrebat:

— N-aveți o țigară?

Omul, puțin mirat, i-a răspuns că are și i-a întins una. Richard și-a pus-o între buze și i-a cerut liniștit foc. După ce a tras primul fum în piept, le-a spus celorlalți, care îl priveau înmărmuriți:

— Scuzați-mă. Acum puteți continua.

Moderatorul s-a bâlbâit, a încercat să spună ceva, s-a uitat nedumerit la cei din jur, iar ședința s-a încheiat după numai câteva minute.

„N-am să permit nimănui să dea cu mine în tine."

Atitudinea aceasta spune mai mult despre felul în care se evalua pe sine decât despre felul în care îi judeca pe alții.

De ce spun întâmplarea aceasta tocmai acum, și atât de târziu?

Pentru că acum, nu prea departe de mine și de tine, în această ședință imaginară — sau virtuală — a noastră, există cineva spre care îmi vine să mă aplec încetișor și să-i spun, în auzul tuturor:

— N-ai cumva o... țigară?

39. Curs universitar de . . . „ignoranță" !?

Tocmai am intrat în casă după ce am ascultat, în mașină, la NPR (Radioul Public din SUA), un interviu luat unui profesor universitar care ține, în zona New York-ului, un curs despre „ignoranța în știință". Câteva idei mi-au rămas în minte și mi-au confirmat unele bănuieli mai vechi.

Plin de farmec, vorbitorul spunea că are o problemă la începutul fiecărui curs. Îi întreabă pe studenți:

— Ce notă vreți să obțineți la cursul de Ignoranță? Dacă vă dau o notă mare, cum le veți spune prietenilor voștri? Că sunteți foarte buni la ignoranță? N-ar fi mai bine să vă pic, ca prietenii voștri să continue să aibă o părere bună despre voi?

1. Oamenii de rând cred că ordinea este aceasta: mai întâi este ignoranţa şi apoi, în locul ei, vine ştiinţa. Oamenii de ştiinţă ştiu însă că este exact invers. Faci un experiment ştiinţific şi ajungi la un nou hotar al ignoranţei, tocmai datorită cunoaşterii pe care ai dobândit-o.

2. Ştiinţa lucrează prin tatonări. Formulezi o ipoteză şi apoi încerci s-o dovedeşti experimental. Dacă reuşeşti, ai făcut o demonstraţie. Dacă nu reuşeşti, ai făcut o altă descoperire! Oricum ai privi lucrurile, ieşi bine dacă ştii cum să-ţi publici rezultatele.

Cunosc o întreagă categorie de oameni de ştiinţă care au trăit foarte bine din ipoteze pe care n-au reuşit niciodată să le demonstreze. Aşa este şi cu cei care lucrează acum la CERN, cu acceleratorul de particule elementare...

3. Toţi oamenii de ştiinţă ştiu că partea cea mai subţire şi mai vulnerabilă a unei teorii este problema dovezilor, a faptelor pe care se sprijină. Chiar şi atunci când un experiment reuşeşte, ştim că va veni altul, făcut în altă parte sau de altă generaţie, care va demonstra că faptele nu susţin, de fapt, ipoteza noastră.

Aceasta nu este excepţia. Este regula.

Newton a construit un edificiu impresionant pentru sistemul în care lucra el. A venit însă Einstein, a lărgit sistemul de referinţă şi, dintr-odată, ipotezele lui Newton şi-au găsit o altă explicaţie şi alte concluzii.

De fapt, Einstein a deschis un orizont nou, în care puţini pot pătrunde intelectual. Cei mai mulţi dintre noi rămân şi astăzi ignoranţi faţă de modul lui de a înţelege lumea şi ştiinţa.

La fel stau lucrurile şi în lumea fizicii cuantice. Încă nu avem minţi suficient de adaptate pentru a gândi în termenii fenomenelor pe care le observăm acolo.

4. S-ar putea chiar să ajungem la concluzia că orice extindere a domeniului cunoaşterii măreşte şi aria ignoranţei noastre. Este asemenea cercurilor concentrice produse de o piatră aruncată în apă sau asemenea suprafeţei unui balon care se măreşte pe măsură

ce îl umflăm. Cu cât ştim mai mult, cu atât descoperim cât de puţin ştim.

5. Astăzi există o adevărată imposibilitate de comunicare chiar şi între diferitele discipline ale ştiinţei, din cauza terminologiilor specifice. Un biolog nu-l mai înţelege pe un fizician, iar amândoi îl înţeleg tot mai greu pe ciberneticianul care vorbeşte în „păsărească" lui.

6. Pentru a comunica şi pentru popularizarea ştiinţei în rândul nespecialiştilor, ar trebui să ne spunem unii altora mai degrabă ceea ce nu înţelegem decât ceea ce înţelegem. Asta poate pricepe toată lumea. Ignoranţa ne este comună şi este accesibilă tuturor.

La cursul meu, spunea profesorul, invit câte un om de ştiinţă din diferite domenii care, timp de două ore, le vorbeşte studenţilor despre lucrurile pe care a ajuns, în ultimul timp, să nu le mai înţeleagă.

Efectul?

Cultivarea geniului. S-ar putea ca unul dintre studenţi să intuiască tocmai rezolvarea problemei cu care profesorul se luptă.

Nu degeaba Steve Jobs, de la compania Apple, a amplasat aparatul de cafea exact în punctul de întâlnire al tuturor departamentelor de cercetare. Acolo veneau oamenii şi îşi împărtăşeau problemele la care ajunseseră.

7. O mamă evreică nu-şi întreabă niciodată copilul: „Ce notă ai luat azi la şcoală?", ci îl întreabă: „ Ai pus astăzi o întrebare inteligentă?"

Nu suntem deştepţi prin ceea ce ştim, ci prin nivelul de ignoranţă pe care suntem capabili să-l recunoaştem.

8. S-ar putea să ajungem la un nivel al cunoaşterii la care să fim obligaţi să recunoaştem că ignoranţa noastră este prea mare pentru a putea fi depăşită. Trebuie să fim realişti.

Multă vreme am trăit cu convingerea că organul cel mai minunat şi mai important din corpul meu este creierul. Într-o zi însă m-am întrebat:

— Cine îmi spune asta?

... Creierul meu!

Din acel moment, n-am mai avut nici măcar această certitudine.

Ascultam singur în maşină şi... jubilam.

Ascultam un evreu (cred că v-aţi dat seama şi singuri că profesorul acesta din New York era evreu) şi parcă îl auzeam pe evreul Pavel vorbind filosofilor din Atena:

> *„El a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului; le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa, după cum au zis şi unii dintre poeţii voştri: «Suntem din neamul Lui.»" (Fapte 17:26-28)*

Cel mai mare lucru din viaţa mea nu este că eu cunosc ceva. Cel mai mare lucru este că sunt cunoscut de Cineva.

Restul este har.

Şi este dragoste.

O mare poveste de iubire...

40. Cristian Bărbosu într-un stup nou

L-am „prins" între două sesiuni ale unei conferinţe pe care o organizase la Bucureşti. Ştiam puţine despre el, dar suficient cât să-mi trezească interesul şi simpatia.

Eram pe atunci preşedintele RBA şi am vrut să înţeleg, în numele colegilor mei din SUA, zumzetul care se făcea în jurul lucrării lui. Până la urmă, am stat de vorbă mai mult decât ne propuseserăm şi l-am sechestrat sentimental, furându-l pentru o vreme de la îndatoririle lui.

Atunci, ca şi acum, cred că am înţeles natura „zumzetului” pe care îl percepem de la distanţă. El poate fi metaforizat printr-un fragment de poezie:

„Dar ce zgomot se aude? Bâzâit ca de albine?
Toţi se uită cu mirare şi nu ştiu de unde vine,
Până văd păinjenişul între tufe ca un pod,
Peste care trece-n zgomot o mulţime de norod.

Trec furnici ducând în gură de făină marii saci,
Ca să coacă pentru nuntă şi plăcinte, şi colaci;
Şi albinele-aduc miere, aduc colb mărunt de aur,
Ca cercei din el să facă cariul, care-i meşter faur...”

Poezia are o strofă care începe cu versurile: „De treci codrii de aramă...”.

Pentru cei care vor să treacă dincolo de „codrii de aramă” şi să se apropie de Cristian şi de lucrarea lor de acolo, zumzetul se va traduce prin extraordinara energie care însufleţeşte mulţimea celor ce se pregătesc, cu râvnă, pentru Nunta viitoare.

Cristian îngrijeşte un stup tânăr şi viguros, făcând păstorală poate printr-o metodă mai nouă, dar rodnică. Aparentele deosebiri de culoare în care este vopsit stupul lui nu reprezintă un handicap pentru calitatea mierii pe care o produce. Sper să am şi eu privilegiul să-l vizitez cândva la biserica lor, „la el acasă”.

Încolo, şi eu, şi Cristian (şi Pustan) s-ar putea să suferim, din când în când, de mătreaţă. Ea nu se tratează însă cu... ghilotina.

Iar bâzâitul trântorilor are şi el logica lui. Stuparii îi mai reduc însă la tăcere pe unii dintre ei, atunci când se înmulţesc prea mult.

41. Legile simpatiei și antipatiei

Se spune că ariciul şi sconcsul se plâng mereu că lumea se fereşte de ei... Tu, dacă ai pleca în alt loc, de ce ai pleca şi ce crezi că ai găsi acolo? Iată un mesaj pe care l-am primit şi pe care probabil l-aţi citit şi voi. El poartă titlul: „Cum stai cu inima?“

Era odată un bărbat care şedea la marginea unei oaze, la intrarea unei cetăţi din Orientul Mijlociu. Într-o bună zi, un tânăr se apropie de el şi îl întrebă:

— N-am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi?

Bătrânul îi răspunse printr-o întrebare:

— Cum erau locuitorii cetăţii din care vii?

— Egoişti şi răi. De aceea mă bucur că am putut pleca de acolo.

— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul.

Puţin mai târziu, un alt tânăr se apropie şi îi puse aceeaşi întrebare:

— Abia am sosit în acest ţinut. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi?

Bătrânul îi răspunse tot printr-o întrebare:

— Cum erau locuitorii cetăţii din care vii?

— Erau buni, mărinimoşi, primitori şi cinstiţi. Aveam mulţi prieteni acolo şi cu greu i-am părăsit.

— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul.

Un negustor care îşi adusese cămilele la adăpat auzise cele două convorbiri. După ce al doilea tânăr s-a îndepărtat, s-a întors spre bătrân şi i-a spus, cu reproş:

— Cum poţi să dai două răspunsuri atât de diferite la aceeaşi întrebare?

Bătrânul i-a răspuns:

— Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria inimă. Cel care n-a găsit nimic bun în locul din care vine nu va găsi nici aici nimic bun. Dimpotrivă, cel care a avut şi în cetatea de unde vine prieteni va găsi şi aici oameni de încredere şi tovarăşi credincioşi. Fiindcă,

vezi tu, oamenii sunt, de cele mai multe ori, ceea ce ştim noi să descoperim în ei.

42. Petrică Moisiuc despre Silvia Tărniceriu

Biserica din satul meu – Victoria, Hlipiceni, judeţul Botoşani – a avut întotdeauna o legătură strânsă cu Biserica Baptistă din Iaşi în vremea comunismului. Păstorul de la Iaşi era şi păstorul nostru. Marcu Nechifor, Radu Cruceru şi Iosif Morcan au fost păstorii copilăriei mele.

Pe Pricop Tărniceriu, tatăl Silviei, l-am cunoscut de când eram un copil. Venea în biserica noastră şi eram impresionat mai ales de mâna lui, la care îi mai rămăseseră doar două degete, şi de cât de bine le folosea când întorcea paginile Bibliei.

Multe Biblii au ajuns la noi prin el. Ei erau săraci. Şi noi eram la fel. Poate că tocmai aceasta ne-a unit...

În biserica noastră exista un obicei frumos: fraţii aduceau alimente pentru musafiri şi le ofereau cu bucurie, în Numele Domnului Isus. Mai târziu aveam să înţeleg ce binecuvântare însemna aceasta pentru cineva care locuia la oraş, într-un apartament.

Nu ştiam atunci că Domnul avea să ne binecuvânteze şi pe noi, pentru că părinţii mei au trăit frumos adevărul din Eclesiastul:

> *„Aruncă-ţi pâinea pe ape şi, după multă vreme, o vei găsi iarăşi. Împarte-o în şapte şi chiar în opt, căci nu ştii ce nenorocire poate da peste pământ." (Eclesiastul 11:1-2)*

Silvia s-a născut la 29 septembrie 1951, în familia Elena şi Pricop Tărniceriu, fiind al optulea copil din cei doisprezece: opt băieţi şi patru fete. Silvia venea împreună cu tinerii din Iaşi la noi, la Victoria. A stat şi în familia noastră. I-am remarcat imediat vocea deosebită. Cânta foarte frumos!

Mai târziu, când am cunoscut mai bine familia Tărniceriu, mi-am dat seama că era o familie foarte muzicală. Toţi cei pe care i-am cunoscut cântau frumos. Cântarea ne-a unit în părtăşie.

Corul de fete „Sion”, al Bisericii Baptiste din Iaşi, de pe strada Sărăriei, înfiinţat de Genoveva şi Silvia, a fost o mare binecuvântare pentru descătuşarea cântării în rândul tinerilor din bisericile baptiste din România.

Au creat un model la Iaşi. Am să revin într-un articol separat asupra acestui subiect.

Fratele Mihăiţă Stan m-a dus la Iaşi să ascult acest cor. Păstor era fratele Iosif Morcan. N-am să uit niciodată acele voci! Atunci mi-am dorit să ajung un organist şi un dirijor bun, asemenea lui... Tudorică Sfatcu!

Anii au trecut şi Domnul ne-a binecuvântat prin cele trei fete plecate din Iaşi: Silvia Tărniceriu, Genoveva Sfatcu Beattie şi Elena Boghian (Marza). Datorită lor am auzit pentru prima dată numele lui David Troyer.

La 20 aprilie 1983, Silvia „zbura” spre Occident. Ani de-a rândul am primit pachete „de la americani”. Autorităţile comuniste nu priveau cu ochi buni acest lucru. A trebuit să merg să ridic aceste colete din mai multe locuri din ţară.

Noi, cei care primeam asemenea pachete, eram priviţi drept „vânduţi americanilor” şi „trădători de ţară”. Cea mai mare umilinţă din partea autorităţilor comuniste am trăit-o la Bucureşti.

Eram împreună cu fratele Bădrăgan, din Negreni, Botoşani. Aşteptam să primim pachetul alimentar, dar rândul era uriaş, pentru că toţi cei care primeau asemenea ajutoare fuseseră chemaţi la Bucureşti. Eram încă adolescent. Stând la coadă, fratele Bădrăgan a început să cânte cântări cu mesaj biblic.

Imediat i s-a cerut să tacă.

A tăcut câteva minute şi... a început din nou să cânte. Avea o faţă senină şi zâmbitoare când cânta. Văzând că nu-l pot opri, autorităţile l-au luat, l-au băgat în faţă, i-au dat pachetul şi l-au trimis acasă.

El însă n-a vrut să plece fără mine. Aşa încât... „tovarăşii” au fost nevoiţi să mă bage şi pe mine în faţă, ca să-mi primesc pachetul. Datorită lui, am primit pachetul complet şi am scutit,

cred, cel puţin o zi de aşteptare. A fost una dintre multele lecţii pe care Domnul mi le-a dat despre puterea şi valoarea cântării.

43. Viitorul dintr-un mormânt!

Bătrânul patriarh şi-a mai chemat o dată copiii şi nepoţii în jurul lui. Cu ultimele puteri, cu ochii adumbriţi de negura vârstei, cu glasul topit de atâta plâns şi cu părul alb, Iacov i-a privit pe fiecare în faţă şi a rostit, peste fiecare, binecuvântarea.

Trăim într-o societate în care binecuvântarea s-a banalizat. Biblia însă ne învaţă:

„Binecuvântaţi şi nu blestemaţi...", căci am fost rânduiţi să moştenim binecuvântarea.

Ori de câte ori îi spui cuiva: „Bună dimineaţa!", „Bună ziua!", „Bună seara!", „Noapte bună!", „An Nou fericit!", „Casă de piatră!", rosteşti, fără să-ţi dai seama, o binecuvântare.

Obiceiul este străvechi şi face parte din cultura popoarelor civilizate. Există însă şi celălalt folclor, la fel de răspândit, din păcate, mai ales printre români: obiceiul înjurăturilor şi al blestemelor. Dar nu despre el vreau să vă vorbesc acum.

Binecuvântările din Biblie au fost şi sunt mult mai mult decât simple „vorbiri de bine", decât urări rostite cu bunăvoinţă. În Sfânta Scriptură, binecuvântările sunt comunicarea unor revelaţii primite de la Dumnezeu, transmiterea unor destine aşezate în planul Lui.

Iacov cunoştea foarte bine valoarea binecuvântării.

Tânjise după ea, trişase pentru ea, minţise pentru ea şi se aliase cu mama lui ca să fure binecuvântarea părintească rânduită fratelui său mai mare, Esau. Ţineţi minte scena?

Vă aduceţi aminte de plânsul zadarnic al fratelui mai mare, nevrednic pentru că îşi vânduse, pentru o ciorbă, dreptul de întâi născut? Acum îi fusese luată şi binecuvântarea.

„Esau a zis: «Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov, căci m-a înşelat de două ori. Mi-a luat dreptul de întâi născut şi iată-l acum că a venit de mi-a luat şi binecuvântarea!» Şi a zis: «N-ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine?»

Isaac a răspuns şi a zis lui Esau: «Iată, l-am făcut stăpân peste tine şi i-am dat ca slujitori pe toţi fraţii lui; l-am înzestrat cu grâu şi vin din belşug. Ce mai pot face oare pentru tine, fiule?»

Esau a zis tatălui său: «N-ai decât această singură binecuvântare, tată? Binecuvintează-mă şi pe mine, tată!»" (Geneza 27:36-38)

Aşa cum stătea înconjurat de familia lui, bătrânul patriarh ştia că nu există decât o singură binecuvântare, o singură revelaţie din partea singurului Dumnezeu şi un singur destin hotărât de El.

Citiţi profeţiile rostite peste fiecare dintre fiii lui, în Geneza 49.

Eu vreau însă să vă îndrept privirea spre o revelaţie şi mai mare, mai cuprinzătoare şi mai adâncă, ascunsă dincolo de ceea ce observă cititorii grăbiţi. O numesc: binecuvântarea dintr-un mormânt.

Reduse la esenţă, cuvintele patriarhului către fiii săi sună cam aşa:

„Nu sunt un om bogat. N-am ce să vă las. Am venit în Egipt aproape cu mâinile goale şi, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi purtat de grijă prin Iosif, am fi murit cu toţii de foame în Canaan.

Egiptul nu este însă al nostru.

Ştiu, îl aveţi aici pe Iosif şi, împreună cu el, vă puteţi bucura de tot ceea ce oferă Egiptul. Nu se compară cu ceea ce aţi lăsat în Canaan. Aici casele sunt mai bune, hainele sunt mai bune, drumurile sunt mai bune, lumea este mai civilizată, iar viaţa este mai uşoară.

Dar uitaţi-vă bine la mine şi pricepeţi binecuvântarea pe care v-o las. Locul vostru nu este în Egipt. Să nu vă lăsaţi asimilaţi de această ţară. Există un alt drum pentru familia noastră. Punctul

lui de plecare nu este aici. Moştenirea voastră este ascunsă într-un mormânt, într-o peşteră din Canaan."

La trei generaţii după Avraam, poporul făgăduinţei nu primise încă nici măcar o palmă de pământ din ţara promisă. Se afla încă... în Egipt.

Singurul loc care le aparţinea în Canaan era un loc de înmormântare. Nu-l primiseră în dar. Îl cumpăraseră. Câtă dreptate are autorul Epistolei către Evrei:

> *„Prin credinţă Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat fără să ştie unde se duce. Prin credinţă a venit şi s-a aşezat în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era a lui, şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacov, care erau împreună-moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe...*
>
> *În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ." (Evrei 11:8-9, 13)*

Dincolo de privilegiile şi de „plăcerile de o clipă" ale Egiptului, Iacov vrea să-şi îndrepte copiii spre firul mesianic al promisiunilor făcute lui Avraam:

> *„Eu am să fiu adăugat la poporul meu; să mă îngropaţi împreună cu părinţii mei în peştera care este în ogorul hetitului Efron, în peştera din ogorul Macpela, care este faţă în faţă cu Mamre, în ţara Canaan. Acesta este ogorul pe care l-a cumpărat Avraam de la hetitul Efron, ca loc de înmormântare. Acolo au fost îngropaţi Avraam şi Sara, Isaac şi Rebeca, iar acolo am îngropat-o şi eu pe Lea." (Geneza 49:29-32)*

În Egipt doar pentru o vreme, fără să se considere vreodată egiptean, Iacov le atrage atenţia urmaşilor săi că adevăratul lor viitor este ascuns în binecuvântarea unui mormânt dintr-o peşteră întunecoasă.

Acum câţiva ani, luat de entuziasmul curajos al prietenului meu, Nelu Gug, şi împotriva tuturor avertismentelor şi chiar a interdicţiei ghidului, am coborât şi eu în acea peşteră ca să privesc, prin deschizătura unui capac, luminiţa încă pâlpâind a binecuvântării destinului mesianic al urmaşilor lui Avraam.

Iacov a murit în Egipt, dar n-a rămas în evidenţa poporului egiptean. Textul ne spune limpede unde a fost trecut:

„Când a isprăvit Iacov de dat porunci fiilor săi, şi-a tras picioarele în pat, şi-a dat duhul şi a fost adăugat la poporul său." (Geneza 49:33)

De ce v-am scris toate acestea? Pentru că şi destinul nostru, al creştinilor, este cuprins în aceeaşi metaforă. Binecuvântarea noastră este tot dincolo de Egiptul acestei lumi. Ea este ascunsă în taina unui mormânt mesianic, lângă Calvar, din care, dincolo de înviere, va răsări adevărata noastră moştenire.

„Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii." (Matei 25:34)

44. Nesiguranța necesară

Recitesc, într-un ceas de cumpănă al descumpănirilor, pasaje din epistolele lui Pavel şi descopăr, surprins, că nota caracteristică a stărilor prin care a trecut marele apostol a fost... nesiguranţa.

Dacă citeşti fie şi numai lista improbabilelor, dar inevitabilelor încercări din 2 Corinteni 11:16-33, vei descoperi aceeaşi stare de nesiguranţă în care şi-a trăit zilele:

„... în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţi mincinoşi..."

Această nesiguranţă permanentă din partea lumii de afară a fost însă contrabalansată de o siguranţă matură şi liniştită înăuntru.

Pavel a ştiut „în Cine a crezut". A avut certitudinea că „Acela care a început... această lucrare o va isprăvi...". A trăit cu încredinţarea că „El are puterea să păstreze ce I-am încredinţat".

Mă surprind pe mine însumi şi ne surprind pe noi toţi dorindune, tânjind şi chiar pretinzând uneori să trăim altfel decât marele nostru înaintaş. Am vrea să fim „siguri" pe ziua de astăzi, pe ziua de mâine şi... pe toate zilele care ne stau înainte. Umblăm după un confort care să ne confirme, parcă, faptul că am ajuns deja în Împărăţia Celui Atotputernic. Pretindem împrejurări binecuvântate cu belşug şi bunăstare, părtăşii fără probleme şi călătorii lipsite de crize şi de primejdii. Credem în purtarea crucii, dar o confundăm cu cea purtată elegant la gât, poate şi la urechi, ori, mai nou, tatuată pe undeva. Am fi gata să ne dăruim pentru ceilalţi, dar punem, aprioric, condiţia ca ei să ne aplaude, să ne aprecieze şi să ne răsplătească. Uităm, în astfel de momente, că Dumnezeu ne aşază în locuri alunecoase, pe drumuri care se clatină, pe cărări mereu nesigure şi în primejdii întunecoase.

Aşa a fost cu Pavel.

Aşa a fost cu toţi cei care i-au călcat pe urme, călcând, la rândul lor, pe alte urme, mai mari şi mai adânci decât ale oricărui om care a trăit vreodată. Urmele acelea au rămas mereu înaintea noastră. Ele sunt marcajele unui traseu singular şi stingher, dar singurul care duce acolo unde trebuie să ajungem.

Mereu nesiguri în afară, dar clădind pe certitudinile dinăuntru. Nesiguri de oameni şi de împrejurări, dar siguri întotdeauna de Cel care locuieşte în noi, într-o îmbrăţişare lăuntrică ce ne cuprinde întreaga viaţă.

Nesiguranţa lucrurilor şi a persoanelor din jur ne este strict necesară pentru a ne da curajul şi disperarea de a ne arunca, cu abandon total, în braţele Celui care ne-a îmbrăţişat prin sărutarea de la Cruce.

Clătinarea tuturor lucrurilor din lumea aceasta ne este necesară pentru a ne sprijini pe lucrurile care nu se clatină, în atingerea duhului care a pătruns deja în universul lucrurilor viitoare.

Întunecimile prin care ne poartă ascultarea de Dumnezeu ne ajută să vedem că numai El este... Lumina.

Am fost gata, gata să aleg drept titlu „O nesiguranţă liniştită", dar mi-am dat seama, pe parcurs, că ar fi fost un titlu şocant, însă fără prea mare acoperire în realitatea paulină.

„Şi, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile... Dumnezeu... ştie că nu mint!" (2 Corinteni 11:28-31)

Îmi este drag Pavel tocmai pentru aceasta. Pentru că este atât de omenesc. Este exact ca mine şi ca tine. Îl urmăresc, îi descifrez trăirile şi mă regăsesc în mărturisirile lui.

Să însemne aceasta că şi eu, măcar în mică măsură, sunt pe calea cea bună?

Doamne, ajută!

45. Mister Goe

Să fi avut doar vreo nouă-zece anişori... Se pare însă că obrăznicia şi orgoliul privilegiilor vin împachetate chiar şi în ambalaje foarte mici.

Tocmai păşisem în avionul care trebuia să mă ducă de la Austin la Houston, Texas, într-un zbor de numai treizeci de minute. Puştiul era împreună cu mama lui şi cu încă doi fraţiori mai mici. Acum era îmbufnat şi refuza cu încăpăţânare să se aşeze pe unul dintre scaunele din primul rând al clasei întâi.

— Clasa întâi înseamnă „personal TV" la fiecare scaun, iar eu nu văd niciun „personal TV" aici! Mi-ai promis că voi avea „personal TV"!

Era rotofei, cu o claie de păr blond sub care ochii ardeau, amenințând parcă să dea foc paielor de deasupra, iar gura îi era răsturnată dispreţuitor, ca o troacă de porci întoarsă cu fundul în sus.

Mărturisesc că mi-a fost greu să găsesc un bob de simpatie pentru istericalele lui de copil răsfăţat peste măsură şi obişnuit cu prisosul bogăţiilor venite de-a gata. La vârsta lui, eu mă mai jucam încă cu cercul prin băltoacele rămase după ploaie, pe la marginea Bucureştiului. La vârsta lui, sute de mii de copii ai lumii nici măcar nu visează că s-ar putea urca vreodată într-un avion. Se mulţumesc doar să-l privească, printre genele strânse ca un ochean, cum alunecă printre minunăţiile norilor.

Mama „boierașului", care părea, împreună cu puiul ei, o reîncarnare, tradusă în engleză, a „Domnului Goe" din opera lui Caragiale, privea neputincioasă şi resemnată.

Eu m-am hotărât, dintr-un reflex, să nu mă... descalţ în drumul acela. După ce mi-am ocupat locul meu din coada avionului şi după ce mi s-a mai potolit iritarea, m-am întrebat:

Oare de câte ori sunt şi eu, de câte ori suntem şi noi, răsfăţaţii lui Dumnezeu, la fel de îmbufnaţi şi de nemulţumiţi ca piticul acesta de la clasa întâi, ascuns sub şura aceea galbenă de păr?

Cineva spunea că n-a murit Caragiale ...

Dar, mai corect ar fi să spunem că n-au murit personajele lui, trăitoare în fiecare dintre noi...

46. Chuck Smith – Ce-ți dă valoare?

(Primită prin George Pancescu)

Ieri, 11 decembrie 2011, una dintre familiile foarte apropiate din biserica noastră a fost la Calvary Chapel şi l-a ascultat pe Chuck Smith într-una dintre predicile lui „simple", dar profunde ca ţeava unei sonde coborâte spre bogăţiile adâncului.

Textul a fost din Ieremia 18, iar subiectul: „Vasul olarului".

Ce dă valoare vasului?

1. Mâinile Olarului

Lut se găseşte pretutindeni. Se poate căra chiar şi cu căruţa, dar nimeni nu dă doi bani pe el. Pământul nu are valoare. Doar lutul prefăcut în vas de mâinile olarului capătă valoare.

Mâinile Olarului sunt cele care dau valoare.

2. Perseverenţa Olarului

Lutul poate avea impurităţi şi pietricele. Prima încercare a olarului nu este întotdeauna reuşită. Slavă Domnului că El nu renunţă! Răbdarea şi perseverenţa Olarului sunt cele care fac un vas de valoare.

Slavă Domnului pentru perseverenţa Olarului!

3. Predarea în mâna Olarului

Unii spun că Dumnezeu nu i-a ales şi că nu este nimic bun în ei. Nu au dreptate. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să te dai, să te predai Olarului. Predarea ta este calea spre valoare.

Restul îl face Olarul.

4. Întrebuinţarea vasului

Nu uitaţi niciodată că vasul de lut rămâne pentru totdeauna... de lut. Nu are valoare în el însuși. Nu este un vas de aur sau de argint. Nu este o vază de cristal. Nu „arată frumos" pe un raft sau într-o vitrină. Este doar un vas de lut.

Valoarea lui stă în întrebuinţarea pe care o are. Este un vas de folos. Poate duce apă celui însetat. Poate duce lapte celui sărac. Poate sluji în multe feluri.

Valoarea lui stă în slujirea pe care o face pentru oameni.

(Al patrulea punct este contribuţia mea. Sper că n-am diminuat frumuseţea acestui mesaj prin ceea ce am adăugat. Chuck Smith merge, în predicarea lui, verset cu verset prin Biblie. Aşa se face că şi în luna Naşterii Domnului el este, iată, prin Ieremia. Chuck este un om între oameni şi un predicator de la care avem cu toţii foarte mult de învăţat.)

47. Îmbătrânim sau devenim?

Un prieten drag, care m-a văzut trist şi apăsat duminică, mi-a spus:

— Pentru prima dată te-am văzut... îmbătrânit.

Tristeţea se pare că ne accentuează vârsta, ne face să curgem mai repede. Poverile sufletului sunt mult mai grele decât poverile anilor şi ne trag mai apăsat în jos.

Mă mângâi însă cu vorbele lui nenea Richard, omul care a refuzat cu încăpăţânare şi cu succes să îmbătrânească:

„Să nu puneţi etichete pe oameni! Noi «curgem» de la o vârstă la alta, iar cei din jur se grăbesc să ne eticheteze. Fiinţele vii n-ar trebui să poarte etichete. Ceea ce este valabil pentru obiecte nu se potriveşte fiinţelor vii. Aceeaşi apă este numită, când iese din pământ, «izvor»; când se prăbuşeşte voioasă printre stânci, «pârâu»; când se adună spre vale, «râu»; când se aşază la şes, «fluviu»; iar când se varsă în mare ajunge... «mare». Tot ceea ce curge îşi schimbă înfăţişarea, dar, în esenţă, rămâne acelaşi. Omul se schimbă în exterior, dar în inimă rămâne acelaşi. Este doar... în devenire."

Doamne, ajută-ne să nu ne pierdem spontaneitatea izvorului, veselia pârâului şi sclipirea râului atunci când ne aşezăm spre ogoarele câmpiei, ca să ne dăm obolul la rodnicia toamnei.

La urma urmei, şi în veşnicie vom ajunge mereu nu altceva decât... copiii Tăi.

Creştinii sunt singurii oameni care curg spre Izvor.

48. Binecuvântările emigrării

Plecarea dintre „ai tăi" are, câteodată, consecinţe surprinzătoare.

Vecinul meu este coreean. Este păstor de tineret în biserica lor, iar soţia lui este pianistă. În serile de vineri, ca şi în aceasta, îi

luăm cu maşina pe copiii lor, ca să fie împreună cu nepoţii noştri la Bethel, la AWANA.

Tocmai au avut o seară în care au fost costumaţi în iscoade, ca să înţeleagă mai bine pasajul biblic despre cei doisprezece trimişi să cerceteze Canaanul. Nu cred că mai trebuie să vă spun că la AWANA se vorbeşte în limba engleză. În felul acesta pot participa şi alţi copii: nepoţi ai altor familii, vecini americano-scoţieni sau de cine mai ştie ce origine, precum şi copii mexicani. Toţi sunt bineveniţi la această şcoală creştină.

Ed Bartel, moderatorul asociaţiei noastre SCANAB (ceva cu baptiştii...), ne-a trimis un e-mail cu invitaţia de a ne întâlni peste două săptămâni, numai păstorii principali ai bisericilor membre. I-am răspuns că, la data aceea, voi fi probabil la San Francisco, la întâlnirea păstorilor baptişti români de pe Coasta de Vest.

Între timp au venit şi confirmările celorlalţi păstori din SCANAB. Amândoi păstorii indieni au spus că vor veni. La fel şi prietenul meu evreu-belgian, care păstoreşte o biserică de limbă spaniolă, La Catedral del... ceva; am uitat cum îi spune.

Majoritatea păstorilor americani au confirmat şi ei participarea, cu excepţia lui Rick Olson, cel care a păstorit doi ani în România şi vorbeşte aproape perfect româneşte. Rick va fi plecat într-o campanie de evanghelizare prin Midwest.

De ce v-am scris toate acestea?

Uneori, noi, emigranţii, avem tendinţa să ne plângem de soarta noastră, uitând ce mare cinste şi ce mare privilegiu ne-a făcut Dumnezeu atunci când ne-a scos din găoacea noastră intracarpatică şi ne-a lansat pe apele largi ale emigrării. Astăzi avem prieteni şi posibilităţi pe care nu ni le-am fi imaginat niciodată. Avem ocazia să ne integrăm deja în Biserica mondială şi să trăim părtăşia surprinzătoare cu oameni „din orice neam, din orice seminţie, de orice norod şi de orice limbă”.

Mulţumim frumos, Doamne, pentru această aromă a eternităţii.

49. Înfricații de frică

(Primită prin Internet)

FRICA

Ştii cum sunt prinse maimuţele în Africa? Vânătorul pune o piatră de mărimea unui ou de găină într-o scorbură cu diametrul de şase centimetri. Maimuţele îl urmăresc de la distanţă şi sunt măcinate de curiozitate. Apoi vânătorul se îndepărtează câţiva metri.

Imediat apare o maimuţă care bagă mâna în scorbură. Simte că acolo este un obiect şi încearcă să-l scoată. Dar diametrul scorburii este prea mic. Sigur, maimuţa îşi poate scoate mâna în orice moment, dar pentru aceasta trebuie să dea drumul pietrei şi s-o piardă. Frica de a pierde o ţine pe loc. Vânătorul se apropie şi bagă maimuţa în sac.

Te-ai gândit vreodată că majoritatea lucrurilor pe care le faci zilnic le faci din frica de a nu pierde ceea ce ai deja?

De dimineaţă, când te trezeşti şi te speli pe dinţi (ca să nu-ţi pierzi zâmbetul din reclamă), până seara, când te arunci obosit în pat (ca să nu-ţi pierzi „somnul de frumuseţe"), totul este o goană cu mâinile întinse pentru a păstra ceea ce ai acumulat.

Lucrurile pe care le avem ajung să ne deţină şi să ne controleze viaţa. Ai câştigat o maşină la un concurs? Dintr-odată nu mai poţi dormi noaptea de frică să nu ţi-o fure hoţii. Ai primit un câine? Nu mai poţi pleca în weekend la mare, pentru că trebuie să-i dai de mâncare şi să faci curat după el.

Paradoxul zilelor noastre este că suntem din ce în ce mai ocupaţi să strângem lucruri, fără să observăm că, de fapt, suntem şi mai ocupaţi să nu pierdem lucruri pe care, în realitate, nu le-am avut niciodată.

Uită-te în jurul tău, acolo unde eşti chiar acum — acasă, la birou sau pe stradă — şi întreabă-te: Care sunt lucrurile fără de care n-aş putea trăi dacă ar dispărea brusc?

Fac un pariu cu tine că ai putea trăi fericit fără laptop, telefon mobil, cremă de ras, cremă de faţă, pantofi de firmă, sacou în dungi, sistem audio 5.1, maşină de spălat cu cincizeci de programe, cuptor cu microunde, maşină de serviciu, maşină pentru concediu, maşină cu climatizare pe două zone, remorcă, o sută de perechi de şosete, cinci perechi de pantofi, aer condiţionat, jocuri pe calculator, blogul pe care scrii zilnic, internet, World of Warcraft, Counter-Strike, mobilă scumpă şi încă o mie de alte lucruri pe care le vezi în jur.

Alergi de dimineaţa până seara nu pentru a deveni mai liber, ci pentru a deveni mai sclav. Lucrurile pe care le cumperi nu te fac mai liber, ci doar te înrobesc şi mai tare. Cu fiecare cutie care se aşază pe dulapul tău devii mai comod şi mai fricos. Mai plin de teamă să încerci, să simţi, să trăieşti.

Fiecare lucru nou pe care îl cumperi aduce cu el o doză de frică egală cu valoarea pe care i-o atribui. Cu cât un lucru ţi se pare mai valoros, cu atât îţi este mai frică să nu-l pierzi. Şi, când îţi este frică să nu pierzi, exact asta se întâmplă:

PIERZI.

Când ţi-e frică să nu-ţi pierzi locul de muncă, începi să nu mai rişti, să faci doar strictul necesar, ajungi indiferent şi, în cele din urmă, eşti concediat. Când ţi-e frică să nu-ţi pierzi iubitul sau iubita, începi să faci orice compromis şi ajungi să fii părăsit. Când ţi-e frică să nu-ţi pierzi maşina, nu mai dormi noaptea, te îmbolnăveşti, ajungi prin spitale şi, în cele din urmă, trebuie s-o vinzi ca să te poţi întreţine.

Cineva îmi povestea că, în ebraică, nu există verbul „a avea”, ci unul care s-ar traduce mai bine prin „a administra”. Nu ai niciunul dintre lucrurile pe care crezi că le „ai”. Astăzi sunt la tine, mâine nu mai sunt. Şi, între timp, tu trăieşti cu frica de a pierde ceea ce nici măcar nu-ţi aparţine cu adevărat.

Oare degeaba sportivii care „nu mai au nimic de pierdut” joacă, de cele mai multe ori, mai bine? Atunci când nu mai ai nimic de pierdut, nu te mai preocupă deznodământul. Contează doar ceea ce faci aici şi acum. Nu mai contează cât rişti. Nu mai contează că

oamenii se uită ciudat la tine atunci când alegi să fii altfel. Eşti liber atunci când scapi de frica de a pierde.

Poţi începe astfel:

Fă o listă cu lucrurile pe care le-ai adunat de-a lungul vieţii şi care te-au împiedicat să faci ceea ce îţi doreai la un moment dat.

Aruncă lista la gunoi. Listele nu rezolvă problemele. Doar accentuează frica.

Fă o listă cu lucrurile pe care ai vrea să le faci înainte să mori.

Arunc-o şi pe aceasta.

Uită-te în jur. Ia primul lucru pe care nu l-ai mai folosit de mai bine de o lună şi pune-l într-o cutie. Apoi ia-l pe al doilea. Apoi pe al treilea. Nu te opri până când, în imediata ta apropiere, nu rămân doar lucrurile pe care le foloseşti frecvent — de preferat zilnic sau săptămânal.

Când m-am mutat unde locuiesc acum, acum trei luni, aveam impresia că voi avea enorm de multe lucruri de cărat. După ce le-am sortat, am aruncat aproape un sfert dintre ele.

Ce rost are să păstrezi perechea aceea veche de ghete de acum cinci ani, dacă anul trecut ţi-ai cumpărat alta?

Trăieşte o zi fără telefon şi fără internet. Pleacă la munte, la mare sau oriunde altundeva şi închide tot ce funcţionează cu baterii sau cu electricitate. Gândeşte-te apoi cât de liber te-ai simţit.

Riscă. Fă lucrul de care te temi cel mai mult. Dacă ţi-e frică să nu pierzi autobuzul, mergi pe jos. Vei fi fericit.

50. Petru Popovici nu îmbătrânește!

Lucruri care ne dau de gândit ...

Zilele trecute am avut privilegiul de a sta în părtăşia celor doi oameni în vârstă care îmi influenţează încă mult viaţa: Petru Popovici şi Traian Ban, tatăl soţiei mele. Am stat cuminte în timp

ce Cristi Ţepeş le-a pus o sumedenie de întrebări şi i-a făcut să-şi amintească o mulţime de lucruri.

La Betania, biserica plantată aici de Petru Popovici, se aniversează luna aceasta patruzeci de ani de existenţă. Una peste alta, aceste două realităţi m-au făcut să mă gândesc serios la două lucruri.

1. Eu am cincizeci şi şapte de ani (mulţi înainte!), iar prietenul meu, Liviu Ţiplea, are în jur de cincizeci. Suntem amândoi obosiţi şi, câteodată, copleşiţi de complexitatea slujirii. Fără să vrem, gândul ne aleargă uneori spre... o viaţă mai liniştită.

Fratele Petru Popovici are nouăzeci şi patru de ani.

Scăzând de aici cei patruzeci de ani de existenţă ai bisericii din Los Angeles, îmi dau seama că a început lucrarea pe la cincizeci şi patru de ani. A început-o singur, când perspectiva completării bisericii cu românii scăpaţi din România comunistă era aproape... zero.

Enormele lui realizări, pe toate planurile, au fost împlinite după vârsta la care noi suntem ispitiţi să... o lăsăm mai moale.

Ce concluzie surprinzătoare!

2. Fratele Petru Popovici are nouăzeci şi patru de ani. Traian Ban are cam optzeci şi şapte. L-am întrerupt pe Cristi şi i-am cerut voie să le pun şi eu o întrebare:

— Unde sunt toţi doctorii aceia care v-au tratat bolile de care aţi suferit toată viaţa?

Răspunsul a venit imediat, surprinzător şi revelator:

— Unde să fie? Au murit cu toţii!

Eu am o alergie la numele pe care le dăm bisericilor locale... Am şi eu chichiţele mele. Totuşi, nu credeţi că măcar din când în când ar trebui s-o numim simplu:

„Biserica Celui Atotputernic”?

51. Presupuneri prăpăstioase

(primită prin Internet)

Vai, câtă nevoie avem unii dintre noi de mesajul acesta!

Într-o zi, un şofer de autobuz a mers, ca de obicei, la serviciu, şi-a pornit autobuzul şi a plecat pe traseu. Nimic deosebit la primele câteva staţii: câţiva oameni au urcat, câţiva au coborât şi totul a fost în regulă.

La următoarea staţie însă, un tip enorm a urcat în autobuz. Avea aproape 1,90 m şi constituţia unui luptător la categoria grea. S-a uitat spre şofer şi a spus:

— Big John nu plăteşte!

Apoi s-a aşezat pe un scaun.

V-am spus că şoferul avea cam 1,60 m, era slăbănog şi genul de om blând?

Aşa că nu s-a certat cu Big John, dar întâmplarea nu i-a căzut deloc bine.

A doua zi s-a întâmplat acelaşi lucru. Big John a urcat iar în autobuz, a spus tare că el nu plăteşte şi s-a aşezat.

Şi în ziua următoare... la fel.

Şi în celelalte zile... tot la fel.

Până când şoferul n-a mai rezistat. Ajunsese să aibă insomnii din cauza lui Big John, care îşi bătea joc de el. În cele din urmă s-a înscris la cursuri de culturism, karate, judo şi alte arte marţiale. După câteva luni era foarte puternic şi, mai ales, foarte curajos. Aşa că, în momentul în care Big John a urcat din nou în autobuz şi a spus: „Big John nu plăteşte!“ şoferul s-a ridicat, l-a privit crunt şi a strigat:

— Şi de ce nu?

Big John l-a privit foarte mirat şi i-a răspuns:

— Big John are abonament.

Morala: Asigură-te că există cu adevărat o problemă înainte de a face eforturi uriaşe ca s-o rezolvi.

O altă morală posibilă: Nu face presupuneri inutile! Te vor costa mai puţin stres, mai puţini bani, mai puţin timp pierdut şi vei dormi mult mai bine. Nenorocirea este însă nu doar că facem presupuneri, ci că ajungem să le credem adevărate.

52. Petru Popovici – Testament pentru slujire

O vizită a fratelui Petru Popovici este, din ce în ce mai mult, un eveniment aproape miraculos. La peste 92 de ani, călătoriile în afara Atlantei sunt din ce în ce mai rare. Ne-a vizitat la Bethel, ca pe copiii lui, şi ne-a lăsat o predică asemănătoare unui testament de slujire.

Ascultându-l, m-a şocat din nou deosebirea dintre dânsul şi alţi „mari" lideri creştini.

Logica lui Petru Popovici este pe dos: inversă, opusă strategiilor de lucru ale planificatorilor vizionari, americani sau neamericani. O redau mai jos într-o schiţă care s-ar vedea şi mai bine într-un tabel.

Există o mare deosebire între slujirea unui vizionar şi slujirea unui rob. Vizionarul este stăpân pe sine şi pe situaţie. Robul depinde de Stăpânul său şi face doar ceea ce i se spune. El nu are luxul „iniţiativelor", ci trebuie doar să asculte.

VIZIONARI: sunt ai Domnului şi Îl slujesc pe Domnul
SLUGI/ROBI: Domnul se slujeşte de ei

VIZIONARI: fac planuri
SLUGI/ROBI: acceptă planul Stăpânului

VIZIONARI: ambiţioşi, forţează uşi
SLUGI/ROBI: aşteaptă ca Domnul să deschidă uşa

VIZIONARI: depun eforturi firești
SLUGI/ROBI: își recunosc neputințele

VIZIONARI: se roagă pentru împlinirea planurilor lor
SLUGI/ROBI: se roagă să se facă voia Lui

VIZIONARI: se slujesc de alții
SLUGI/ROBI: caută să alujească pe câți mai mulți

Deosebirile enumerate de fratele Petru Popovici au continuat în această predică-testament despre slujire. Eu doar atât am apucat să notez atunci.

Fratele Petru Popovici este un far care a influențat viețile unei generații. Toate acestea însă nu le-a făcut pentru că a vrut cu tot dinadinsul, ci doar pentru că așa i-au fost rânduite de Cel care l-a chemat în slujire. Sunt din ce în ce mai convins că evaluarea divină finală a succesului nu se va face după cât am realizat, ci după cât am... ascultat. Dumnezeu nu acceptă „voluntari" în armata Lui, ci doar pe cei „chemați la oaste"!

George ne-a trimis apoi o completare prețioasă.

Dietrich Bonhoeffer: „Dumnezeu urăște visarea vizionară; ea îl face pe visător mândru și pretențios. Omul care făurește un ideal vizionar al comunității cere ca acest ideal să fie împlinit de Dumnezeu, de ceilalți și de el însuși. El intră în comunitatea creștinilor cu cererile sale, își fixează propria lege și îi judecă pe frați și pe Dumnezeu conform ei... El acționează ca și când el este creatorul comunității creștine, ca și cum visul său este cel care îi leagă pe oameni laolaltă. Când lucrurile nu merg cum vrea el, spune că totul este un eșec. Când imaginea sa ideală despre viață este distrusă, el crede că întreaga comunitate se distruge."

(Dietrich Bonhoeffer, Life Together, New York: Harper & Row, 1954.)

53. Traian Ban – un pușcăriaș sentimental

Inima care nu-mbătrânește ... Socrul meu, Traian Ban, are approximative 85 de ani. Mami, soția lui, este cam de-o seamă. Seara asta mi-a copiat o poezie care i-a plăcut și mi-a dat-o să o tipăresc undeva. O fac aici ...

În seara asta suntem împreună
Doar tu și eu și lângă noi e marea.
Urcăm în barcă și sub clar de lună
Privim cum laolaltă se adună
Mulțimea stelelor ce umple zarea.

Alături stăm în bezna de afară,
În pace-adânc-a-ntinderii albastre
Noi ne privim a nu știu-a câta oară
Și iar simțim din ceruri cum coboară
Iubirea sfântă-n sufletele noastre.

La țărm ne-ntoarcem. În nisip scplipește
O stea căzută de pe bolta-ntinsă.
M-aplec s-o iau. În palmă mă-ncălzește.
Ți-o prind în păr. Ființa ta zâmbește.
Și strălucește steaua-n părul tău aprinsă ...

Ne așezăm alături. E răcoare.
Cu brațul meu eu mijlocu-ți cuprind.
Un rece val ne udă la picioare
Noi nu simțim că dragoste ne pare
Frumoase valuri ce pe țărm se-ntind.

Las lacrima să ardă-ncet pământul.
În suflet port tristețea izolării

Când urlă a pustietate vântul
În mine-mi vine-adeseori cuvântul
Ce mi l-ai spus acolo-n largul mării.

Cred că lipseşte un vers dintr-o strofă. Altfel, poezia ar merita să-i căutăm ... autorul.

54. Liviu Olah – Cravata sau nodul în gât

Sâmbătă, 23 iulie 2011, a fost nuntă mare la biserica soră, Betania. Lume multă, oameni veniţi de departe, persoane cunoscute.

În anticamera hotelului Hyatt, de pe malul Pacificului, am întâlnit-o pe sora Olah, aşezată în aşteptare pe unul dintre scaune. M-am grăbit să mă duc la dânsa şi să-i spun despre cartea dedicată lui Liviu Olah, publicată de Uniunea de la Bucureşti cu ocazia Congresului de la Timişoara.

I-am povestit cât de mult s-au bucurat cei de acolo când am amintit numele soţului dânsei în scurta mea cuvântare şi câte amintiri frumoase s-au trezit în inimile celor prezenţi.

— Ştiu, mi-a spus. M-am bucurat că ai amintit de Liviu...

I-au dat lacrimile.

— Sora Olah, n-am vrut să vă fac să plângeţi tocmai la... nuntă.

— Eu plâng oricum şi plâng foarte des..., m-a liniştit. Vreau să vă dau ceva şi vă rog să nu mă refuzaţi...

A băgat mâna în poşetă şi mi-a întins un pacheţel mic. Mâna îi tremura de emoţie.

— Este o cravată pe care a purtat-o Liviu. S-ar bucura foarte mult dacă aţi primi-o şi aţi purta-o ca amintire.

A fost rândul meu să simt un nod în gât.

Nu de la cravată.

Ci de la lacrimile care mă podidiseră..

55. Duminică seara

Iulie 17, 2011

Serile de duminică ale păstorilor sunt altfel decât ale celorlalţi. Oboseala şi încordarea de peste zi dispar, lăsând în urma lor aroma unduitoare a binecuvântării, din care parcă se aude ecoul unui: „Well done, My good and faithful servant!"

Dincolo de această trăire subiectivă, cea mai mare răsplată este să văd că oamenii zăbovesc, ciorchine, în curtea bisericii şi nu se mai lasă duşi acasă.

Sunt convins că serviciul divin începe cu o jumătate de oră înainte de prima cântare, în curte, şi se încheie tot în curte, când ultimii rămaşi încuie porţile.

Pentru mine, această plăcere a locuirii împreună măsoară temperatura unei biserici.

În seara aceasta a fost foarte bine.

M-am uitat cu dragoste la ei.

M-am rugat pentru ei.

M-am amestecat bucuros în discuţiile lor.

Doamne, ce bine este când e bine!

56. Vestiții la Vancouver,

18–22 iunie 2011

Întrunirea păstorilor de pe Coasta de Vest a continentului american ar fi putut fi doar o şedinţă, dar Dumnezeu ne-a dat altceva, mult mai mult. De obicei ne întâlnim de marţi până vineri, doar păstorii. Anul acesta însă Dumnezeu ne-a dăruit mult mai mult.

În anii trecuţi, după întrunirile noastre, rămâneam câteodată şi sâmbătă sau duminică, pentru întâlniri cu comitetele şi bisericile

din localitate. Anul acesta însă Dumnezeu ne-a condus pe un alt drum.

La Vancouver, în Canada, ne-am adus aminte că graniţele sunt făcute ca să fie trecute spre reuniri care dăruiesc bogăţie, bucurie şi binecuvântare. Hotărârserăm să schimbăm tiparul întâlnirilor noastre şi să petrecem mai întâi un weekend în părtăşie cu biserica locală, iar apoi, de luni până miercuri, să mergem împreună la Whistler, în singurătatea munţilor, pentru zilele noastre de sfătuire.

Sâmbătă, 18 iunie 2011, Florin Filip ne-a cules de la aeroport pe primii trei păstori musafiri: Nelu Cinteanu, Liviu Ţiplea şi Daniel Brânzei. Seara ni s-a alăturat şi Ovidiu Răucă, venit cu maşina, împreună cu familia, prin Portland.

Prima surpriză a fost să aflăm că întâlnirile noastre cu fraţii nu vor fi doar cu baptiştii, ci şi cu penticostalii. Pentru că aveau o clădire mai mare, cei din biserica română penticostală ne-au invitat pe toţi să avem părtăşie la ei. Graniţele denominaţionale au fost trecute printr-un gest simplu şi frumos. Am aflat că cele două biserici obişnuiesc să facă lucrul acesta de mai multe ori pe an.

Pentru noi, păstorii musafiri, a fost însă o surpriză. A fost mai mult decât ne pregătiserăm, mai mult decât ne-am fi aşteptat. Ni s-a spus, în glumă, că această combinaţie merge foarte bine: baptiştii au un cor minunat şi cântă mai frumos, iar penticostalii ştiu să se roage mai bine şi cu mai multă putere.

Mie însă mi s-a părut altfel.

Cântările au fost la fel de înălţătoare ca rugăciunile, iar rugăciunile au fost încântătoare pentru noi şi, mai important, pentru urechile sfinte ale lui Dumnezeu.

De predicat a predicat Nelu Cinteanu, inginerul constructor, care ne-a adus aminte ce privilegiu avem să putem construi împreună cu Dumnezeu, aproape de El, având posibilitatea ca El să îndrepte greşelile noastre, în timp ce noi nu facem decât partea noastră copilărească şi minusculă, alături de partea Lui de Atotputernic.

M-au lăsat apoi pe mine să răstorn ceva din povara frumoasă a amintirilor din recenta mea călătorie europeană.

În acest context, am arătat cum rezolvă Dumnezeu marile crize ale poporului Său prin oameni aflaţi ei înşişi în mari stări de criză. Exemplul biblic a fost Ana, mama îndurerată despre care ne vorbeşte Samuel la începutul cărţii sale.

Seara s-a încheiat cu... cântec şi cu o îmbrăţişare între fraţi care erau, în chip cu totul excepţional, una, trecuţi dincolo de graniţe prin dragostea şi slujirea comună care ne leagă. Dumnezeu ne-a surprins, dându-ne mult mai mult decât aşteptările noastre.

Duminică dimineaţa

După o noapte de somn dulce, petrecută sub plapuma norilor mângâietori, din care se cernea o ploaie ca un cântec de leagăn, ne-am întâlnit din nou, fără graniţe, în clădirea bisericii române penticostale din Vancouver, Canada.

Ne-am rugat aprig şi fierbinte împreună cu penticostalii şi am cântat iarăşi, ca în cer, împreună cu corul baptiştilor şi cu frumosul grup de închinare al bisericii locale.

Când a venit timpul predicii, textul din Ieremia 1 a fost poarta prin care Ovidiu Răucă ne-a condus spre înţelegerea preocupărilor lui Dumnezeu. Ieremia a văzut vedenia unui Dumnezeu care veghează. El veghează asupra împlinirii Cuvântului Său.

Are însă nevoie de lucrători, iar Ovidiu ne-a arătat cum Îşi alege Dumnezeu oamenii. El ne surprinde alegând lucrurile nebune şi slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele înţelepte şi puternice. Exemplul ales a fost Iefta, drama copilului unei prostituate.

Acelaşi tipar a umbrit apoi şi viaţa Domnului Isus, privit de mulţi dintre contemporanii Săi cu aceeaşi suspiciune. La un moment dat I-au aruncat chiar aluzia fără perdea:

— Noi nu suntem copii născuţi din curvie...

Dumnezeu L-a scos pe Mântuitorul lumii din Nazaret!

Dumnezeu nu alege dintre lucrurile slabe decât pe aceia a căror inimă poate şi vrea să fie a Lui. Aşa l-a ales pe David, uitându-Se la inima lui, mai bună decât ale fraţilor lui mai mari.

Fratele Liviu Ţiplea a lăsat loc predicii păstorului penticostal şi, din această cauză, a transmis doar un scurt salut, dorindu-ne ca harul şi pacea Domnului să ne fie înmulţite prin cunoaşterea Domnului nostru Isus Hristos.

A urmat mesajul gazdei noastre, încă sub impresia glorioasei sărbători trăite cu o săptămână înainte, la Rusalii.

Subiectul a fost „Biserica mărturisitoare".

Ne-a spus că o astfel de biserică, plină de Duhul Sfânt, va fi caracterizată întotdeauna şi pretutindeni printr-un lucru esenţial: va înălţa mai presus de orice Numele Domnului Isus Hristos.

Calvarul şi Cincizecimea sunt locurile în care Dumnezeu a rezolvat problema lumii: iertând omul şi adunând apoi făpturile iertate în trupul cel nou al Bisericii.

Duminică seara ni s-au alăturat şi Eusebiu Rus, de la Portland, şi Doru Aninoiu, de la Sacramento. Bucuria noastră s-a amplificat, iar părtăşia bisericii a rezonat pe deplin cu bucuria noastră. A cântat minunat orchestra de mandoline şi corul.

Primul a predicat Liviu Ţiplea, colegul şi vecinul meu din Los Angeles. El ne-a amintit de semnificaţia zilei din calendar şi ne-a întors, cu sensibilitate, la semnificaţia „Zilei Tatălui", sărbătorită atât în Statele Unite, cât şi în Canada.

Exemplul ales din Biblie a fost modelul prin excelenţă al paternităţii: Avraam, tatăl tuturor credincioşilor.

În relaţia lui cu Dumnezeu, Avraam s-a remarcat printr-o încredere deplină şi printr-o înţelegere profundă a măreţiei Dumnezeului pe care-L slujea. Avraam a slujit un Dumnezeu mare!

În relaţia cu soţia sa, Avraam a dat dovadă de o dragoste mare şi înţeleaptă.

Cel mai important lucru pe care îl poţi face pentru copiii tăi este să o iubeşti pe mama lor.

Copiii noştri sunt rodul dragostei dintre soţi. Nu al unui moment de dragoste, ci al unei iubiri trăite zi de zi, de-a lungul întregii vieţi. Odraslele noastre învaţă mai mult cu ochii decât cu urechile.

Dumnezeu spune despre Avraam:

„Căci Eu îl cunosc şi ştiu că va porunci fiilor lui şi casei lui după el să ţină Calea Domnului…" (Geneza 18:19)

Liviu, ca de multe alte ori, a reuşit să mă răvăşească, povestind câteva amintiri trăite la Biserica Basarab din Bucureşti, alături de tatăl meu, Vasile Brânzei. Dar cel mai mult ne-a răvăşit pe toţi istorisirea întoarcerii la Dumnezeu a fiului său, Paul. Mântuirea nu se moşteneşte, dar de foarte multe ori este rodul exemplului şi al rugăciunilor unui tată şi, în general, al părinţilor.

Eusebiu Rus ne-a adus aminte că o generaţie fără istorie este ca un copac fără rădăcini. A folosit textul din Ioan 8 şi dialogul dintre Isus şi evreii care îşi uitaseră istoria:

— Noi n-am fost robi nimănui.

Uitaseră robia Egiptului.

Uitaseră robia babiloniană.

Uitaseră că şi atunci erau robi ai Imperiului Roman.

Cum se poate explica această „ştergere a memoriei" de care sufereau? Ce pagubă este uitarea!

Istoria unui popor este indispensabilă pentru înţelegerea prezentului şi a viitorului lui, după cum istoricul medical al unei familii este indispensabil pentru stabilirea unui diagnostic corect. Cunoaşterea experienţelor din trecutul familiei noastre ne poate ajuta să trecem mai uşor prin propriile încercări. Trebuie să privim înapoi ca să putem merge înainte.

Dacă şi-ar fi adus aminte de propria istorie, evreii din faţa Domnului Isus şi-ar fi adus aminte şi de promisiunile mesianice.

Trecutul te ajută să înţelegi cine eşti, să treci mai uşor prin viaţă şi să fii recunoscător. Cineva a plătit un preţ ca eu şi tu să

fim aici astăzi. Şi, mai ales, Cineva a plătit un preţ pentru ca noi să ajungem ceea ce ne va face El mâine şi acolo unde ne va duce El.

Al treilea a vorbit Doru Aninoiu, sosit după-amiază cu avionul de la Sacramento. Ne-a împărtăşit bucuria lui de tată. După fetiţa primită în urmă cu cinci ani, familia lor urma să primească în curând... un băieţel.

Doru a ales să ne vorbească despre cele două personaje din Marcu 5:21–45: fiica lui Iair şi femeia cu scurgerea de sânge.

Doisprezece ani trăiţi în moduri cu totul diferite.

O fată care vede crescând, zi după zi, bucuria din ochii tatălui ei.

O femeie care simte, cu teamă şi tristeţe, cum pierde, zi după zi, din putere şi din viaţă.

Rezolvarea ambelor situaţii a venit prin... credinţă. Iair şovăie puţin, dar Hristos îl îndeamnă să stăruiască în credinţă.

„Talita cumi" este una dintre expresiile aramaice păstrate într-o Evanghelie scrisă în limba greacă. Cuvintele acestea s-au întipărit cu fierul roşu în memoria martorului ocular Petru, care l-a ajutat pe Marcu la redactarea Evangheliei.

Iair este un tată neputincios, dar Îl cunoaşte pe Cineva care o poate lua de mână pe fetiţa lui. Aceasta este nădejdea tuturor nădejdilor noastre de părinţi.

Peste ani, fetiţa aceea ar fi putut spune:

— Tatăl meu n-a fost un superman, dar L-a cunoscut pe Cel care mi-a dat viaţă.

— Tatăl meu, deşi era un fruntaş al comunităţii, nu s-a ruşinat să se arunce cu faţa la pământ înaintea lui Isus Hristos.

— Tatăl meu a avut mulţi prieteni, dar cel mai important lucru a fost că a ştiut să-L aducă în casa noastră pe Isus din Nazaret. Ne-a pus pe toţi sub autoritatea Lui, iar El a făcut o minune.

— Tatăl meu a fost învăţat de Dumnezeu să privească toate lucrurile prin credinţă, nu prin ceea ce se vede.

Nelu Cinteanu ne-a dat apoi o ilustraţie care a subliniat importanţa exemplului personal în educaţia copiilor noştri.

„Racul, sătul de atâta vorbire de rău şi batjocură, i-a spus fiului său:

— Cu tine trebuie să se rupă lanţul neputinţelor noastre. Tu trebuie să nu mai mergi înapoi, ca neamul nostru. Tu să înveţi să mergi... înainte.

Buimac şi copleşit de marea responsabilitate, fiul l-a întrebat cu bunăvoinţă:

— Bine, tată, o voi face. Dar nu ştiu cum. Arată-mi.

Acesta a fost însă, din păcate, sfârşitul dialogului... şi al iniţiativei."

Seara a fost o masă bogată, după cum vedeţi, cu trei feluri alese de mâncare.

Mulţumim, Doamne!

57. Parafrazându-l pe Petru (Pit) Popovici

Dumnezeu m-a arestat (în sensul francez al cuvântului arrêter, adică „a te opri") la pat pentru câteva zile.

Am timp, ca şi Pavel, de epistole.

Caut câteva concluzii la călătoria mea prin Europa şi le vreau neapărat pozitive.

Un creştin este chemat să extragă ce este bun şi să creeze ceva bun în realitatea în care vieţuieşte.

Nu vreau să fac jocul „pârâşului fraţilor", ci doar să-L slujesc pe Cel care îi păstoreşte.

1. Fără nicio îndoială, m-am simţit mai „acasă" în bisericile române din diaspora europeană.

Cei din Germania şi Austria îmi seamănă mai mult, repetând experienţele cu care sunt deja familiarizat din viaţa mea de emigrant în America.

Îi mărturiseam lui Marius Cruceru că am un complex de inferioritate faţă de păstorii şi bisericile din România. Pentru că n-am avut „recunoaşterea Departamentului Cultelor", eu n-am păstorit în România, ci mai mult am încurcat câteva biserici în cei patru-cinci ani petrecuţi prin Moldova (Iaşi, Paşcani, Piatra-Neamţ, Galaţi, Roman şi Bacău).

2. Această mărturisire justifică una dintre concluziile mele pozitive. Românul are potenţialul de a deveni cu mult mai mult decât ceea ce a fost şi este el, privit prin prisma istoriei.

Ne plângem că suntem prea uşor asimilabili şi că ne „pierdem" ca etnie într-o generaţie sau două, contopindu-ne cu populaţia băştinaşă. Dar tocmai aceasta este dovada că românul poate ajunge foarte repede şi neaşteptat de uşor la nivelul, aspiraţiile şi realizările unor ţări precum Germania, Austria sau America! Aceasta este o capacitate de a deveni, nu doar o simplă abilitate de a maimuţări.

Cu ochiul meu format de experienţă, am observat că există deja diferenţe între românii din Austria şi cei din Germania. Cauza este simplă: ei au împrumutat ceva din culoarea locului în care trăiesc.

Dacă n-ar exista acel naţionalism european, uneori feroce şi neospitalier, care încă discriminează, românii din Europa ar ajunge foarte uşor asemenea celor din America, Australia şi Canada: ingineri, medici, specialişti, avocaţi, politicieni, profesori de filozofie sau... teologie. Aflu că sunt cel puţin doisprezece asemenea profesori români numai în America.

Unul dintre prietenii mei români din Los Angeles conduce o companie care lucrează pentru armată şi pentru industria aerospaţială, în ciuda — sau poate tocmai datorită faptului — că unii dintre angajaţii lui sunt şi ei... români. Gândiţi-vă puţin: în staţia orbitală americană sunt piese făcute de... români!

Recentul val de plecare a personalului medical din România spre Europa, oricât de tragic ar fi pentru cei rămaşi în ţară,

dovedeşte încă o dată valabilitatea concluziei mele. Mai mult, potenţialul românului poate fi văzut deja chiar şi în România.

Am fost în locuri în care, dacă închideai ochii şi îi deschideai din nou, iar cei care forfoteau în jur ar fi vorbit într-o altă limbă, ai fi putut crede că ai ajuns deja într-o ţară occidentală.

Cum să nu credem că românii pot fi asemenea germanilor, austriecilor sau americanilor, când ei deja dovedesc aceasta din clipa în care ajung în ţările respective?

Asimilarea noastră rapidă în Occident este dovada că şi Occidentul ar putea fi, la rândul lui, „asimilat" în România. Depinde numai de... cei care sunt acum în România.

România a putut da un francez precum Cioran (care a cam umblat cu cioara vopsită), un sculptor universal precum Brâncuşi, un american precum Mircea Eliade şi mulţi alţii.

Iar în zilele noastre, românii ocupă primele locuri în concursuri precum „Norvegia are talent", „Anglia are talent" sau „Spania are talent"...

3. Am văzut ochii umezi ai preoţilor şi păstorilor austrieci invitaţi la „Seara lungă" din biserica baptistă română din Krems. Le-am simţit admiraţia şi regretul că ei nu au aşa ceva în denominaţiile şi în bisericile lor. Am văzut ardoarea şi insistenţa cu care îi invitau pe români să vină şi să cânte şi „la ei".

Era un alt fel, indirect, de a recunoaşte că baptiştii români au deja ceva ce occidentalii caută încă: o credinţă caldă şi o închinare trăită ca stil de viaţă. Suntem, într-un anumit sens, mai „americani" în felul în care ne trăim credinţa decât europenii. În Statele Unite, cele mai multe biserici americane ne trag în sus din punct de vedere spiritual.

De multe ori, când m-am dus să văd unde au plecat unii dintre membrii bisericii noastre, am simţit că mi-ar fi plăcut să rămân şi eu într-una dintre acele biserici. Sunt însă păstor aflat în slujba Altuia şi nu fac ce mi-ar plăcea, ci ceea ce trebuie.

În Europa, creştinismul este, în general, vlăguit şi trăit mai mult la nivelul tradiţiei decât al unei experienţe spirituale intense.

Cred că românii şi-au dat seama de pericolul în care se află şi de misiunea providenţială pe care o pot îndeplini.

Traversăm aceleaşi crize. Facem faţă aceloraşi atacuri.

4. Românii din România şi cei din diaspora europeană pot fi unelte ale lui Dumnezeu pentru îmbunătăţirea rodirii creştine din ţările Europei. Eu le-am vorbit la Krems despre o posibilă şi necesară „polenizare" (rog să remarcaţi: am scris polenizare, nu polemizare!).

Iată un fragment din discursul meu:

„Evreul Petru salută cele douăsprezece seminţii împrăştiate ale lui Israel. În providenţa divină, evreii puteau deveni o naţiune de preoţi care să fecundeze spiritual neamurile lumii.

Eu cred că putem aplica această imagine şi diasporei românilor creştini din Europa. Aş asemăna-o cu o polenizare, de data aceasta spirituală.

V-aţi gândit vreodată că albinele sunt singurele «lucrătoare» plătite pentru că fură? Ele vizitează florile din motive egoiste, ca să adune pentru stupul lor nectarul şi polenul. Dumnezeu a rânduit însă ca, în timp ce fac aceasta, să înlesnească şi fecundarea florilor: polenul este purtat de pe o floare pe alta, iar pistilul rămâne... însărcinat.

Mii de apicultori din America sunt plătiţi să meargă „la furat" cu albinele în uriaşele livezi americane. Ei nu fac bani din vânzarea mierii, ci din răsplata primită de la pomicultori. Mierea este foarte ieftină în America. Polenizarea se plăteşte însă cu sute de mii de dolari. Am cunoscut personal români chemaţi stăruitor să plece cu stupii spre livezile americane, în... «pastorală».

Foarte puţini dintre noi am plecat din România ca să încreştinăm America, Austria, Germania sau alte ţări. Cei mai mulţi ne-am dus ca să adunăm ceva pentru stupii familiilor noastre. Concomitent însă, am putea fi folosiţi providenţial la polenizarea creştinilor din ţările în care am ajuns. Avem şi noi „pastorala" noastră, atât de necesară altora. Dacă o vom împlini cu râvnă, ne

vom primi răsplata împărătească de la Cel care aşteaptă şi doreşte o recoltă bogată.

Creştinismul neoprotestant a ajuns în România prin misionari veniţi din Ungaria să facă ciubere sau grădinărit în Dobrogea. Oare nu s-ar putea ca şi noi să facem acum evanghelizare în sens invers, mergând să ne câştigăm pâinea în ţările Europei?

Acum, după Congresul din România, s-ar cuveni să începem întâlniri de lucru în care să punem împreună toate resursele pentru progres. În părtăşia Bisericii nu există varianta lui «ori/ori», ci aceea a lui «şi/şi», care dovedeşte cât de mult avem nevoie unii de alţii pentru a alcătui acel «împreună» al Trupului lui Hristos.

Otniel Bunaciu şi Sami Tuţac sunt oameni prietenoşi şi pricepuţi, care pot facilita astfel de „think tank"-uri în acest mandat."

5. Unii au observat la mine o atitudine relaxată şi chiar glumeaţă în puţinele cuvinte pe care le-am rostit la Congres. Aşa este.

Am o teologie (şi, mai ales, o escatologie) care îmi impune optimismul. Am citit „sfârşitul cărţii" şi ştiu că noi câştigăm!

Dacă veţi fi şi voi mai atenţi, dacă vă veţi opri puţin din alergare, veţi observa şi, mai ales, veţi simţi că suntem deja purtaţi „în carul Lui de biruinţă". N-ar trebui să existe un creştinism cu sprâncenele încruntate. Un creştin panicat este o foarte proastă reclamă pentru un Dumnezeu atotputernic!

Apostolul Neamurilor a fost un om care s-a bucurat şi ne-a îndemnat şi pe noi să ne trăim credinţa cu bucurie. Nici închisoarea şi nici existenţa unor lucrători mânaţi de câştig mârşav şi de slavă deşartă n-au reuşit să-i întunece această bucurie (Filipeni, capitolul 1). Acel „Ce ne pasă?" nu este dovada neglijenţei, ci a certitudinii biruinţei!

Chiar şi Satana trage astăzi la hamul lui Dumnezeu!

6. De un singur lucru mi-ar fi frică şi numai de unul am ajuns să mă tem. Ca să vi-l pot spune şi ca să mă puteţi înţelege, am să-l parafrazez puţin pe fratele Petru (Pit) Popovici:

„În sărăcie, pe vremea părinților mei, când veneam seara de la munca câmpului, stăteam cu toții pe prispa casei părinteşti şi cântam cântări de la biserică, de ne auzeau toți vecinii şi răsuna satul. Aşa am ajuns să ştiu toate cântările din cartea de cântări.

Astăzi, în belşug, ne aleargă Satana până noaptea târziu şi ne ține prizonieri închişi în templele lui păgâne: temple culturale, temple comerciale, temple culinare sau temple sportive. Acasă ne ține muți în fața televizoarelor. Nu ne mai aude nimeni cântecul! Urechile vecinilor noştri nu mai aud Evanghelia. Nu mai aud mărturia noastră despre Dumnezeu."

S-ar putea ca aceasta să fie doar prejudecata simplistă a americanului din mine, dar am observat ceva. În Europa Occidentală, pentru că n-au putut să lărgească drumurile, au micşorat maşinile.

Mă tem să nu cumva Europa şi America să ne micşoreze şi nouă trăirea şi mărturia creştină.

(P.S. – Dacă ceva din cele scrise nu vi se pare potrivit sau binevenit, puneți-l pe seama pastilelor cu care îmi năucesc durerile astăzi.)

58. Moisescu și coincidențele numerice

Noiembrie 2011

Când Daniela, soția mea, mi-a adus cheia de la recepție, am zâmbit misterios. Era apartamentul cu numărul 137. Zâmbetul meu s-a transformat într-un hohot de râs când m-am uitat la numărul cabanei: 17...

Suntem la Big Bear, o stațiune montană aflată la 7.000 de picioare altitudine, la aproximativ două ore de mers cu maşina de casa noastră din Los Angeles. Am fost invitați de clasa tinerilor căsătoriți din biserica noastră la un retreat.

Suntem în total cam şaizeci de persoane.

Ne-am întâlnit aici şi cu Daniel Şarlea, colegul meu de la Biserica Română Baptistă din Colton, venit împreună cu alte două

familii. Aşa cum probabil v-aţi dat seama, am luat cu mine spre lectură cartea *Armonia universală*, scrisă de Vasilică Moisescu, omul cu care şi din cauza căruia a făcut puşcărie tatăl soţiei mele, Traian Ban.

Şi acum, înapoi la motivul zâmbetului meu misterios.

Ştiam demult că „nu există coincidenţe". O aşa-zisă coincidenţă este doar o minune mai mică, în care Dumnezeu preferă să rămână anonim. Lectura aceasta mi-a umplut capul cu numere, ecuaţii şi constante divine (numite şi universale sau cosmice). Este şansa mea de a relua legătura cu Moisescu şi, prin el, cu numerologia, Cabala şi ghematria.

În limbajul iniţiaţilor, 137 (mai exact 1-3-7) este una dintre cele mai impresionante constante divine. Numărul apare într-o sumedenie de măsurători şi ecuaţii ale creaţiei.

Şi numărul 17 este considerat foarte important, fiind al şaptelea număr prim (2, 3, 5, 7, 11, 13, 17).

Şansa ca numerele locuinţei noastre temporare să coincidă tocmai cu aceste două numere este infimă. Pentru mine, această „coincidenţă" a fost încă o confirmare că sunt acolo unde mă vrea El, împlinind planul faptelor bune pregătit încă din veşnicie pentru mine.

Vă daţi seama că a trebuit să-i explic Danielei starea mea lăuntrică. N-am putut-o face fără să-i povestesc, pe scurt şi pe înţeles, despre ceea ce citisem în Armonia universală.

Vă spun acum şi vouă. Moisescu a înţeles, asemenea multora dinaintea lui şi multora de după el, că universul are două căi de comunicare: literele, care redau sunetele, şi cifrele.

Pentru că sunetele sunt şi ele rezultatul unor vibraţii de anumite frecvenţe, au, în ultimă instanţă, şi o expresie numerică.

Spaţiul poate fi exprimat numeric.

Timpul poate fi exprimat numeric.

Iată, aşadar, că exprimarea cea mai fundamentală a universului spaţiu-timp este una numerică, cea mai universală şi cea mai raţională dintre toate formele de comunicare.

Matematica este aceeaşi în toate limbile şi în toate colţurile universului. Ea reprezintă armonia sub care Creatorul şi-a aşezat planurile creaţiei, atât materiale, cât şi spirituale.

Unele limbi vechi, precum ebraica şi greaca, au reflectat această realitate, atribuind semnelor din limbaj o dublă valoare: una fonetică şi una numerică.

Textele pot fi citite atât ca o înşiruire de sunete, cât şi ca o înşiruire de numere. Între semnele scrise pot exista relaţii care dau un sens literar, dar şi relaţii cărora li se atribuie o semnificaţie spirituală.

Altfel spus, literele-numere devin simboluri ale unor comunicări de rang superior, purtătoare ale unui mesaj divin.

Tales, Pitagora şi mulţi alţi oameni pe care astăzi îi numim matematicieni au fost, la vremea lor, profeţi şi preoţi dedicaţi descoperirii relaţiilor ascunse din arhitectura lumii şi comunicării mesajelor înscrise în ea.

„Teoremele" lor au fost şi sunt adevăruri universal valabile, relaţii armonioase aşezate, după această perspectivă, de voia lui Dumnezeu în universul care ne înconjoară.

Pentru Moisescu, Biblia poartă atât un mesaj literar şi didactic, cât şi unul numeric, purtător al unor comunicări care Îl vor dovedi, în final, pe Dumnezeul evreilor drept singurul Mare Arhitect al lumii, Creatorul care stăpâneşte şi călăuzeşte universul spre împlinirea planurilor Sale eterne.

— Şi ce este aşa de interesant în cartea asta sau în piramidologie? m-a întrebat Daniela.

Important este că piramida ar putea fi (iar după Moisescu şi alţii chiar este) un monument unic, lăsat de Dumnezeu pentru cei care comunică preponderent pe cale raţională, ca o confirmare şi o amplificare a mesajului Bibliei.

De exemplu, la pagina 166, Moisescu vorbeşte despre cifra 17:

„Numărul 17 este întâlnit în piramidă în legătură cu noţiunile ei cele mai importante...

Cifrele 1 şi 7 ale lui «17» sunt alfa şi omega ale seriei septimale (numărătoarea în baza 7, nu în baza 10). În 10+7 se îmbină sistemul zecimal cu sistemul septimal...

După Flammarion, 1/17 este raportul dintre diametrele Soarelui şi ale stelei Sirius, care juca un rol primordial în calendarul egiptean...

Paralaxa solară, adică diametrul Pământului văzut din Soare, este în medie de 17 grade.

Piramidele situate în vechile oraşe mexicane aveau diagonalele orientate după un unghi de 17 grade faţă de meridianul locului, ceea ce denotă că străbunii pieilor roşii cunoşteau importanţa acestui număr. Poate că din aceleaşi motive, tronul zeiţei Isis avea 17 trepte...

Cuvântul «cosmos» se repetă de 17 ori în Noul Testament...

Atomul de timp pentru om este a şaptesprezecea parte dintr-o secundă...

Dacă Pământul s-ar învârti de 17 ori mai repede, gravitaţia la ecuator s-ar anula...

La Psalmul 83:6-9 se profeţeşte despre o confederaţie de zece vrăjmaşi ai lui Israel, iar versetele 10-12 amintesc încă şapte vrăjmaşi deja nimiciţi, în total 17.

În Romani 8:35-39 putem identifica, de asemenea, 10+7 elemente...

Din viaţa lui Iosif (Geneza 37:2) vedem că visele lui de la 17 ani s-au împlinit la maturitate. Să visăm deci la ceea ce este mai înalt şi să nu ne mulţumim cu mărunţişuri, când avem un Tată atât de bogat. Pe patul morţii să putem spune: VIXI — «am trăit!»."

Acum, după ce am recitit cartea lui Moisescu, pot spune că o recomand şi altora? Răspunsul nu este unul simplu. Probabil că şi da, şi nu.

Ca mai toţi „iniţiaţii", Moisescu scrie încâlcit, amestecând idei care se suprapun unele peste altele, nerăbdătoare, neaşteptate.

Cine nu l-a cunoscut personal, așa cum am avut și eu onoarea, cine nu l-a auzit vorbind și nu-i poate vedea astăzi chipul în spatele paginilor, va avea un handicap în înțelegerea cărții.

Oamenii simpli gândesc liniar. Inițiații gândesc armonic, polifonic, simfonic. Noi putem urmări linia melodică a unui singur instrument. Ei aud, câteodată, întreaga orchestră. În mintea lor, când se naște un gând, apar foarte repede și altele, aflate la terțe, cvinte sau octave armonice.

De obicei, o asemenea carte ar trebui rescrisă de cineva priceput în popularizarea științei, adică în exprimarea marilor adevăruri pe înțelesul tuturor.

Când Einstein a fost adus în America, pragmaticii de aici au vrut să afle dacă merită să-i finanțeze cercetările.

Au organizat o călătorie împreună cu un om de știință american, pentru ca Einstein să-i explice, pe îndelete, teoria la care lucra.

Când s-au întors, finanțatorii au întrebat nerăbdători:

— Ei, ce zici? Despre ce este vorba?

Omul de știință american a răspuns:

— Singurul lucru pe care vi-l pot spune cu siguranță este că el știe despre ce vorbește. Eu încă nu.

Și când te gândești că teoria relativității a intrat astăzi în folclorul mondial!

Câți însă știu cu adevărat despre ce este vorba?

În plus, majoritatea dintre noi citim litere, dar avem alergie când trebuie să citim numere. Ne place rima poeziei, dar când dăm peste fracții, radicali și formule matematice ne pierdem buna dispoziție. Moisescu a fost un mare matematician, iar cartea lui a fost prefațată de profesorul universitar D. Pompeiu, ilustrul matematician și membru al Academiei Române.

Deci...

59. Marcu Nichifor și Mircu Cocar

Am învăţat de la aceşti doi păstori-pionieri ai lucrării din România cum se face iertare între fraţi.

Pe atunci erau amândoi în tinereţea robustă a vârstei şi a lucrării. Marcu Nichifor a venit în vizită la Sibiu. A ajuns la biserică după ce începuse serviciul divin şi s-a aşezat în prima bancă. Mircu Cocar a venit lângă el. Părea puţin supărat şi mai reţinut decât de obicei.

— Marcule, am auzit că m-ai vorbit de rău pe la... (locul şi persoana nu mai au nicio importanţă astăzi).

Se gândea că acum nu se puteau urca împreună la amvon până când nu lămureau lucrurile. Marcu a răspuns însă repede şi cu un oftat sincer:

— Aşa este, bre. M-a ispitit Satana şi am căzut. Iartă-mă, te rog.

Mircu l-a privit cu drag, a zâmbit şi i-a spus:

— Bine. De unde este textul din care predici astăzi, ca să-l citesc şi eu?

...

Veţi spune că erau tineri pe atunci şi mici în ochii lor. Vă voi răspunde că erau mari în spiritualitatea lor. Aşa i-am cunoscut şi eu, mulţi ani mai târziu, când mă miram şi nu găseam secretul destoiniciei lor.

Mari, transparenţi şi profund îndrăgostiţi de pocăinţă.

60. Apel copilaresc

6 iunie, 2010. Unul dintre cele mai drăguţe episoade din activitatea mea pastorală.

Astăzi dimineaţă a fost botez la Bethel. Înainte de serviciul de seară, în parcare, m-am întâlnit cu familia Costescu, una dintre familiile botezate. Din braţele tatălui ei, o fetiţă de trei anişori mi-a spus hotărâtă, printre lacrimile care-i curgeau pe obraji:

— Nu mai băga mama în apă! Nu mama apă!

Se speriase dimineaţă, crezând că vreau să-i înec părinţii...

61. Nicu Butoi la Oxford

4 iunie, 2010. Ultima lună a fost ca un vis frumos după o zi urâtă.

Pe 15 Mai 2010 am fost invitat să particip la o înmormântare din biserica română adventistă din Loma Linda. Prietenul meu Nicu Butoi, unul din cei mai calzi evanghelişti din câţi am auzit vreodată, a făcut totul ca să mă simt bine în adunarea lor. M-am simţit ca „între fraţi".

La despărţire, Nicu m-a întrebat dacă poate conta pe rugăciunile mele. Pleca a doua zi dimineaţa la Oxford ca să-şi ia o diplomă şi era programat să predice o jumătate de oră în cadrul solemnităţii de graduare.

„Vreau să-ţi spun titlul şi introducerea predicii, mi-a spus el. Titlul este: „Opriţi trenul!"

Introducerea va fi despre o întâmplare din Roman, România. Eram în gară şi îngheţam de frig. M-am dus să mă plimb puţin ca să nu îngheţ şi am văzut statuia unui femei, ridicată chiar în faţa gării. M-a făcut curios şi am făcut mai târziu câteva cercetări. Era statuia unei femei ortodoxe, Viorica Agarici, care s-a aşezat pe şinele de cale ferate şi n-a dat voie unui tren plin cu evrei să plece din staţie spre locul în care trebuiau executaţi.

Era una din doamnele proeminente din oraş, aşa că n-au dat-o la o parte cu forţa. Eu cred că au fost şi mulţi îngeri acolo care i-au paralizat pe ceilalţi. S-a vorbit cu regina, care, providenţial, era tocmai spre Roman, şi prima doamnă a ţării a întrebat-o ce vrea să fac. Femeia i-a cerut apă, bandaje, mâncare şi tot ce trebuie ca să mai poată salva pe cei ce rămăseseră din cei opt mii de evrei duşi la exterminare.

Regina a dat ordin ca tot oraşul să-i stea la dispoziţie şi gara s-a transformat într-un spital uriaş. O femeie slabă a oprit un tren

al groazei. Slăbiciunea ei n-a contat pentru că și-a pus nădejdea în puterea Dumnezeului evreilor."

„Asta vreau să le spun la cei din Anglia. Vor fi acolo oameni influenți, copii de șefi de state. Vreau să-i provoc la lucruri mari cu Dumnezeu."

L-am ascultat cu uimire. Fusesem de zeci de ori în gară la Roman și nu știam nimic despre statuia lui Viorica Agarici sau despre isprava ei formidabilă. Tragic, românii nu știu nici până astăzi să-și publice părțile bune și frumoase. M-am bucurat sincer că un român va spune ceva frumos despre neamul meu la Oxford. I-am promis că mă voi ruga marți seara, ca să fie la el miercuri dimineața, când va ține discursul cu pricina.

L-am întrebat dacă nu are emoții. Mi-a răspuns: „Așa m-a întrebat și decanul de acolo: „Poți să predici?" I-am răspuns: „Pot să nu predic? Asta este chemarea mea numărul unu. Sunt nerăbdător să predic. Vreau însă să fiu sigur că Dumnezeu va vorbi prin mine și am nevoie de multă, multă rugăciune."

62. Șamu Ioan, Pavel Nicolescu, Mihai Oara

2 și 4 iunie 2010

Miercuri și vineri, 2 și 4 iunie 2010, am fost la priveghiul și înmormântarea fratelui Moise, membru al bisericii penticostale a fraților romi din Riverside. Îl cunoșteam de mulți ani, de pe vremea când era membru al bisericilor Mihai Bravu și Iuliu Valaori din București.

Zilele acestea am fost, pentru prima dată în viață, în părtășia unei biserici de romi penticostali din România stabiliți aici. M-au surprins curățenia, ordinea și disciplina din adunările lor.

Fratele Șamu, pe care-l cunoșteam de pe vremea marilor treziri de la Mediaș, a făcut totul ca să nu mă simt stingher printre ei.

Când unii începuseră să se foiască, fratele Șamu a spus:

— Etnia şi tradiţia noastră au două obiceiuri: nu începem la timp şi nu terminăm la timp. Dacă tot l-am făcut pe primul, hai să-l facem şi pe cel de-al doilea şi să mai stăm puţin peste program.

La sfârşit, fratele Şamu a spus public:

— Hai să nu fim dintre cei „mari", ci dintre cei mici. Cei „mari" vin doar la biserică şi nu mai vin şi la cimitir... Şi eu, care plănuisem să plec după serviciul de la biserică... Iarăşi m-a smerit Domnul.

Chemaţi de prietenia familiei fratelui Moise, veniseră de pe Coasta de Est Pavel Nicolescu şi Mihai Oară, şi ei vechi prieteni ai lui Moise.

Mulţimea din curtea cimitirului era prea mare pentru vocile noastre. A apărut repede un generator pe motorină, un amplificator, un microfon şi difuzoare portabile. Am rămas încă o dată uimit şi smerit de Dumnezeul fraţilor mei.

Fratele Şamu a vorbit din inimă. A făcut chemare.

Lângă sicriul tatălui său, unul dintre fiii fratelui Moise s-a predat Domnului. S-a prăbuşit în genunchi lângă groapă. Ne-am rugat pentru el.

Fratele Şamu a mai încercat o dată. A venit să îngenuncheze unul dintre nepoţii preferaţi ai fratelui Moise.

Dumnezeu folosea încă o dată moartea ca să dea viaţă veşnică oamenilor.

După ce s-a încheiat această impresionantă înmormântare, Mihai Oară şi Pavel Nicolescu ne-au onorat cu prezenţa lor la biserica noastră, Bethel, din Anaheim.

Toţi ştiau că Mihai trecuse la Biserica Ortodoxă şi nu înţelegeau cum de venise la noi.

L-am prezentat ca pe un prieten şi frate pe care îl cunosc de multă vreme şi pe care îl preţuiesc pentru lucrarea pe care o face acum printre ortodocşii români.

Au predicat amândoi.

Mihai a vorbit primul şi a vorbit bine.

Pavel a predicat al doilea şi a vorbit extraordinar.

Ne-am simţit cu toţii ca la o ocazie rară.

Petrecusem iarăşi „între fraţi”.

L-am rugat pe Pavel Nicolescu să revină şi duminică dimineaţă, la botez. S-a scuzat şi mi-a spus că vrea să fie la adunarea fraţilor creştini după Evanghelie din Fullerton, ca să se întâlnească cu fratele doctor Ioan Sima şi cu ploieştenii lui.

L-am înţeles. Nu-i văzuse de mulţi ani şi îi era dor. Aşa este „între fraţi”.

63. Clarificari interconfesionale

June 13, 2010

O minunată întâmplare de la Cleveland a produs bucurie printre baptişti şi nedumerire printre penticostali. Sau bucurie printre penticostali şi nedumerire printre baptişti. Oricare dintre variantele de mai sus este adevărată.

Silvia Tărniceriu a cerut, iar un grup de păstori baptişti au uns-o cu untdelemn şi s-au rugat pentru vindecarea ei. Încerc să dau o lămurire, exprimând o părere personală.

Diferenţele dintre penticostali şi baptişti în privinţa vindecărilor (şi a altor lucrări) există întotdeauna între penticostalii răi şi baptiştii răi.

Penticostalii răi îi spun lui Dumnezeu ce trebuie să facă.

Baptiştii răi îi spun lui Dumnezeu ce nu are voie să facă.

Penticostalii buni şi baptiştii buni sunt însă cam ... tot aceia.

Ei se roagă, îi spun lui Dumnezeu ce doresc, insistă ca apostolul Pavel de trei ori, iar apoi Îl lasă pe Dumnezeu să fie Dumnezeu şi să facă aşa cum ştie El că este mai bine.

Este o lecţie pe care am învăţat-o împreună de la Fratele nostru mai mare, care S-a rugat în Ghetsimani astfel:

„Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi, facă-se nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu!”

Încolo, trecerea de la un cult la altul se face repede în situaţiile de criză. Când în familia unui baptist se îmbolnăveşte cineva de cancer, el începe să se roage ca un penticostal:

„Doamne, Te rog să faci o minune! Nu Te-am rugat niciodată până acum, Doamne, dar Te rog acum din toată inima: Fă o minune!”

Iar când mă întâlnesc la cimitir cu colegii penticostali, îi aud spunând:

„Noi ne-am rugat, am crezut, dar Dumnezeu a vrut altfel. S-a făcut voia Domnului!”

64. Înțelepciune de sus pentru crizele de jos

Legenda spune că, în Evul Mediu, un om a fost acuzat pe nedrept că a omorât o femeie. Adevăratul asasin era un om foarte influent al acelor vremuri şi, de aceea, se căuta un ţap ispăşitor pentru a ascunde adevăratul vinovat. Judecătorul, fiind şi el complice la toată minciuna, a încercat să pară cât mai corect. I-a spus acuzatului:

— Se ştie despre tine că eşti un om credincios, devotat lui Dumnezeu. Să lăsăm soarta ta în mâinile Lui. Vom scrie pe două hârtii separate cuvintele „vinovat” şi „nevinovat”, iar tu vei alege una dintre ele. Astfel, Dumnezeu îţi va decide destinul.

Bineînţeles, judecătorul corupt scrisese acelaşi cuvânt, „vinovat”, pe ambele foi. Bietul om nevinovat şi-a dat însă seama că era o capcană. Omeneşte, nu avea nicio scăpare.

A fost pus să aleagă una dintre cele două hârtii. Omul şi-a închis ochii şi s-a gândit preţ de câteva clipe. Chiar când cei din sală începuseră să-şi piardă răbdarea, şi-a deschis ochii, a zâmbit ciudat, a ales una dintre cele două foi, a băgat-o în gură şi a înghiţit-o repede. Surprinşi şi indignaţi, cei prezenţi au vociferat:

— Cum? Ce înseamnă asta? Acum cum vom putea afla verdictul?

Bărbatul le-a răspuns:

— Foarte simplu. Citim foaia care a rămas și vom ști ce scria pe cea pe care am ales-o eu.

Judecătorul și ceilalți oameni care încercaseră să-l găsească vinovat au fost nevoiți să-l lase liber și nu l-au mai deranjat niciodată.

65. Iosif Ștefănuți – un om dincolo de limite

2 mai 2010

Fără a fi un mare predicator, fără a fi un mare teolog, fără a fi un mare strateg, Iosif Ștefănuți a reușit să fie mare în toate aceste domenii doar pentru că a fost ceea ce a fost: un om mare.

Timid, stângaci, aparent fragil și întotdeauna politicos și amabil, Ștefănuți i-a impresionat doar pe cei care știu să cântărească oamenii pe dinăuntru, nu pe dinafară.

Aparent neîndemânatic, a lăsat în urma lui o clădire extraordinară pentru numărul baptiștilor din Brăila.

Fără a fi un lider de opinie, a format mai mulți lucrători și a influențat în bine mai mulți păstori și predicatori tineri decât oricare altul din părțile Moldovei.

Ar fi putut să lucreze în Ardeal sau în Banat, unde pâinea-i mai mare și cașul mai dulce, dar a ales să se cheltuiască în pământul aproape steril al sudului Moldovei, între cotul Dunării și cotul Munților Carpați.

A scris puțin, dar despre el s-ar putea scrie volume. Eu mă opresc aici, pentru că este prea devreme ca să mă pot obiectiviza după această despărțire prea bruscă. Dumnezeu l-a „smuls" dintre noi, parcă în graba Celui care Îl dorea mai aproape. A lăsat în urma lui un gol și o rană încă deschisă... să fie umplută acum cu lacrimi,

iar mai târziu cu cuvinte de uimită apreciere. A lăsat în Brăila un monument al credinţei vii.

În 8 noiembrie 2009, Cornel Boingeanu i-a înmânat, în copie, o diplomă a aprecierii. Acum s-a dus s-o primească în original de la Stăpânul care l-a angajat în lucrare.

Îmi este imposibil să-l văd pe Ştefănuţi fără să-l văd împreună cu Petrică Dugulescu. Memoria mea pretinde această asociere. Acum sunt iarăşi împreună.

Iată câteva cuvinte scrise de Petrică Dugulescu:

„După cei 15 ani de slujire ca păstor baptist sub regimul ateu şi totalitar comunist, dosarul meu conţinea doar 86 de file, iar din toamna anului 1982 în dosarul meu nu mai apare nicio filă, nicio notiţă măcar.

Această dată coincide cu «Memoriul celor 66 de păstori baptişti», adresat în august 1982 lui Nicolae Ceauşescu prin Congresul SUA, Vocea Americii, Europa Liberă şi Ambasada SUA de la Bucureşti.

Am redactat acest memoriu în Munţii Retezat, împreună cu colegul şi prietenul meu, păstorul Iosif Ştefănuţi de la Brăila, şi cu bravii luptători pentru Hristos din vremea aceea, păstorii Brânzei Vasile şi Geabou Pascu. Fratele Popa Ilie, diaconul bisericii din Hunedoara, ne «slujea la mese».

Pe acel memoriu, care în şapte puncte cerea respectarea drepturilor constituţionale ale bisericilor baptiste din România, şi-au pus semnătura 66 de păstori din ţară."

66. Elvira Rusu – văduva unui coleg

6 aprilie, 2010.

Aseară, într-un târziu de timp şi de nesomn, am stat de vorbă la telefon ...cu Elvira Rusu, soţia lui Nelu Rusu, fost coleg de Seminar la Bucureşti. Ea este acum la New York, printre fraţii români baptişti de acolo.

Nelu Rusu a murit împreună cu Nicu Morocoș, la cutremurul din București, din 1977. Viorel Clintoc, un alt coleg, le-a găsit trupurile la morga unde fuseseră aduse de sub dărâmăturile blocului la parterul căruia fusese cofetăria „Casata". Eu le-am spălat înainte de a le reașeza frumos în sicrie, în care fuseseră aduse la Seminarul din strada Berzei nr. 22.

Fuseserăm colegi în „grupa de trei", cu care ne roteam în practica din bisericile baptiste din București: Nelu Rusu la predică, eu la Școala duminicală și Mate Nicolae, un scump frate maghiar, la ora de rugăciune.

Am depănat la telefon amintiri dureroase despre vremurile frumoase când Nelu era încă în viață și colinda România ca să-i aducă pe oameni la Hristos. Mi-am dat seama încă o dată câtă dreptate a avut nenea Richard Wurmbrand când ne-a vorbit despre „durerea celor rămași", întotdeauna mult mai mare decât tragedia celor plecați dintre noi prin moarte. Neostoită și neoprită de firele telefonului, durerea sorei Elvira mi-a umplut inima și mi-a umezit ochii. Văduvele păstorilor trăiesc în lumina reflectoarelor cât le trăiesc bărbații și trec în umbra anonimatului când rămân singure și ar avea mai mult nevoie de o mână de ajutor. Nedreaptă situație.

Mi-a vorbit și despre suferința lui Daniel, fiul lor, prea mic atunci ca să înțeleagă ce se întâmpla — avea doar patru ani — dar parcă mereu urmărit de fantoma tatălui său. Lumea continuă și astăzi să-l cântărească, comparându-l cu extraordinarele daruri oratorice ale tatălui său.

Nu e drept... Dumnezeu nu lucrează cu duplicate la indigo...

Lumea însă este prea superficială ca să țină minte lucrul acesta și lovește în copiii care nu sunt scoși din același tipar cu părinții lor.

Anumite lucruri nu le vom înțelege decât „dincolo". Până atunci ne rămân amintirile, cu aroma lor dulce-amăruie, și ne mai rămâne... durerea singuratică a celor rămași, niciodată potolită și înțeleasă doar de foarte puțini...

67. Căsătorii cu americani

M-a întrebat cineva:

— Cum staţi cu viitorul bisericii? Pierdeţi membri pentru că tinerii voştri se căsătoresc cu „americani”?

N-am ştiut ce să-i răspund, pentru că n-am priceput de ce m-a întrebat. Acum, când mă gândesc mai bine... e destul de greu să te căsătoreşti cu „americani”. Nu-s chiar aşa uşor de... găsit.

Ultimul tânăr din biserica noastră care s-a căsătorit cu cineva din afara bisericilor româneşti şi-a făcut nunta într-o biserică reformată olandeză. A luat o fată de acolo, dar ea nu era nici măcar olandeză. Fusese înfiată de o familie din biserica olandeză, tocmai din Coreea.

A luat, deci, o coreeancă.

În treacăt fie spus, am aflat atunci că fratele ei, înfiat şi el de aceeaşi familie olandeză, a frecventat o vreme, în Los Angeles, o biserică de coreeni şi a vrut să se căsătorească cu una dintre fetele de acolo. Familia fetei nu l-a vrut însă, pentru că nu l-a considerat destul de „coreean”: nu le vorbea limba şi fusese crescut într-o familie şi într-o biserică olandeză...

Fata fratelui meu s-a căsătorit cu băiatul unor irlandezi.

Am vizitat la spital un prieten român şi m-am întâlnit acolo cu fratele lui. Era căsătorit cu o mexicancă.

Fata lui Sami Ologeanu s-a măritat cu băiatul unor greci.

Aşa cum vă spun, americanii sunt foarte greu de găsit pe aceste meleaguri. Este foarte rar ca tinerii noştri să se căsătorească cu unul dintre ei...

În ceea ce mă priveşte, eu rămân fidel formulei de căsătorie ortodoxe:

„Se căsătoreşte robul Domnului X cu roaba Domnului Y.”

Dacă această precondiţie este respectată, toate celelalte probleme se vor rezolva de la sine.

68. Traian Chilău – Mi-ai luat vorba din gură

18 decembrie 2009

Există minuni cotidiene pe care nu le mai băgăm în seamă şi sunt... minuni care ne iau piuitul. Seara aceasta, la studiul de vineri seara, am trăit una din categoria celor „de confirmare". Suntem în preajma sărbătorilor şi eram hotărât să continui seria mea de studii intitulată: „Hristosul profeţiilor".

Înainte de a intra în clădirea bisericii am dat cu ochii, în curte, de un frate musafir, Traian Chilău, un bun slujitor al Evangheliei. Era din România şi mai fusese, cu două săptămâni înainte, pe la noi.

— Am venit doar să ascult. Vreau să aud şi eu un studiu bun în seara asta.

— Lasă, lasă, vorbim amândoi, i-am răspuns. Vorbeşte dumneata 20 de minute şi spun şi eu ceva la urmă.

În timp ce vorbeam, mă gândeam deja cum să scurtez studiul, ce să spun şi ce să las pe dinafară. L-am ascultat atent, ca să caut ceva din ceea ce spune şi să folosesc drept punte spre subiectul meu.

Am rămas însă uimit să-l aud predicând exact o parte din studiul meu, folosind până şi textele la care mă gândisem eu.

La 20 de minute s-a oprit, s-a uitat la mine şi a spus:

— Mai departe va continua fratele Daniel...

A fost una dintre minunile acelea prin care Dumnezeu ne spune că El este originea mesajelor noastre, că El le hotărăşte pentru fiecare seară şi că le poate comunica prin oricare dintre noi; o minune de „confirmare" a faptului că El este direct implicat în ceea ce se întâmplă în biserica noastră. Pentru mine, aceasta este cea mai serioasă şi mai importantă confirmare dintre toate.

După ce am împărtăşit păţania aceasta, am primit două completări: una de la Virginia Braşov şi alta de la Rodica Cocar. Iată-le:

Virginia Braşov:

„Miercuri dimineaţă, după ce a ajuns în România, ne-a sunat pe Skype să ne povestească o altă minune: cum a ajuns la timp în România.

În aeroportul din Amsterdam nu voia să plece niciun avion, pentru că era vreme viforoasă atât spre România, cât şi pe traseu, iar piloţilor danezi le era teamă să zboare.

O echipă de piloţi români însă a vrut să fie de Crăciun acasă, chiar cu câteva zile mai devreme, şi le-a spus românilor care voiau să urce în avionul condus de ei că trebuie să se roage.

S-au urcat în avion cei care au avut credinţă şi curaj, împreună cu fratele Traian. Înainte să pornească motoarele pentru decolare, s-au rugat. Cum?

Fratele Traian s-a ridicat în picioare şi a rostit rugăciunea de protecţie către Tatăl ceresc, în Numele Domnului Isus. Fiindcă avionul era mic, rugăciunea s-a auzit în tot avionul.

La sfârşit, pasagerii români, după ce şi-au făcut semnul crucii, l-au întrebat dacă este preot.

El a răspuns:

— Sunt un preot pocăit.

Când au ajuns la Otopeni, toţi au aplaudat, mulţumindu-I lui Dumnezeu, piloţilor şi fratelui Traian.

Fratele Traian ne-a povestit totul cu lacrimi şi cu smerenie, bucuros că a mai avut încă o ocazie să mărturisească puterea Numelui Domnului Isus.”

Rodica Cocar:

„Mă bucur să citesc asemenea experienţe minunate de mărturisire a lui Dumnezeu înaintea oamenilor care nu Îl cunosc! Credinţa vine în urma auzirii...

Am şi eu mai multe «coincidenţe» de acest fel, petrecute în timpul serviciilor divine la care am participat. De una îmi amintesc în mod special.

Eram la un serviciu divin al Bisericii Baptiste păstorite de fratele Liviu Ţiplea, din Los Angeles. Am fost rugată să cânt şi am ales o cântare dragă mie şi tatălui meu: „Să fii credincios e onoare“.

Slăvit să fie Domnul pentru o astfel de cântare, cu versuri foarte inspirate şi a cărei melodie slujeşte atât de bine mesajului!

După această cântare, fratele Eugen Matei, care era invitat să predice la acel serviciu, s-a ridicat să vorbească şi a început prin a anunţa titlul mesajului: ONOAREA DE A FI CREDINCIOS!

Cineva spunea că astfel de «coincidenţe» sunt minuni orchestrate de Dumnezeu, în care El doreşte să rămână marele Anonim.”

69. Petru Popovici – final de misiune

1 Decembrie, 2009.

Ca şi voi, l-am urmărit pe fratele Petru Popovici în misiunea pe care a făcut-o în Spania şi Italia. Tot ca şi voi, am fost îngrijorat de unele zvonuri despre o cădere a dânsului.

Ieri am sunat, împreună cu fratele Liviu Ţiplea, colegul meu de lucrare din Los Angeles, pe fratele Istudor Matei, pastor al bisericii din Atlanta în care fratele Petru Popovici este membru, iar dânsul ne-a confirmat că familia Popovici este în avion, în drum de întoarcere spre casă. Bronşita s-a agravat şi a renunţat la partea a doua a misiunii, aceea din România.

Dimineaţa aceasta mi-a lăsat un mesaj pe „answering machine”. Zorile vin la Atlanta cu trei ore înaintea Los Angelesului. L-am sunat înapoi acum câteva minute şi mi-a povestit foarte pe scurt ce s-a întâmplat. Vorbea greu şi nu vă sfătuiesc să-l deranjaţi prea mulţi la telefon.

Iată câteva lucruri pe care mi le-a spus:

„Sâmbătă seara, după o adunare foarte bună şi caldă la o biserică a moldovenilor din Torino (peste 400 de persoane), când m-am dus înapoi la gazdă, pe o scară cu opt trepte care cobora spre lift, pe ultimele trepte, ca atins de o mână nevăzută, am fost împins

parcă de cineva cu capul înainte şi m-am lovit de betonul nefinisat al zidului. N-am apucat să pun mâna ca să mă feresc. Domnul m-a ferit. Scara era tot din beton nefinisat. Nu pot să spun că am alunecat pe ea. Acum am o rană pe frunte, în partea stângă, şi alta pe dosul mâinii. La biserică vorbisem tocmai din 1 Regi, despre Ilie, şi am spus că, uneori înainte, alteori după o mare lucrare, Satan dă atacul asupra oamenilor lui Dumnezeu. Acum se întâmplase cu mine."

Gazda a chemat însă salvarea, în ciuda protestelor fratelui Pitt, şi a fost dus la un consult medical. Cei de acolo au văzut că nu are niciun os rupt sau fisurat şi l-au lăsat să plece.

În seara de duminică a predicat în faţa a 300–350 de persoane, la biserica păstorită de Sami Saviuc.

„În Spania şi Italia a fost o misiune reuşită", mi-a spus dânsul în concluzie. „Omul vrea multe, dar Dumnezeu are ultimul cuvânt. Slavă Domnului!"

Fie ca Dumnezeu să facă să încolţească sămânţa pusă cu ocazia acestor călătorii misionare şi mulţimea celor care au ascultat Cuvântul vestit să fie şi mai consacrată pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

70. Prietenii dincolo de păreri

Suntem prieteni buni de mulţi ani, chiar dacă nu avem aceleaşi păreri despre multe lucruri.

Mi-a pus mai ieri o întrebare „doctrinară":

— Spune-mi tu un text din Noul Testament, în afară de cartea Apocalipsei, unde vezi că Dumnezeu mai are încă planuri pentru un viitor al lui Israel?

Mă veţi întreba:

— Cum de reuşiţi să fiţi prieteni dacă aveţi păreri atât de diferite?

Simplu. Este o problemă de dragoste, de respect și de acceptare reciprocă. Părerile diferite nu pot dăuna unor prietenii adevărate.

Dați-mi voie să vă pun și eu o întrebare:

— Când este ultima oară când v-ați răzgândit într-o problemă? De câte ori v-ați mai răzgândit în viață?

„A te răzgândi" înseamnă a-ți schimba părerea, a nu mai fi de acord cu o părere pe care ai avut-o până atunci.

Dacă putem tolera aceasta la noi înșine, ce ne-ar împiedica s-o tolerăm și la prietenii noștri? Dacă mai putem trăi cu noi înșine după ce ne-am răzgândit, de ce n-am putea trăi în continuare și cu alții? Dacă ne respectăm pe noi înșine când avem păreri diferite, de ce nu i-am putea respecta la fel și pe prietenii noștri? Dacă acceptăm că putem trece noi înșine prin perioade în care avem păreri diferite, de ce n-am accepta aceasta și la prietenii noștri?

Și încă ceva; rămâne între noi, dar și Dumnezeu are, în foarte multe domenii, păreri diferite de ale noastre. Și totuși continuă să ne numească prieteni...

Să revenim însă la întrebarea cu pricina:

— Unde, în Noul Testament, mai găsim ceva despre un viitor al evreilor în planul lui Dumnezeu?

Simplu și aici: în cartea Faptele Apostolilor, la alegerea lui Matia (Fapte 1:16–26).

De ce s-au gândit ei că trebuie să fie neapărat 12 apostoli? De ce n-au lăsat să fie 11 apostoli? Sau, dacă s-au găsit doi candidați care întruneau amândoi condițiile apostoliei ca să-l înlocuiască pe Iuda, de ce n-au acceptat bucuroși să fie 13 apostoli?

Pentru Biserica celor născuți din nou, din toate neamurile de sub cer, 12, 11 sau 13 n-avea niciun fel de importanță. Ce-am avut și ce-am pierdut eu, ca baptist român, dacă ar fi ales atunci evreii de acolo pe cineva, pe altcineva sau pe amândoi?

De ce au făcut ei atâta caz de problema aceea?

Proaspăt absolvenți ai seminarului de 40 de zile de după înviere, când Domnul Isus le-a vorbit despre „lucrurile privitoare la

Împărăția lui Dumnezeu" (Fapte 1:3), ucenicii de atunci au evoluat între aceşti trei parametri iudaici:

(1) „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăția lui Israel?" (Fapte 1:6); (2) acel „trebuie să fim neapărat 12", despre care am vorbit; şi (3) apelul adresat poporului evreu:

„Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos" (Fapte 3:19–20).

Singurul răspuns la întrebarea: „De ce a trebuit neapărat ca apostolii Domnului să fie 12?" este legat, bineînţeles, de numărul seminţiilor lui Israel:

„Isus le-a răspuns: «Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-aţi urmat, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel»" (Matei 19:28; Luca 22:30).

Astăzi, când Israelul, ca popor, este iarăşi o realitate de necontestat, totul începe să ia contur.

Când? Cum? Şi unde? Sunt alte întrebări.

Nu intrăm în amănunte, că s-ar putea iar să avem... păreri diferite.

71. Geabou Pascu – predici informative

Erau anii grei ai stalinismului şi persecuţia comuniştilor atei strângea laţul în jurul păstorilor din ţară. Fratele Pascu a venit de la Alexandria la Bucureşti, să stea de vorbă cu Alexa Popovici, mentorul său.

— Ce să fac, frate Alexa? Mă cheamă în fiecare luni să le dau note informative despre ce s-a întâmplat duminică la biserică.

— Greu lucru ceri... a răspuns fratele Alexa.

S-au rugat împreună, iar fratele Alexa l-a lăsat să plece cu un plan:

— Scrie-le predicile tale. Eu v-am învățat să vă mai scrieți predicile din când în când. Încearcă așa. Scrie-le în fiecare luni predicile de duminică.

Și așa s-a făcut că fratele Pascu i-a evanghelizat masiv pe inspectorii de la Culte.

„Eu nu pot să vă spun despre alții, dar sunt liber să vă spun despre mine. N-am să vă scriu despre ce au spus alții în biserică, ci, mai în amănunt, am să vă dau în scris tot ce am spus eu acolo."

În zadar au protestat inspectorii, spunându-i că acelea nu sunt note informative. Fratele Pascu a ținut-o una și bună. A stat în sfatul fratelui Alexa și... le-a predicat în scris.

72. Betuele Văraru – Sufleorul

Betuele Văraru a dezgropat pentru noi o perlă prăfuită, dar valoroasă:

,,Oamenii cred că predicatorul este un actor pe o scenă şi că ei sunt criticii, care îl blamează sau îl laudă. Ceea ce ei nu ştiu e că ei sunt actorii de pe scenă; predicatorul este doar sufleorul care stă în culise, care le aminteşte replicile pe care le-au uitat, iar Dumnezeu este ascultătorul." – S. Kierkegaard

73. Iată de ce ne trebuie pușcă în America

Strict autentică! Am să evit să dau nume sau localități, dar pe asta trebuie să v-o spun...

O familie de români a ales să locuiască într-o zonă de ferme. Proprietatea a fost, până anul trecut, neîngrădită. Pe ea trece un râu străjuit de copaci umbroși.

„Rednecks", adică fermierii săraci şi nu tocmai educaţi din zonă, călcau proprietatea, venind să facă baie şi să bea bere. Câteodată erau nu numai gălăgioşi, ci şi ostili.

În ziua aceea, femeia era singură acasă. Bărbatul era la multe mile depărtare, cu stupii aşezaţi într-o livadă pentru polenizare. Bineînţeles că alţi stupi erau acasă, destul de mulţi, pentru că familia de români trăieşte din astfel de contracte cu crescătorii de fructe.

Vizitatorii nepoftiţi au devenit obraznici. Femeia s-a simţit în pericol. Ce să facă?

L-a sunat repede pe soţul ei, pe telefonul mobil. Acesta s-a gândit puţin şi i-a venit o idee.

— Ia puşca cea mare. Du-te la fereastră şi trage în stupul care este cel mai aproape de ei. Aşa a făcut.

— Poc!

Alicele au făcut ţăndări lada stupului, iar albinele, turbate, au roit puţin în jur, să vadă cine le este duşmanul, apoi s-au aruncat bezmetice asupra celor aburiţi de băutură.

Să te ţii dans! Să te ţii fugă! Să vezi ce salturi au făcut în apă ca să scape de miile de ace pornite năvalnic spre ei...

Şi s-au dus, s-au tot dus şi... până astăzi nu s-au mai întors.

Nu-i rău să ai albine la îndemână... dar îţi trebuie şi o puşcă pe aproape şi o soţie pe care s-o înveţi din timp cum se trage la ţintă.

Da, n-a fost păcat de stup?

Proprietarul ne-a spus că n-a fost nicio pagubă. Are lăzi destule, iar albinele nu pleacă niciodată departe şi vin întotdeauna înapoi, acasă.

74. Gebou Pascu – In Memoriam

A fost cel mai bun prieten al tatălui meu, Vasile Brânzei. În providenţa lui Dumnezeu, fratele Pascu a fost cel care mi-a făcut recomandarea când a fost să merg la Seminarul Teologic

Baptist din Bucureşti. I-am păstrat, deci, toată viaţa un respect şi o simpatie aparte... Iată-l acum în cuvintele celui care i-a scris necrologul.

Date personale

Născut la 11 aprilie 1938, în Segarcea Vale, judeţul Teleorman, în familia lui Ivan şi Maria Geabou, Pascu a cunoscut Calea Domnului în 1950, fiind invitat de Dan Mitroi la un serviciu divin unde urma să predice fr. Vasile Brânzei. În inima lui Pascu Geabou s-a aprins o flacără care avea să nu se stingă niciodată.

În 1952, intrând la Şcoala Medie Tehnică de Cooperaţie din Bucureşti, s-a înscris la cursurile de cateheză ţinute la B.B. Golgota. La 13 decembrie 1953 a primit botezul împreună cu alţi 22 de tineri, din mâna fr. Alexa Popovici. În această perioadă, Pascu Geabou era batjocorit de colegii lui de internat pentru că îşi făcea timp de părtăşie cu Domnul, citind Biblia, compunând poezii şi rugându-se.

La 3 august 1958 s-a căsătorit cu Gherghina Dena, cununia religioasă fiind oficiată de fr. Ioan Bunaciu. Dumnezeu l-a binecuvântat cu nouă copii: Aurelia (care a decedat la vârsta de şase luni), Emanuel (1961), Daniel (1963), Samuel (1965), Cornel (1967), Rodica (1971), Costel (1975), Adiel (1978) şi Mihail (1980).

Date despre lucrare

După înscrierea la Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti, Pascu Geabou a slujit, în anii III–IV, în cercul de biserici Potcoava, fiind ordinat în 1961, în cadrul unui serviciu divin ţinut în Capela Seminarului, în prezenţa studenţilor şi a altor musafiri.

După absolvirea Seminarului, Pascu Geabou a slujit ca pastor în cercul de biserici Turnu Măgurele (Turnu Măgurele, Segarcea Vale, Traianu şi Cârligaţi) şi în cercul de biserici Alexandria (Alexandria, Ţigăneşti, Nenciuleşti şi Cervenia).

După câţiva ani a fost destituit de autorităţi din cercul Turnu Măgurele, deoarece a demolat, fără autorizaţie, un zid interior pentru a mări spaţiul clădirii de închinare. Pascu Geabou a considerat că aceasta este voia lui Dumnezeu, ca să lucreze în mai

puţine biserici, deoarece făcea misiune folosind bicicleta. După spusele lui, „autobuzele circulau foarte rar şi banii circulau şi ei tot aşa de rar în buzunarele mele”.

Concentrându-se asupra cercului de biserici Alexandria şi, în acelaşi timp, asupra celui din Piteşti, Taica a păstorit, deschizând filiale în Plosca, Izvoarele, Viişoara, Conţeşti, Beiu şi Zimnicea. A zidit case noi de rugăciune în Alexandria, Ţigăneşti 1 şi 2, Nenciuleşti, Zimnicea şi Izvoarele. A cumpărat case pe care le-a transformat în case de rugăciune la Cervenia, Conţeşti, Beiu şi Plosca.

După pensionare, în perioada 2001–2005, a păstorit B.B. Pacea din Phoenix, Arizona. Apoi, revenind în România, a girat lucrarea B.B. Potcoava, judeţul Olt, deoarece aceasta nu mai avea păstor.

În ultimele luni ale vieţii a făcut parte, cu bucurie, dintre membrii fondatori ai B.B. Calea Domnului din Alexandria, biserică ce a început în casa lui.

Taica Pascu a fost un om de un curaj extrem. Anchetat de Securitate, îi întreba dacă le este frică de el, iar, la primirea răspunsului, replica:

— Nici mie nu mi-e frică de voi!

Este recunoscut ca singurul care, dintr-un impuls de moment, a bătut cu pumnul în masă înaintea securiştilor pentru a-şi susţine mai apăsat punctul de vedere. De asemenea, nu a respectat regimul impus de comunişti pentru botezuri, acestea fiind făcute în pădure, la un colţ de apă unde vizibilitatea era redusă.

Pe cât de dur era cu securiştii, pe atât de plin de grijă era cu membrii bisericii şi cu cei din familie.

Fiind răpit de securişti şi dus în pădure, unde a fost ameninţat cu pistolul, a fost de acord să dea note informative. A revenit acasă, şi-a pus la adăpost de distrugere cărţile şi familia, după care a mers să ceară sfat de la fr. Alexa Popovici. Sfatul acestuia a fost ca, în acele note informative, să scrie predicile şi cântările de la biserică.

De la acest obicei i s-a tras porecla „Predicatorul Securiştilor”, deoarece aceştia erau exasperaţi şi scârbiţi de predici.

Pasiunea lui Taica pentru Domnul său a fost evidenţiată în mod special în contextul Tărdălaşului, format iniţial din Pascu Geabou, Vasile Taloş, Iosif Serac, Vasile Brânzei şi Iosif Ţon. Împreună cu aceşti bărbaţi ai rugăciunii a iniţiat şi a strâns semnături pentru ceea ce mai târziu s-a numit „Memoriul celor 50”, în urma căruia au fost înlăturate restricţiile religioase impuse prin Regulament. Pentru că au ascultat mai mult de Dumnezeu decât de oameni, Dumnezeu S-a folosit de ei cu putere.

Ajunşi mai apoi în conducerea Comunităţii de Bucureşti, Taica, împreună cu Iosif Serac, au fost destituiţi pe motive nefondate. Tot pe atunci au ajuns şi în ziarele vremii, fiind batjocoriţi şi umiliţi.

Spiritul misionar al lui Taica nu s-a stins niciodată. În ultimii ani, Taica a devenit misionar în Zambia, chiar şi când era ţintuit la pat. Inima lui s-a ataşat de o lucrare făcută cu smerenie de misionara Maria Halip şi, ajutând cu ceea ce a putut, s-a considerat pe sine misionar printre africani, fraţii lui mai săraci. Aceasta a fost o mare bucurie şi binecuvântare, care a însufleţit trupul deja doborât de boală.

Spiritul misionar s-a văzut şi în perioada în care a girat biserica din Potcoava. Făcând vizite şi predicând cu autoritate Cuvântul Sfânt, vorbea deseori cu mare bucurie despre cei opt tineri pe care i-a învăţat şi botezat. A vrut să se ştie că aceştia au fost învăţaţi de fratele Pascu.

75. Daniel Branzai – Cine hotărăște cât să ai ?

23 iulie 2013

În seara aceasta m-am dus să schimb nişte sandale la Nordstrom, unul dintre cele mai scumpe magazine din America. Le căpătasem din Canada şi s-au rupt mult prea repede pentru „reclama firmei”. M-a sfătuit un prieten „priceput” să încerc să le

schimb. N-o mai făcusem niciodată, mai ales că nu prea călcasem de foarte multă vreme printr-un Nordstrom.

Spre surprinderea mea, vânzătorul nu mi-a cerut nici măcar bonul cu care le cumpărasem. A fost suficient că erau distribuite și prin magazinul lor.

„Măi", mi-am zis, „ce mare lucru și cu lumea aceasta a oamenilor bogați!"

Așteptând acolo, mi-au fugit ochii după niște pantofi așa cum nu mai văzusem. Frumoși și comozi, dar și scumpi... foarte scumpi. Peste 400 de dolari perechea. (Eu nu mi-aș fi putut cumpăra nici măcar unul desperecheat!)

La plecare, spre curtea bisericii unde se desfășura o seară de Vacation Bible School, am trecut pe la unul dintre magazinele mele, un „Goodwill", bazat pe bunăvoința și dărnicia bogaților. M-am uitat spre o orgă Korg 250, pe care aș fi văzut-o tare potrivită pentru grupul misionar de la Las Vegas...

Când s-o ridic, hopaaa!, ochii mi-au căzut pe o pereche de pantofi pe care cineva îi luase din raionul de încălțăminte și îi „ascunsese" în raionul de articole casnice.

Minune!

Erau întocmai ca pantofii pe care-i văzusem la Nordstrom! Ca să nu fie niciun dubiu, aveau în ei până și ștanța pe care scria „Nordstrom". I-am luat repede în mâini și i-am răsucit pe toate părțile. Erau foarte buni, aproape noi și destul de aproape de mărimea mea ca să-i încerc...

Ce credeți?

Dacă v-aș spune că îmi veneau ca turnați, ce ați zice?

Fiți liniștiți și nu vă grăbiți să mă invidiați; erau exact cu o jumătate de număr mai mici. Dacă ar fi fost o jumătate de număr mai mari, ar mai fi mers...

Ce dezumflare!

Totuși, nu m-a lăsat inima să-i las acolo. Acum sunt ca pantofii Cenușăresei. Cine știe cui i se vor potrivi și pentru cine i-a pregătit Domnul?!

Există un verset și un principiu în Biblie la care mă gândesc mereu în astfel de situații. Când împăratul David a întins mâna pofticios și i-a luat nevasta lui Urie, Dumnezeu a venit la el și l-a mustrat. În mustrare există însă și o revelație a grijii părintești suverane.

> *„Eu te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul; te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și, dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat" (2 Samuel 12:7–8).*

M-a șocat acest: „Și, dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat."

Dumnezeu i-a spus lui David: „De ce nu ai fost mulțumit cu ceea ce am hotărât Eu să ai? De ce ți-ai luat singur?"

Ori de câte ori mă surprind poftind ceea ce nu am, îmi aduc aminte de aceste cuvinte. Dumnezeul lui David este și Dumnezeul meu! El mi-a dat tot ceea ce am și m-a făcut tot ceea ce sunt. Cum mi-aș putea oare dori mai mult? Cum mi-aș putea oare dori altceva?

În seara aceea, Dumnezeu mi-a adus aminte de lucrul acesta. Pantofii „doar puțin mai mici" au fost intermediarii unui mesaj duios, dar ferm:

„Daniel, aș putea să-ți dăruiesc oricând pantofi «de la Nordstrom»! N-am făcut-o până acum pentru că n-am considerat-o necesară pentru tine. Și nici acum n-o consider... Ce spui?"

„Mulțumesc, Doamne. Nu-mi trebuie. Sunt mulțumit."

76. Ioan Marini – Dumnezeu mi-a făcut cu ochiul

Richard Wurmbrand mi-a vorbit cu mare admiraţie despre Ioan Marini: „I se lumina faţa când vorbea şi aveai sentimentul că le face declaraţii de dragoste celor care-l ascultau."

Marini a făcut parte din generaţia de lucrători creştini de pionierat. România nu avea pe atunci nici magnetofoane şi nici aparate de înregistrare video. Vă las să intuiţi mireasma dragostei dintr-un articol pe care mi l-a trimis prietenul meu, Cristian Pripon.

„Bunica mea irlandeză, care m-a crescut, putea găsi o binecuvântare chiar şi în cele mai dificile circumstanţe. Ea susţinea sus şi tare că sărăcia în care ne zbăteam era un dar de la Dumnezeu, căci Domnul are un loc special în inima Sa pentru săraci.

Ori de câte ori mă plângeam că toate hainele mele proveneau din donaţiile făcute la biserică de alţi oameni, bunica îmi arăta broderia ei preferată, pe care o agăţase pe un perete în bucătăria minusculului nostru apartament. Pe ea scria:

«Bucură-te de cele patru mari binecuvântări:

Munca cinstită pentru mâinile tale.

Un apetit sănătos pentru a te hrăni.

Un bărbat sau o femeie cumsecade care să te iubească.

Şi bucuria de a şti că Dumnezeu ţi-a făcut cu ochiul.»

La scurt timp după cea de-a douăzeci şi treia aniversare a mea, m-am confruntat însă cu o situaţie pe care nici chiar eu nu cred că aş fi considerat-o o binecuvântare.

O boală autoimună apărută brusc mi-a provocat inflamarea sistemică a vaselor de sânge şi mi-a cangrenat ambele gambe. Nici operaţiile chirurgicale şi nici chimioterapia nu au reuşit să oprească progresul cangrenei, aşa că medicii mi-au amputat piciorul drept şi mi-au lăsat piciorul stâng cu leziuni nervoase, prins într-o proteză.

Bunica murise cu doi ani înainte, dar nici credinţa moştenită de la ea nu m-a putut scoate din izolarea pe care mi-am autoimpus-o după ce am ieşit din spital.

Chimioterapia mă lăsase cheală, iar dozele uriaşe de steroizi care îmi fuseseră administrate mă umflaseră literalmente, astfel încât am trecut de la mărimea opt la mărimea douăzeci. Nu mă mai recunoşteam nici măcar eu însămi, aşa că nu doream să fiu văzută în public.

Mi-am acoperit toate oglinzile din apartament, astfel încât să nu-mi mai pot vedea imaginea reflectată, iar noua mea proteză s-a umplut de praf în debara. De altfel, cred că şi prietenii mei se bucurau de această lipsă de comunicare din partea mea. Vizitele lor la spital fuseseră mai degrabă stânjenitoare. La urma urmelor, ce mi-ar fi putut spune?

M-am complăcut astfel în a-mi plânge singură de milă timp de câteva săptămâni, până când m-am plictisit de propria mea companie.

După externare am refuzat să fac fizioterapie, dar mi-am conceput singură un program de exerciţii, purtând proteza şi şchiopătând prin apartament perioade din ce în ce mai lungi, în fiecare zi. Spre uimirea mea, durerea din ciot a început să se reducă.

Am dat jos pânzele de pe oglinzi şi m-am privit mergând, uitându-mă la picioare şi ferindu-mi privirea de abdomenul umflat.

Într-o bună zi m-am trezit studiindu-mi corpul. Oare mă puteam descurca fără pastilele cu cortizon, care aveau efecte secundare atât de puternice?

Mi-am sunat medicul, iar acesta a fost de acord să mi le reducă treptat. Procesul a durat aproape un an, medicul reducându-mi câte o jumătate de tabletă la fiecare două săptămâni. Văzând cum kilogramele în plus încep să se topească încet, odată cu reducerea medicaţiei şi cu intensificarea exerciţiilor fizice, am simţit cum îmi revin speranţele. Am început să cred că aş putea munci din nou, ce-i drept, nu la infirmeria unde lucrasem înainte.

Mi-am adus aminte că, pe când mă aflam în spital, o asistentă socială mi-a spus că există un program de pregătire profesională pentru care m-aş fi calificat. Am sunat-o şi, în scurt timp, am

început să fac naveta către un centru de pregătire, unde am urmat un curs de calificare ca secretară.

În timpul navetei cu autobuzul, m-am împrietenit cu câţiva şoferi. Unul dintre aceştia mi-a povestit despre existenţa unui grup de sprijin pentru adulţii cu dizabilităţi. M-am dus la una dintre întâlnirile grupului, iar peste şase luni devenisem ofiţer în cadrul acestuia. În plus, începusem să mă întâlnesc cu un amputat chipeş pe care l-am cunoscut acolo.

La o săptămână după ce am absolvit cursul de calificare, m-a sunat administratorul centrului. Mi-a spus că secretara se muta într-un alt stat, aşa că postul ei devenise vacant. Mi l-a oferit, iar eu l-am acceptat imediat. Centrul de calificare profesională s-a închis peste doi ani, dar mi-am găsit imediat o slujbă administrativă la o universitate locală. Dacă tot mă aflam acolo, am început să urmez cursuri serale şi mi-am luat diploma, specializându-mă în jurnalism, o carieră la care nu mă gândisem niciodată, dar pentru care s-a dovedit că aveam talent.

Nu cu mult timp în urmă, mi-am împachetat bagajele ca să mă mut din Pennsylvania în Texas. Cu această ocazie, am dat peste broderia bunicii. Era îngălbenită de vreme, dar cuvintele brodate pe ea rămăseseră la fel de pline de înţelepciune.

Mi-am închis ochii şi mi-am amintit-o pe bunica, arătându-mi broderia cu privirea ei plină de credinţă. Ştiam ce mi-ar fi spus dacă ar mai fi fost în viaţă: dacă nu ar fi fost ziua aceea teribilă în care mi-am pierdut piciorul, nu l-aş fi cunoscut niciodată pe bărbatul pe care am ajuns să-l iubesc şi nu aş fi devenit niciodată scriitoare — o muncă cinstită care îmi pune hrana pe masă şi care reprezintă, fără doar şi poate, un gest prin care Dumnezeu „îmi face cu ochiul”.

„Fiecare suferinţă pe care ne-o trimite Dumnezeu ascunde o mare binecuvântare.”

(Calendarul Familiei Creştine, Ioan Marini, anul 1939, p. 11.)

77. Florian Guler – despre Ionel Pleșa

Ionel Pleșa a trecut dincolo de Râu, pe la Mediaș, România, după o călătorie de 85 de ani. A plecat unul dintre „uriașii” pe umerii cărora a venit generația mea.

A început ca și creștin după Evanghelie, s-a botezat la baptiști și a slujit la penticostali. A fost o sinteză a ceea ce era mai bun în România evanghelică.

Un predicator echilibrat, fără excese și fără artificii siropoase, cu o profundă notă duhovnicească. Radia o pace și o liniște care te zideau și îți provocau o gelozie sfântă. Ioan Băleanu, fost dirijor al corului de la Sega-Arad, spunea odată: „Fratele acesta nu trebuie să spună nimic; mie îmi este de ajuns să-i privesc fața.”

Era muncitor, un meseriaș care mergea în fiecare dimineață la fabrică, cu „uzina” în geantă. N-am putut niciodată să mi-l imaginez cu mâinile pline de vaselină și hainele pătate de ulei. Era pedant și avea o anumită noblețe în ținută și în gesturi.

Citea și studia în limba germană. Era un erudit în ceea ce privește învățătura lui Hristos. Și el a fost unul dintre „uriașii” pe umerii cărora a venit generația mea.

Astăzi, Ionel Pleșa este de patru zile în mormânt. Am senzația că a trecut pe furiș, ca să nu stârnească vreo împotrivire sau să facă senzație. N-am putut afla aproape nicio reacție pe internet, fără ca aceasta să însemne că nu există deloc. Avea cumva o aură de profet. Lipsa reacțiilor la moartea lui îmi provoacă o anumită amărăciune. Baptiștii îl considerau penticostal, iar penticostalii îl acuzau că este baptist.

Nu am cunoscut un alt pastor baptist ori penticostal sau prezbiter al Creștinilor după Evanghelie care să fi avut autoritatea, experiența și călăuzirea Duhului Sfânt pe care le avea el în cadrul frăției sale. Sunt amintiri pe care nu le-am mai vizitat de mult și care au căpătat dimensiuni de legendă în mintea mea. Le scriu așa cum mi-au rămas întipărite.

Ațel este un orășel undeva lângă Brașov. Într-o duminică dimineață, Ionel Pleșa se ruga înainte de a pleca la gară, ca să călătorească spre biserica unde era invitat.

S-a ridicat de pe genunchi şi i-a spus soţiei:

— Merg la Aţel.

La Aţel nu era atunci nicio biserică evanghelică, dar „Duhul te trimite unde vrea”.

În dimineaţa aceea, femeile măturau la uliţă. S-a apropiat de una dintre ele şi a întrebat dacă sunt pocăiţi în comună. Femeia a răspuns că nu.

A pornit pe o uliţă. Un băieţel se juca cu mingea, puţin cam devreme pentru joacă. L-a întrebat dacă sunt oameni care se roagă pe undeva. Copilul a arătat cu mâna spre o casă...

A bătut la uşă. A ieşit un bărbat şi l-a poftit înăuntru. În casă erau adunaţi câţiva bărbaţi. După ce s-a aşezat pe un scaun, unul dintre ei l-a întrebat:

— Spune-ne cum ai ajuns aici.

El le-a răspuns:

— Pe când mă rugam...

Bărbatul a replicat:

— Postim şi ne rugăm de trei zile. Noi am început să citim Biblia şi avem nevoie de ajutor ca s-o înţelegem. Ne-am rugat ca Dumnezeu să ne trimită pe cineva...

Aşa a început biserica din Aţel. Este o povestire care te înfioară, venind parcă din cartea Faptele Apostolilor.

În tinereţe, Ionel Pleşa şi-a dorit să aibă o vedenie despre arestarea şi pătimirea Domnului şi a avut-o. Există în acest episod din viaţa lui ceva care îl deosebeşte de visele şi vedeniile ce se pot naşte din mulţimea gândurilor, despre care vorbeşte Solomon.

Nu mi-am putut explica niciodată cum, în timpul acestei vedenii, fratele Pleşa, care nu ştia evreieşte, „a primit” o cântare în limba ebraică. A fost în stare să redea fonetic cuvintele cu litere latine şi să le înţeleagă sensul în româneşte. Mai târziu, când un cunoscător al limbii ebraice a văzut textul, a confirmat că traducerea românească corespundea textului ebraic.

Eu însumi l-am auzit de multe ori cântând această cântare în ebraică şi apoi în româneşte, chiar şi la biserica Sega. Cred că această cântare se numeşte „Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte". În vedenia dumnealui era cântarea pe care o cântau ucenicii împreună cu Domnul.

Pot explica raţional cum s-a întâmplat? Nicidecum.

Nu ştiu dacă aceste lucruri au fost scrise vreodată undeva, dar eu le-am auzit chiar de la dumnealui, împreună cu alţii care am avut harul să ne bucurăm de prietenia şi încrederea frăţiei sale.

Aşa-numita Meditaţie Transcendentală este un episod trăit de intelectualii români de elită la sfârşitul anilor '70 şi începutul anilor '80, episod încă învăluit în ceaţă politică.

„Era un ritual de tip asiatic, indian, mai exotic pentru români, dar extrem de interesant pentru cercetători. Flori, ghirlande, fructe, parcă şi o lumânare, fotografia lui Maharishi Mahesh Yogi pe o masă, cam cum se aduc ofrande sau cum îi întâmpină localnicii unor insule exotice pe turişti."

Acest episod a făcut victime, altele decât degradarea de partid şi pierderea slujbei. Unii dintre intelectualii participanţi au ajuns sub influenţa unor duhuri.

Puţini ştiu că unul dintre cei contactaţi în România de aceste victime, oameni cu funcţii importante, a fost Ionel Pleşa, care a asistat numeroase cazuri dramatice.

Ionel Pleşa a avut multe experienţe în viaţă, unele miraculoase, dar se purta ca şi cum acestea ar fi trebuit să fie norma vieţii creştine. Nu făcea caz de ele şi nu le povestea cu uşurinţă. Cu toate acestea, în viaţa lui nu experienţa personală a prevalat, ci predicarea Cuvântului. Nu-mi aduc aminte să-şi fi ilustrat predicile cu propriile experienţe şi nu era deloc senzaţionalist.

Experienţele personale le împărtăşea în cercuri restrânse, de obicei numai atunci când era presat de ascultători. Şi întotdeauna o făcea cu o reţinere smerită, urmărind un singur lucru: zidirea celorlalţi.

„Se duc oamenii de bine"... Şi iată, îmi pasă.

78. Daniel Branzai – Tineri rebeli?

Adolescenţa este o perioadă a căutărilor, uneori foarte puţin înţeleasă de cei adulţi. Nu-i vorbă că nici adolescenţii nu se străduiesc prea mult să-i înţeleagă pe cei mai în vârstă... Majoritatea conflictelor se nasc din această lipsă de înţelegere reciprocă.

Adolescenţii, mai ales cei aduşi de părinţi la biserică încă din fragedă pruncie, trec aproape inevitabil printr-o stare de „rebeliune". Nimic din ceea ce a fost bun şi stabilit până atunci nu mai este la fel. Nimic din ceea ce au făcut sau fac părinţii nu mai este mulţumitor. Oare de ce?

Una dintre cele mai simple explicaţii (şi adesea cea mai bună) este că adolescenţii trec printr-o schimbare de „server". Legătura copiilor cu Dumnezeu este prin „proxy", pe calea reţelei stabilite în familie. Dumnezeul lor este, de regulă, „Dumnezeul părinţilor lor". La adolescenţă, situaţia aceasta ajunge dintr-o dată să nu-i mai mulţumească.

Încercarea de a se deconecta de la serverul părinţilor pentru a se cupla direct la reţea nu este rea. Dimpotrivă! Adolescenţii şi tinerii au nevoie de o relaţie personală cu Dumnezeu, iar aceasta este o nevoie legitimă. Pentru a o stabili, ei caută să iasă din sistemul stabilit de părinţi. Lor le este necesară acum o libertate bine direcţionată. Părinţii trebuie să ştie prin ce trec şi să înlocuiască cearta şi mustrările din trecut cu mult tact şi cu multă, foarte multă... rugăciune.

Îmi amintesc de vremea când am început şi eu să vin din ce în ce mai târziu acasă de la... tineret. Când dădeam colţul străzii spre casa noastră, vedeam întotdeauna lumina aprinsă în camera părinţilor. Era imposibil să descui poarta şi uşa fără să fac zgomot. Când intram în casă, lumina se stingea discret. Era semnul prin care părinţii mei doreau să ştiu că le pasă de mine.

Într-o seară m-au luat în camera lor şi tata mi-a zis:

— Daniel, să nu crezi că noi nu ştim prin ceea ce treci tu acum. Şi noi suntem carne şi sânge... n-avem aripioare de îngeraşi. Să nu

crezi că n-am trecut şi noi pe unde treci şi tu acum. Suntem doar cu câteva colţuri înaintea ta pe aceeaşi stradă şi-ţi putem spune ceea ce urmează. Foloseşte experienţa noastră. Nu te păgubi singur...

Şi aşa am făcut.

Când am fost de partea cealaltă a ecuaţiei, la vremea potrivită, mi-am luat fiecare fată şi am făcut câte o lungă plimbare cu maşina pe malul oceanului. Numai noi doi. Le-am spus despre experienţa mea cu părinţii mei. Nu mi-a fost ruşine. Ştiam că numai aşa pot păstra puntea către inimile lor. Sinceritatea se cultivă doar prin sinceritate. Ca să facă, adolescenţii au mare nevoie să vadă.

Le-am spus că Dumnezeu n-a rânduit ca adolescenţii să crească pe stradă, ci să stea în grija părinţilor lor. Că, la adolescenţă, creşterea are un dezechilibru periculos: explodează glandele spre maturitate, dar mintea mai rămâne o vreme minte de copil. Că există un parteneriat între Dumnezeu, care ne-a dăruit copiii, şi părinţi, care i-au primit pentru o vreme ca să-i crească. Le-am spus că numai părinţii pot iubi atât de altruist şi de dezinteresat, asemenea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a ales să folosească această cale pentru a-Şi transmite voia Sa pentru fiecare copil în parte.

Şi, cu foarte mari emoţii în glas şi în priviri, le-am rugat să nu-mi răpească putinţa de a le ajuta. Le-am spus că n-am să o pot face decât dacă voi şti bine prin ce trece fiecare dintre ele. Le-am implorat să ne lase să rămânem cei mai buni prieteni ai lor până în ziua în care le vom vedea plecând din casa noastră alături de soţii lor.

Dumnezeu mi-a dat har şi trecere înaintea lor şi am rămas prieteni până în ziua de astăzi, deşi folosim acum... computere şi servere diferite.

79. Francis Bacon – În care Testament trăiți ?

„De altfel, toţi ceice voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniţi.“ – 2 Tim. 3:12

Francis Bacon a făcut o constatare: ,,În Vechiul Testament, răsplata pentru neprihănire era prosperitatea, în Noul Testament este ... persecuţia.“

80. Richard Wurmbrand și Alexa Popovici

Răsfoind cartea lui Alexa Popovici, „Istoria Baptiştilor din România“, am găsit următorul pasaj (o relatare la persoana a III-a). Imediat m-am gândit la dumneavoastră, ca discipol al pastorului Richard Wurmbrand, și nu am putut să nu vi-l trimit.

„Prin intrigi, se căuta născocirea de vinovăţii prin care să poată fi arestaţi și alţi pastori baptişti. Așa, de pildă, l-au arestat pe pastorul luteran Richard Wurmbrand, de la Misiunea Norvegiană din București, în 29 februarie 1948, pe drum, în timp ce mergea la biserică. Și cum Securitatea știa că Richard Wurmbrand fusese ani de zile un prieten apropiat al pastorului baptist Alexa Popovici, s-au dus la Richard Wurmbrand cu o hârtie semnată în fals cu semnătura lui Alexa Popovici, plastografiată, în care se scriau diferite învinuiri la adresa lui Wurmbrand, încercând să-l determine ca, la rândul lui, să facă „demascări” despre Alexa Popovici.

Deși în stare de deţinut, Wurmbrand a citit hârtia, a analizat semnătura și le-a spus:

«Asta nu este o hârtie de la Alexa Popovici, iar semnătura de pe ea este falsă. Eu cunosc scrisul și iscălitura lui Popovici.»

În aceleași zile l-au chemat pe Alexa Popovici la Securitate și i-au arătat o declaraţie scrisă și iscălită cu numele lui Wurmbrand, în care acesta „demasca” diferite lucruri despre Alexa Popovici. În mod similar, el a luat hârtia, a citit-o, s-a uitat la semnătură și a răspuns, la rândul său:

«Declaraţia aceasta nu provine de la Richard Wurmbrand. Nu este scrisul lui și iscălitura este falsă. Eu cunosc scrisul și stilul lui Wurmbrand, iar toată declaraţia este un fals.»

Numai după ce Richard Wurmbrand a fost eliberat (în 1956 – n.m.) şi i-a povestit lui Alexa Popovici cazul petrecut cu el în închisoare, acesta din urmă i-a relatat întâmplarea identică prin care trecuse şi el. Securiştii căutau să-i însceneze lui Alexa Popovici un dosar prin care să-i poată intenta un proces şi să-l condamne la închisoare."

Sursa: Istoria baptiştilor din România (1856–1989), Editura Făclia, Oradea, 2007, vol. III (1944–1989), p. 800.

Cu deosebită consideraţie,

Tudor Vişan-Miu

81. Daniel Branzai – Cum definim succesul ?

Am primit o întrebare interesantă: „Ce se ascunde în spatele oamenilor de succes?"

Ştiam să răspund cu formula bine cunoscută: 90% transpiraţie şi doar 10% inspiraţie. Dar aceasta explică doar partea vizibilă a problemei.

Coborând puţin mai adânc, am ajuns la concluzia că locul pe care îl ocupăm în viaţă depinde, de cele mai multe ori, de vremuri şi de soroace, de circumstanţe şi de alegeri mărunte, astfel încât, în ultimă instanţă, să nu depindă nici de „cine vrea", nici de „cine aleargă", ci de Dumnezeu, care Se îndură.

Părerea mea este că succesul trebuie definit foarte bine, altfel eforturile şi concluziile noastre pot deveni zadarnice sau chiar vinovate.

Eu cred că drumul fiecăruia prin viaţă este, înainte de toate, o problemă de providenţă. Toţi suntem foarte importanţi pentru Dumnezeu, dar nu toţi suntem aşezaţi în poziţii de maximă vizibilitate.

Emil, fratele meu, care lucrează într-o companie multinaţională, mi-a trimis două materiale care demonstrează importanţa unei simple şaibe şi atenţia care trebuie acordată montării ei în structura unui avion.

Ce înseamnă „succesul unei şaibe”? Înseamnă viaţa sau moartea pasagerilor din acel avion.

S-ar putea ca Dumnezeu să-mi dea în universul Lui doar vizibilitatea unei şaibe. Dar aceasta nu mă va face niciodată mai puţin important decât celelalte componente ale „maşinăriei” divine.

În Împărăţia lui Dumnezeu, valoarea nu este dată de cât de mult eşti văzut, ci de cât de credincios eşti în locul în care ai fost aşezat. Succesul adevărat nu înseamnă să ocupi locul cel mai înalt, ci să împlineşti cu credincioşie locul pe care ţi l-a rânduit Dumnezeu.

82. Aron Mladin – mare cât un pumn

Aron (cât un pumn) Mladin a plecat la Domnul. Am primit-o de la Florian Guler ca pe o veste bună. Era timpul. Îl aştepta deja acolo ceata puşcăriaşilor creştini cu care fusese coleg de celulă.

In memoriam – Aron Mladin

Gherla, Salcia, Aiud, Periprava, Târgu Ocna, Piteşti... Nume care dădeau fiori reci în mijlocul secolului trecut. Sunt „universităţile” în care a „studiat” generaţia pe umerii căreia a venit generaţia mea.

În Foaia Matricolă, nr. 57 din 18 februarie 1959, citim că Mladin Gheorghe a fost „înscris la universitate” prin Ordinul de arestare nr. 41909 din 17 decembrie 1958, pentru... uneltire.

Nu ni se spune ce fel de „uneltire”, dar putem bănui. Cu aproape două mii de ani în urmă, în lumea noastră a fost „paraşutat”, în părţile Betleemului, Împăratul Luminii, care recrutează de atunci o armată de gherilă pentru lupta împotriva „izvodirilor minţii” şi pentru răsturnarea domniilor întunericului care au ocupat planeta Pământ.

Tot în Foaia Matricolă aflăm că studentul Gheorghe Mladin nu avea avere nici înainte de arestare, nici la intrarea în închisoare. Nu ni se spune dacă a ieşit cu avere. Dar noi ştim că fratele Aron

i-a îmbogăţit pe mulţi dintre noi, de-a lungul anilor, prin mărturia lui şi prin bucuria experienţelor de neuitat, pe care le-a păstrat proaspete vreme de peste cincizeci de ani.

C.S. Lewis scrie că „nu te poţi aştepta să-ţi treacă trenul pe sub fereastră dacă nu ai casa lângă gară." Ca să trăieşti miracolul trebuie să fii în nodurile fierbinţi ale istoriei. Trebuie să plăteşti un preţ dincolo de obişnuit. Trebuie să experimentezi setea vecină cu moartea pentru ca Îngerul să-ţi arate Izvorul.

La Aiud, povestea mai târziu fratele Aron: „Nu cunoşteam pe niciun frate. Deprimarea şi întristarea mă copleşeau. M-am dus şi eu la club să citesc o carte."

Nu este greu să ne imaginăm ce fel de cărţi existau în biblioteca închisorii de la Aiud. Bibliotecarul i-a întins o carte la întâmplare. Răsfoind-o, pe ultima pagină a găsit scrise cuvintele:

> *„Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur... Cine îşi pierde viaţa pentru Mine o va câştiga."*

După câteva minute a înapoiat cartea. O terminase de citit. Era tot ce-i trebuia.

Când cineva trece de partea cealaltă a râului, ni se întâmplă, parcă instinctiv, să încercăm să-i rezumăm viaţa într-o imagine. De data aceasta mi-a venit în minte sarea.

Sarea este rezultatul reacţiei chimice dintre un acid şi o bază. Acidul are gust acru şi arde la atingere. Baza este moale la pipăit, o leşie. Din întâlnirea lor se naşte sarea: neutră, domolită, fără acreală şi fără violenţă.

Fratele Aron a fost, pentru mine, o astfel de prezenţă. Un om care liniştea excesele şi stingea acreala. Era o „bază".

Fratele Aron şi fratele Aurel Mladin au rămas în mintea mea aşa cum erau acum douăzeci şi cinci de ani, când ne-am despărţit: oameni care anihilau orice urmă de amărăciune, cu o bucurie molipsitoare, gata de cântare, gata de plug şi gata de jertfă.

Moartea poartă în ea durere. Este un duşman al omului. Dar, într-un anumit sens, este şi prietenul lui. Nu ne putem imagina mizeria unei boli fără sfârşitul binecuvântat al morţii.

Şi eu, ca toţi creştinii, de la o anumită vârstă încep să privesc moartea nu cu groază, ci mai degrabă cu o anumită curiozitate.

Pentru că: „Ferice de morţii care mor în Domnul!"

83. Aurel Popescu – Examen de credință

Pe la începutul secolului al XX-lea, câţiva făcători de ciubere au trecut din Ungaria în vestul României şi au început să colinde satele, vânzându-şi marfa şi meşteşugul. Oamenii erau obişnuiţi cu astfel de meseriaşi itineranţi. Gospodinele le pregăteau încă de dimineaţă mahorcă, pălincă şi o bucată de clisă, împreună cu mâncarea.

Meseriaşii erau oameni harnici şi cinstiţi. Şi-au făcut repede un nume bun şi erau chemaţi din casă în casă.

Ciudat însă, oamenii aceştia, veniţi într-o „ţară de creştini", nu erau ca toată lumea. Deşi mulţumeau ca să nu supere pe nimeni, făcătorii de ciubere veniţi de peste graniţă refuzau politicos tutunul şi băutura. Mâncau liniştiţi, dar nu înainte de a se ruga „Ăluia de Sus". Apoi, cât le ţinea pauza, se aşezau şi cântau împreună, din toată inima, câteva cântări religioase.

Oamenii i-au întrebat care este rostul acestor obiceiuri, iar meseriaşii, care îşi câştigaseră deja respectul tuturor, le-au vorbit despre Domnul Isus Hristos şi despre pocăinţă.

Şi aşa s-a răspândit prima lor identitate. Oamenii i-au poreclit, nu fără o urmă de ironie, „pocăiţii".

Ei nu erau însă doar oameni care vorbeau despre pocăinţă. Erau oameni care trecuseră prin pocăinţă şi ajunseseră la o credinţă vie şi adevărată. O trăiau pretutindeni pe unde mergeau, cu smerenie şi cu sfială, dar şi cu o neclintită hotărâre. Nimic nu-i putea face să trăiască „ca toată lumea" din România acelor vremuri.

După câţiva zeci de ani, prin judeţul Argeş, familia Popescu se bucura că o femeie cumsecade le aducea în fiecare dimineaţă lapte. Copiii erau mulţi, iar laptele era o binecuvântare.

Numai că, într-o zi, s-a întâmplat ceva ciudat.

În câteva săptămâni, lăptăreasa parcă nu mai era aceeaşi. Mergea mai voioasă, avea ochii mai luminoşi şi fredona mereu melodii numai de ea ştiute.

Doamna Popescu, mama celui care avea să fie cunoscut mai târziu printre noi ca Aurel Popescu, n-a mai putut răbda şi a întrebat-o:

— Femeie, ce-i cu tine? Parcă eşti îndrăgostită. Parcă eşti alt om...

— Sunt, a venit imediat răspunsul. M-am schimbat. Şi nu numai eu. S-a schimbat şi laptele pe care vi-l aduc.

Doamnă Popescu, vă rog să mă iertaţi. De mult voiam să vă spun, dar nu ştiam cum să încep. Ani de zile v-am adus lapte îndoit cu apă. Aveam mulţi clienţi şi aveam nevoie de bani. Aşa că îl înmulţeam şi eu cum puteam.

Dar m-am pocăit de curând şi, de atunci, vi-l aduc aşa cum îl iau de la vacă.

Şi astfel a apărut numele de „pocăiţi" şi prin părţile Argeşului.

Totuşi, trebuie să îndreptăm o greşeală care a devenit aproape tradiţie.

Oamenii aceştia nu erau „pocăiţi" prin felul lor de viaţă. Viaţa lor era alta pentru că trecuseră prin pocăinţă. Ei erau, în adevăratul sens al cuvântului, credincioşi.

Aşa ar fi fost drept să li se spună.

Oameni care şi-au luat credinţa în serios. Oameni care dovedeau prin fapte schimbarea despre care vorbeau cu buzele.

Aceste două întâmplări sunt o foarte potrivită introducere la una dintre predicile scrise în Epistola lui Iacov, fratele după trup al Domnului Isus şi unul dintre prezbiterii Bisericii primului secol.

Dacă veţi citi întregul pasaj din Iacov 2:14-26, veţi vedea că el vorbeşte despre trei feluri de credinţă:

I. Credinţa moartă (Iacov 2:14-17)

II. Credinţa demonică (Iacov 2:18-19)

III. Credinţa dinamică (Iacov 2:20-26)

Iacov este un om cu greutate, un prezbiter priceput şi un excelent cunoscător al vieţii de credinţă. Trăise şi el mulţi ani fără să creadă în dumnezeirea şi lucrarea fratelui său mai mare, Isus. Acum însă credea din toată inima. Credinţa aceasta îi schimbase radical viaţa şi nu putea suporta să-i vadă pe alţii tratând-o ca pe o simplă etichetă religioasă.

Am admirat întotdeauna cele două personaje pe care le alege pentru a ilustra credinţa dinamică: patriarhul Avraam şi Rahav, prostituata.

Pot exista două persoane mai diferite?

Avraam, părintele tuturor credincioşilor, una dintre cele mai respectate figuri din istoria lui Israel şi a lumii.

Rahav, o femeie cu un trecut ruşinos, o păgână care îşi câştiga existenţa la marginea unei cetăţi fără Dumnezeu.

De ce îi aşează Iacov unul lângă celălalt?

Ce le-a dat aceeaşi valoare înaintea lui Dumnezeu?

Răspunsul este unul singur: credinţa.

Credinţa adevărată.

Credinţa vie.

Credinţa dinamică.

Credinţa care pătrunde în viaţa omului şi o transformă, făcând-o să înflorească în faptele unei existenţe transfigurate de harul lui Dumnezeu.

Credinţa adevărată nu schimbă doar convingerile omului, ci îi transformă viaţa, făcând-o să înflorească în faptele unei existenţe transfigurate de harul lui Dumnezeu.

84. Daniel Branzai – Închipuiții „apostoli“ ai zilelor noastre

La Bethel ne-a vizitat, o vreme, un nou-venit care mormăia mereu în timpul predicilor. Fraţii mi-au cerut să stau de vorbă cu el.

L-am oprit la sfârşitul unui serviciu şi l-am întrebat ce-l doare.

Mi-a răspuns că toate bisericile şi toţi creştinii suferă din cauza înregimentării în secte şi în fragmente dogmatice.

L-am întrebat cum ar dori să fie altfel.

Mi-a răspuns limpede şi răspicat:

— Bisericile suferă pentru că sunt conduse de „păstori”, o denumire imposibil de găsit în vocabularul Domnului Isus. Ei modelează bisericile după interesele lor, ca să-şi justifice poziţia şi salariul. Nu m-am supărat. Am vrut doar să văd până unde merge cu raţionamentul lui.

— Şi cine credeţi că este chemat să conducă şi să călăuzească astăzi bisericile?

— Apostolii, bineînţeles! Numai ei au chemarea aceasta. Numai ascultarea de un apostol poate ţine unită Biserica lui Hristos, adevărata Biserică duhovnicească.

I-am mărturisit că eu nu întâlnisem încă asemenea apostoli şi l-am întrebat dacă ştie vreunul. Mi-a răspuns fără să clipească, cu o seninătate care m-a întristat:

— Bineînţeles. Eu sunt unul dintre ei.

(M-a amuzat întotdeauna un paradox. Oamenii aceştia îi condamnă pe păstorii bisericilor pentru autoritatea pe care o exercită, dar nu se mulţumesc să fie oameni smeriţi şi modeşti. Dimpotrivă. Ei sunt primii care se proclamă „învăţători”, „profeţi”, trimişi ai lui Dumnezeu cu un mesaj nou sau chiar „apostoli” de rangul celor doisprezece. Manifestă un pronunţat complex de superioritate. Se consideră oamenii providenţiali ai generaţiei lor, purtătorii unei chemări unice. Criticând mereu păstorii, visează, de fapt, să le ia locul.

L-am urmărit pe internet şi pe unul dintre cei care ţinea morţiş să-l înveţe pe fratele Cristi Florea cum trebuie condusă biserica. Îl puteţi vedea şi dumneavoastră. Nu are aproape deloc audienţă, dar vorbeşte dintr-un amvon improvizat cu o autoritate foarte... pastorală, chiar „apostolică".)

Am mai schimbat câteva cuvinte cu vizitatorul nostru, dar mi-am dat seama că nu mai exista loc pentru dialog. Omul era convins de propria lui chemare şi imun la orice argument.

Atunci i-am spus foarte serios că nici eu nu sunt, în fond, ceea ce el numea „păstor". Sunt un cioban şi încerc să-mi fac bine meseria. Un cioban are şi câini, şi ciomag, iar datoria lui este să păzească turma. Dacă îl voi mai vedea tulburând oile, voi avea grijă să înţeleagă că nu este binevenit.

M-a privit cu milă. Nu putea pricepe cum de nu-i recunosc autoritatea „apostolică".

A plecat însă repede şi nu l-am mai văzut niciodată. Probabil şi-a căutat alte turme, în care să găsească oameni mai puţin pregătiţi şi mai uşor de impresionat de criticile lui „autorizate" şi de apostolia lui autoproclamată.

Cu un om foarte asemănător m-am întâlnit, cu câţiva ani înainte, şi la biserica „Dragostea", din cartierul Pârneava.

Eram acolo împreună cu corul băieţilor de la Universitatea Azusa Pacific. Profitând că majoritatea celor prezenţi nu mă cunoşteau, m-am aşezat în sală, în timp ce corul ocupa deja locurile din faţă. Voiam să gust atmosfera unei biserici româneşti. Îmi era dor să stau printre oameni şi să mă las cuprins de acea stare pe care o simţeam altădată atât de familiară.

Fratele Onisim m-a chemat de câteva ori, prin staţia de amplificare, să vin la amvon. M-am făcut că nu aud. Îmi era prea bine acolo. Numai că omul aşezat lângă mine a început să se foiască, semn că voia să intre în vorbă.

L-am încurajat din priviri şi, foarte curând, ne aflam într-o discuţie aproape identică cu cea pe care tocmai v-am relatat-o.

M-am bucurat că se aşezase lângă mine şi nu lângă vreun frate mai timid sau mai puţin experimentat. Pe la a patra chemare a lui Onisim, dialogul nostru se apropia de sfârşit.

Omul era surprins. Nu se aşteptase ca cineva să-i cunoască atât de bine argumentele şi să-i răspundă fără să se lase impresionat.

S-a mirat însă şi mai tare când m-am ridicat, mi-am cerut scuze şi am pornit, prin mijlocul adunării, spre amvon. După aceea l-am căutat din priviri. Nu mai era acolo. Plecase.

Nu avusese o zi prea bună la pescuitul lui duminical şi, probabil, îşi încerca norocul în altă parte.

„Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau: priveghetori), ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său. Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheaţi…" (Fapte 20:28-31).

85. Florea Cruceru — o floare pe crucea Lui

Sâmbătă, la ora 15:00, a plecat Acasă fratele Florea Cruceru, unul dintre pionierii lucrării baptiste din Oltenia.

S-a născut într-o familie de oameni simpli, de ţărani, şi L-a cunoscut pe Mântuitorul în anul 1948. La nici doi ani după întoarcerea sa la Dumnezeu a fost arestat şi deportat la Capul Midia, unde a petrecut un an în detenţie.

În anul 1954 a fost ordinat ca păstor pentru biserica din Potcoava de către Comunitatea Baptistă din Braşov, care i-a încredinţat lucrarea din judeţul Argeş, în localităţile Corbeni, Arefu şi Tulburea, aşezate la poalele munţilor, în zona viitorului baraj Vidraru.

De-a lungul vieţii a mai fost arestat de încă trei ori. A fost anchetat şi torturat în repetate rânduri. În anul 1958, după opt

ore de anchetă la Securitatea din Slatina, ofiţerul Mudava i-a pus pistolul la tâmplă şi a vrut să-l împuşte. Dumnezeu l-a izbăvit în chip minunat. Din această cauză, mulţi fraţi americani care i-au aflat istoria cu ocazia celor două vizite făcute în Statele Unite, la vârsta de 83 şi 85 de ani, l-au numit „A Living Martyr".

A refuzat categoric să devină informator al Securităţii. Cele aproape şase sute de pagini din dosarul său confirmă acest lucru. A fost eliberat în chip providenţial chiar atunci când era pregătit să moară.

În decursul slujirii sale a contribuit la înfiinţarea sau redeschiderea multor biserici: Corbeni, Ţiţeşti, Câmpulung şi Piteşti în judeţul Argeş; Valea Merilor şi Potcoava în Olt; Râca, Stoborăşti, Balaci, Tecuci şi Calinderu.

A străbătut aceste judeţe pe bicicletă, vizitând fraţii şi vestind Evanghelia din sat în sat. Dormea adesea pe câmp, cu bicicleta între picioare şi cu geanta în care îşi ţinea Biblia drept pernă.

De la Valea Merilor, unde a locuit toată viaţa, până la cea mai îndepărtată biserică pe care o păstorea în Argeş erau peste 45 de kilometri. Şi-a întreţinut familia din laptele, carnea şi ouăle animalelor crescute în propria gospodărie.

La un moment dat, conducerea Comunităţii din Bucureşti a cerut ca biserica din Potcoava să treacă din Comunitatea Braşov în Comunitatea Bucureşti. În urma acestei schimbări, Comunitatea Braşov nu a mai putut să-i asigure sprijinul financiar, iar tatăl meu a rămas fără salariu pastoral. I s-au oferit alte biserici atât în Comunitatea Braşov, cât şi în Comunitatea Timişoara, însă a refuzat să părăsească Oltenia. A preferat să-şi ia un serviciu la petrol şi să continue, pe cheltuiala şi sacrificiul lui, lucrarea de evanghelizare, străbătând satele, botezând oameni noaptea şi păstorind bisericile.

În anul 1970, Comunitatea Bucureşti şi-a îndreptat această nedreptate şi l-a rechemat oficial în lucrare. A păstorit atunci bisericile din Potcoava, Stoborăşti, Balaci, Tecuci şi Floru şi, în aceeaşi perioadă, Dumnezeu l-a folosit la înfiinţarea bisericilor din Câmpulung, Piteşti şi Ţiţeşti.

S-a pensionat în anul 1983, dar nu şi-a încetat lucrarea. Timp de încă zece ani a străbătut, lună de lună, mii de kilometri prin judeţele Olt şi Teleorman, păstorind bisericile. În 1993 a redeschis biserica din Valea Merilor, închisă de comunişti în anii '50.

S-a rugat cincizeci de ani pentru o casă de rugăciune în satul natal şi treizeci şi nouă de ani pentru o biserică în Slatina.

Minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în viaţa lui pot sta alături de cele relatate în biografiile unor mari misionari precum Hudson Taylor. Totuşi, ani la rând a refuzat să vorbească despre ele, spunând că nu doreşte să ia nimic din slava care I se cuvine lui Dumnezeu. Poate că într-o zi cineva va aduna aceste mărturii într-o carte.

La priveghiul de duminică seara şi la slujba de înmormântare de luni au participat peste trei sute de oameni: săteni, fraţi din Olt şi din multe alte părţi ale ţării. Au venit credincioşi din Slatina, Potcoava, Valea Merilor, Drăgăneşti-Olt, Scorniceşti, Oradea, Giurgiu, Aleşd, Floru şi Stoborăşti.

Au vestit Cuvântul păstorii Marius Cruceru, Viorel Cruceru, Beniamin Cruceru, Nicu Andrei, Raul Costea, Silviu Cârlescu şi Alexandru Ghiţă. Alţi prezbiteri şi diaconi au luat, de asemenea, cuvântul în cele două zile ale slujbelor.

Atmosfera a fost una cerească.

Oamenii au ascultat cu lacrimi, cu zâmbete şi chiar cu râsete, ascultând lucrările minunate pe care Dumnezeu le-a făcut prin viaţa lui. Trei dintre rudele noastre au fost cercetate şi străpunse de Cuvântul lui Dumnezeu.

În aceste zile am fost copleşit de impactul pe care tata l-a avut asupra miilor de oameni pe care i-a întâlnit. Au venit mesaje din întreaga lume, către mine şi către fiul meu, Beniamin, de la oameni care ne-au mărturisit că întâlnirea cu el le-a schimbat viaţa sau le-a influenţat decisiv umblarea cu Dumnezeu.

A fost un ţăran simplu, care a trăit simplu şi frumos. Un om de o blândeţe rară. Nepoata lui din Des Moines spunea că, prin blândeţea lui, „îl făcea de ruşine până şi pe Moise".

Şi a murit aşa cum a trăit.

Simplu şi frumos.

Ne-a binecuvântat pe noi, copiii lui, pe nepoţi şi pe strănepoţi, atât pe cei din ţară, cât şi pe cei de departe. Şi-a pus apoi capul pe pernă, a încurajat-o pe o soră din biserică, întoarsă la Domnul prin mărturia lui în ultimii ani, iar după numai câteva minute a plecat la Domnul, ţinut de mână de soţia cu care a fost căsătorit timp de 67 de ani şi de sora Mihaela Turuican din biserica din Valea Merilor.

Cu certitudinea revederii, nu putem spune decât:

La revedere, tata!

— Viorel Cruceru

86. Vasile Branzei – Părtași nu neapărat „prieteni"

Unul dintre cele mai bune sfaturi pe care mi le-a dat tatăl meu, Vasile Brânzei, a fost acesta:

„Cu unii oameni trebuie neapărat să mergi pe acelaşi drum şi în aceeaşi direcţie, dar nu te obligă nimeni să mergi pe acelaşi trotuar. Pentru binele tău, treci pe partea cealaltă."

De-a lungul anilor am descoperit câtă înţelepciune se ascunde în aceste câteva cuvinte. Există oameni cu care Dumnezeu ne cheamă să împărţim aceeaşi lucrare, aceeaşi credinţă sau chiar aceeaşi familie. Nu putem schimba direcţia în care mergem împreună. Putem însă păstra o anumită distanţă în felul în care ne raportăm unii la alţii.

Nu orice apropiere este înţeleaptă. Unii oameni transformă fiecare pas într-o ceartă, fiecare discuţie într-o confruntare şi fiecare diferenţă într-un conflict. În astfel de situaţii, înţelepciunea nu înseamnă să te întorci din drum, ci să treci pe trotuarul celălalt. Mergi în continuare spre aceeaşi destinaţie, dar fără să te expui inutil loviturilor.

Nu este lipsă de dragoste. Este discernământ. Sunt oameni pe care îi poţi iubi sincer de la o anumită distanţă. Iar uneori, tocmai această distanţă păstrează şi pacea, şi dragostea.

87. Magna cum . . . toate laudele

Destoinicia vine de la Domnul!

M-a impresionat una dintre prelegerile rostite de unul dintre cei mai respectaţi profesori ai Universităţii Biola în faţa absolvenţilor Facultăţii de Teologie. Printre altele, le-a spus:

„Să nu uitaţi niciodată: destoinicia voastră vine de la Domnul. Nimic din ceea ce aţi învăţat în aceşti ani nu vă autorizează, prin sine însuşi, pentru lucrarea lui Dumnezeu. Noi nu v-am dat decât uneltele pentru lucru şi armele pentru luptă. Dar destoinicia nu vine de la noi. Ea vine numai de la Domnul."

M-am bucurat să aud aceste cuvinte. Într-o vreme în care diplomele, titlurile şi competenţele sunt atât de preţuite, există pericolul să confundăm pregătirea cu chemarea şi instruirea cu puterea.

Şcoala poate forma mintea, poate disciplina gândirea şi poate pune în mână uneltele necesare slujirii. Dar nu poate produce ceea ce este esenţial: ungerea lui Dumnezeu.

În Împărăţia lui Dumnezeu, oamenii nu devin folositori pentru că au învăţat mult, ci pentru că Dumnezeu îi face destoinici.

De aceea apostolul Pavel scrie:

> *„Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu." (2 Corinteni 3:5)*

Aceasta este o lecţie pe care merită s-o înveţe orice slujitor şi s-o repete toată viaţa. Dumnezeu poate folosi un om foarte învăţat, dar şi unul fără multă şcoală. Ceea ce face diferenţa nu este cât ştie omul, ci cât lucrează Dumnezeu prin el.

Destoinicia nu este produsul seminarului. Este darul lui Dumnezeu.

88. Daniel Branzai – Expresii din .. baschet

Mă uit la un meci amical de baschet dintre SUA şi Brazilia.

— „Ultimul loc în care poţi auzi ceva remarcabil", veţi zice.

Oare?

Admirând un sprint al lui Derrick Rose, comentatorul a exclamat: „Băiatul ăsta este mai iute ca bârfa!"

Am zâmbit. Iată o comparaţie pe care n-o mai auzisem niciodată. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, omul avea dreptate. Puţine lucruri călătoresc mai repede decât o bârfă. Nu oboseşte, nu are nevoie de benzină şi nici de internet. Sare din gură în gură, îşi schimbă forma pe drum şi ajunge aproape întotdeauna înaintea adevărului.

Nu degeaba spune înţelepciunea populară că o minciună înconjoară lumea până când adevărul încă îşi leagă şireturile.

Poate tocmai de aceea Scriptura ne îndeamnă atât de stăruitor să ne păzim limba. Dacă bârfa este atât de iute, atunci cu atât mai mult ar trebui să fim noi înceţi la vorbire şi grabnici la dragoste.

89. Predici — cât este traspirație și cât este inspirație ?

V-am mai scris despre extraordinarul profesor de la Biola care ne-a vizitat pentru un seminar cu lucrătorii, ţinut la Bethel (despre Biola am scris aici, aici, aici şi aici). Iată încă una dintre perlele acestui om de mare caracter:

„La seminar îi învăţăm pe studenţi că există două etape în pregătirea unei predici. Prima se numeşte exegeză, ceea ce înseamnă să înţelegem intenţia autorului original în contextul în care a trăit el. A doua este omiletica, prin care învăţăm cum să comunicăm ascultătorilor contemporani mesajul autorului.

Când am ajuns însă în ţări în care nu există studii teologice – Cuba, Vietnam, Ucraina, Kenya –, oamenii s-au uitat miraţi la mine şi m-au întrebat:

— Înţelegem că aveţi o tehnică pentru pregătirea predicilor, dar unde este influenţa Duhului Sfânt?

A trebuit să-mi revizuiesc întregul material şi să introduc o a treia etapă în procesul de pregătire a unei predici. Acum vorbesc despre trei etape: etapa exegetică, etapa meditativă – în care cerem Duhului Sfânt să ne dea perspectiva Lui asupra textului – şi etapa omiletică.

M-a schimbat însă ceea ce mi s-a întâmplat în India. Ca să-i fac să înţeleagă seriozitatea cu care mă apropii de pregătirea unei predici, le-am explicat cât durează etapa exegetică şi cât durează etapa omiletică. M-au ascultat cu atenţie, dar apoi m-au întrebat:

— Dar cât timp postiţi pentru o predică? Câte zile aţi postit pentru seminarul acesta pe care îl ţineţi cu noi?

M-au luat complet pe nepregătite şi n-am ştiut ce să răspund.

Atunci mi-am dat seama de marea deosebire dintre predicatorii din ţările fără educaţie teologică şi cei din ţările cu prea multă educaţie teologică. Cei fără educaţie se atârnă copilăreşte de inspiraţia primită prin Duhul Sfânt, singura lor sursă de pregătire. Cei din ţările cu educaţie teologică prelucrează adesea aproape mecanic date şi idei, alcătuiesc schiţe şi aplică metode învăţate pe dinafară. Acestora li se pare, uneori, că nu mai au nevoie de inspiraţia Duhului Sfânt."

Oare cum stăm la acest capitol noi, românii?

90. Răbdarea — o dimensiune a credinţei

Există oameni care susţin că cei care au credinţă trebuie să facă minuni şi să primească totul imediat. Se întâmplă şi aşa, în anumite cazuri, dar în majoritatea situaţiilor nu.

Cine mai speră atunci când ceilalţi şi-au pierdut orice speranţă este un om cu o mare credinţă. Cine continuă să spere în ciuda

tuturor evidenţelor este un om care trăieşte prin credinţă. Iată ceva care merită citit:

„Suntem o generaţie care s-a obişnuit să primească totul instantaneu. Caracterul nu se formează însă în pripă. O ciupercă poate apărea peste noapte, dar un stejar falnic ajunge la maturitate numai după foarte mulţi ani de creştere. În relaţia noastră cu Dumnezeu, nu putem creşte fără răbdare. Creatorul ne va aşeza în tot felul de împrejurări, foarte diferite unele de altele. Sunt ceasurile în care trebuie să creştem în răbdare.

„Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii cari ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic." (Iacov 1:2-4)

Un creştin trebuie să aibă o răbdare... supranaturală.

Chinezii au un proverb care spune: „Cu răbdare, frunzele de dud se transformă în mătase."

Cine s-ar îmbrăca în frunze de dud? Cine ar refuza însă haine de mătase?

Frunzele de dud se transformă în mătase numai dacă ai răbdare şi dacă ai nişte... viermi care să lucreze.

Care sunt „viermii" care te prelucrează pe tine? Care sunt împrejurările neplăcute prin care te trece Dumnezeu ca să scoată din tine ceea ce este mai bun şi mai preţios? Nu le dispreţui. Nu te grăbi să scapi de ele. Ai nevoie de... răbdare.

Cuvântul inteligenţă derivă din două cuvinte latine: inter şi legere — inter însemnând „între", iar legere, „a alege". O persoană inteligentă este, prin urmare, cineva care a învăţat să aleagă între mai multe variante.

El ştie că binele este mai de folos decât răul, că îndrăzneala este superioară fricii, că dragostea biruie ura, că blândeţea este de preferat cruzimii, că răbdarea este mai bună decât intoleranţa, mila decât aroganţa şi că adevărul este mai de preţ decât ignoranţa.

Cine alege răbdarea este un om inteligent.

C.H. Spurgeon spunea cu umor:

„Știți cum a ajuns melcul pe corabia lui Noe? Încet și cu perseverență."

Răbdarea este o verigă indispensabilă în lanțul virtuților creștine:

> *„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos." (2 Petru 1:5-8)*

Răbdarea nu este pasivitate. Ea ne învață să biruim împrejurările fără să ne pierdem nădejdea și ne face statornici și harnici în slujirea lui Dumnezeu:

> *„Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea." (Romani 5:3-4)*

91. Fratele Florescu – Te iert, tataie

Prin 1987, mergeam cu un șofer profesionist, foarte experimentat, dinspre București spre Arad. La o punte îngustă peste un râu, un șofer a ieșit la depășire și ne-a „triplat".

Am închis instinctiv ochii, convins că se va întâmpla o nenorocire. Dar... nu s-a întâmplat nimic.

Într-un nor de praf, șoferul nostru, membru în comitetul bisericii Basarab din București, a tras liniștit pe dreapta. N-a spus nimic. Nu s-a enervat. Nu l-a înjurat pe celălalt. A stat doar câteva clipe în tăcere, ca să se liniștească.

Despre „vinovat”, care dispăruse deja în trombă, a spus doar atât: „Te iert, tataie... că am făcut şi eu dintr-astea.”

Replica aceasta mi-a rămas în minte.

Aşa este şi cu noi. Dacă n-am greşi, n-am învăţa niciodată ce înseamnă iertarea. Cei care nu-şi mai aduc aminte că au greşit şi ei devin cei mai aspri judecători ai greşelilor altora.

Iar eu... le-am dat ocazia la foarte mulţi oameni să mă ierte. Şi mă bucur că au făcut-o.

92. Vacanțele noastre, vacante

Știu că vă plac vacanţele, dar...

Se spune că un elev a fost întrebat:

— „Ce-ţi place cel mai mult la şcoală?”

Fără să ezite, a răspuns:

— „Recreaţiile! Şi vacanţele.”

Toţi am fost, şi probabil mulţi încă mai suntem, asemenea lui.

Viaţa este şcoala prin care Dumnezeu Îşi creşte copiii. Uneori lecţiile ei nu sunt grele, pentru că împrejurările nu ne strivesc şi nu ne pun la pământ. Dacă extindem această metaforă la viaţa bisericii, nu mă îndoiesc că toţi am prefera o vacanţă permanentă sau măcar cât mai multe „recreaţii”. Totuşi...

Niciunul dintre noi n-a învăţat mare lucru în recreaţii sau în vacanţe. Ceea ce suntem astăzi am învăţat în orele de curs, oricât de grele, obositoare sau neplăcute ni s-au părut ele.

Medicii petrec ani întregi în şcoală înainte de a primi dreptul să practice medicina. Nu mi-aş dori să fiu tratat de un medic care şi-a terminat studiile în numai doi ani sau care a chiulit mai mult decât a învăţat.

Am întrebat odată o absolventă a Facultăţii de Construcţii dacă ar avea curajul să treacă pe un pod proiectat şi construit chiar de ea. A zâmbit, s-a înroşit toată — pentru că o cunoşteam bine — şi mi-a răspuns cu sinceritate:

— „Bineînţeles că nu.”

Tot aşa este şi în viaţa personală, şi în viaţa bisericii. Nu ne plac toate lecţiile pe care Dumnezeu ni le dă în şcoala Lui. Unele sunt grele, altele dureroase, iar altele par nedrepte. Totuşi, toate sunt necesare. Fără ele nu există creştere, iar absolvirea ar fi doar o iluzie în care ne-am păcăli singuri.

Nu-I cere Domnului o viaţă fără necazuri şi fără probleme. Nu dori nici să faci parte dintr-o biserică lipsită de încercări şi conflicte.

Războiul spiritual continuă. Iar dacă nu mai există nicio împotrivire, s-ar putea ca aceasta să nu fie dovada unei mari biruinţe, ci semnul că vrăjmaşul nu se mai simte ameninţat. O biserică pe care diavolul o lasă complet în pace este, uneori, o biserică pe care nu mai are nevoie s-o atace.

În şcoala lui Dumnezeu nu cresc cei care caută necontenit recreaţiile şi vacanţele, ci cei care rămân credincioşi şi în orele de curs. Tocmai acolo, în lecţiile grele, se formează caracterul.

Îmi aduc aminte de o vorbă a lui Alexandru Vasile Taloş: „Nu vârsta te maturizează, ci responsabilităţile”.

93. Richard Wurmbrand – Educați să urască

Mi-am amintit de o remarcă a lui nenea Richard după una dintre vizitele lui în Israel. Mi-a spus:

„Lumea de acolo este aşa de nedreaptă... Dacă te naşti într-o familie arabă, eşti învăţat că trebuie să-i urăşti pe evrei. Dacă te naşti într-o familie evreiască, trebuie să-i vezi ca duşmani pe palestinieni. Copii nevinovaţi sunt învăţaţi de mici cum să urască, nu cum să iubească... Nimeni nu este cu adevărat nevinovat acolo.”

Apoi a adăugat o observaţie care mi-a rămas în minte:

„Şi dragostea, şi ura orbesc. Dragostea te face să nu mai vezi defectele celui iubit; ura te face să nu-i mai vezi calităţile.”

Mi-am adus aminte că, într-o altă împrejurare, nenea Richard mi-a vorbit despre acelaşi adevăr, citând un verset din Vechiul Testament:

„El nu vede nicio fărădelege în Iacov, nu vede nicio răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el, El este Împăratul lui, veselia lui." (Numeri 23:21)

Apoi mi-a spus:

— „Înţelegi? Textul nu spune că în Iacov nu exista fărădelege sau că în Israel nu era răutate. Spune doar că Dumnezeu nu le vede. Este atât de îndrăgostit de Iacov, încât dragostea Lui acoperă tot ceea ce este vrednic de osândă. Aşa iubeşte Dumnezeu. Cu o dragoste desăvârşită."

M-am gândit adesea la această explicaţie. Noi suntem înclinaţi să vedem întâi defectele oamenilor pe care îi judecăm şi calităţile celor pe care îi iubim. Dumnezeu însă vede totul, dar alege să privească spre ai Săi prin harul dragostei Sale.

Aceasta este una dintre cele mai frumoase definiţii ale iubirii dumnezeieşti pe care le-am auzit vreodată.

94. Cum să biruieşti amărăciunea?

N-am timp să traduc toate articolele care îmi plac şi pe care aş vrea să le răspândesc pe internet.

La unul dintre ele, intitulat „Overcoming Bitterness" (Biruind amărăciunea), m-a ajutat Elena Ionela Acasandrei (Băloi), din Coronini, Caraş-Severin. Îţi mulţumim frumos, Elena, pentru această traducere!

„Să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii, în deşertăciunea gândurilor lor...

***Dar voi nu aşa L-aţi cunoscut pe Hristos! Dacă, cel puţin, L-aţi ascultat şi dacă, potrivit adevărului care este în Isus, aţi fost învăţaţi să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare, să vă înnoiţi în duhul minţii voastre şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după*

chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi o sfinţenie pe care le dă adevărul.

De aceea, lăsaţi-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora. «Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi.» Să nu apună soarele peste mânia voastră şi să nu daţi prilej diavolului.

Cine fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit. Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.

Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării.

*Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos."***

(Efeseni 4:17, 20–32)

Unul dintre cele mai rele moduri de a reacţiona atunci când eşti rănit este să devii înverşunat şi plin de amărăciune. Puţine lucruri sunt mai toxice pentru sufletul omenesc decât amărăciunea.

Amărăciunea este ca şi cum ai bea otravă, aşteptând ca celălalt să moară. În realitate, otrava te distruge pe tine, nu pe el.

Mai mult decât atât, amărăciunea nu doar că îţi consumă mintea şi sufletul, ci ajunge aproape întotdeauna să-i rănească şi pe cei din jur. Din cauza ei, mulţi creştini au naufragiat în credinţă, înşelându-se atât pe ei înşişi, cât şi pe alţii.

„Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea." (Evrei 12:15)

Amărăciunea îţi va sugruma creşterea spirituală şi va deschide uşa vrăjmaşului lui Dumnezeu, care se va folosi de ea atât ca să te rănească, cât şi ca să rănească prin tine pe alţii.

Dacă îţi este greu să-i ierţi pe cei care ţi-au greşit, încearcă următorul exerciţiu. S-ar putea să te ajute să renunţi la amărăciune şi să-i ierţi cu adevărat.

Pe o foaie de hârtie scrie numele fiecărei persoane care te-a rănit. Lasă câteva rânduri libere sub fiecare nume.

Sub fiecare nume notează ce ţi-a făcut acea persoană. Întreabă-te apoi: a făcut-o intenţionat, ca să mă rănească, sau a avut alte motive?

După ce ai terminat, ridică foaia înaintea Domnului şi spune-I cu voce tare că îi laşi pe aceşti oameni în mâinile Lui şi că îi ierţi pentru ceea ce ţi-au făcut.

Arde apoi foaia şi mulţumeşte-I Domnului pentru eliberarea pe care ţi-o dă, privind cum hârtia se transformă în cenuşă. Dacă amintirea răului îţi revine în minte, spune-I din nou Domnului că oamenii aceia sunt în mâna Lui şi că tu i-ai iertat. Refuză să-ţi hrăneşti durerea. Refuză s-o mângâi şi s-o porţi cu tine pretutindeni. Dă-i drumul şi lasă-L pe Dumnezeu să Se ocupe de ceea ce nu mai este în puterea ta.

95. Daniel Branzai – Starea jalnică a bisericilor

Sunt tulburat de multă vreme, dar m-am abţinut. Astăzi însă nu mai pot. Trebuie să vorbesc. Criza actuală o cere.

Dacă o ţinem tot aşa, ne vom stinge într-o singură generaţie.

Mărturia bisericii este unul dintre instrumentele prin care Dumnezeu îi mântuieşte pe oameni. Fraţilor, ne pierdem mărturia! Bisericile riscă să-şi piardă relevanţa! Unii au şi început să plece dintre noi. Măcar ei nu sunt ipocriţi. S-au dus să se bucure pe faţă de plăcerile lumii de acum.

Nici nu ştiu de unde să încep...

Să le iau pe rând?

Într-o biserică, doi oameni au murit după ce au fost chemaţi înaintea conducerii şi viaţa lor a fost cercetată. Pur şi simplu, s-au enervat, le-a crescut tensiunea şi au căzut morţi. Unii spun că a fost o judecată divină. Eu, care cred şi în cuceririle ştiinţei, spun că de vină a fost, probabil, tensiunea arterială...

O altă biserică, nu-i spun numele, a început să se creadă buricul pământului numai pentru că se află în... capitală.

Să te ferească Dumnezeu să fie vreo stare de necesitate şi biserica să primească ajutoare materiale! Propovăduitorii altruismului teoretic se transformă într-o clipă în cei mai avari egoişti. Să te ţii ceartă! Mai ales femeile se aruncă asupra „prăzii" ca nişte hiene înfometate. Ideea generoasă a celor care au trimis ajutoarele este compromisă de atitudinea celor care le primesc, iar ceea ce trebuia să fie o binecuvântare se transformă într-un blestem.

Liderii bisericilor şi misionarii au ajuns foarte greu de înţeles. Nu-i poţi face să se înţeleagă doi cu doi, iar acolo unde sunt patru trebuie neapărat să se despartă şi să meargă pe drumuri diferite. Nu este vorba despre principii, ci despre... personalităţi.

Bisericile dintr-o anumită regiune — iarăşi nu spun unde, dar dumneavoastră ştiţi — au început să cadă victime unor predicatori prăpăstioşi care propovăduiesc, nici mai mult, nici mai puţin, „circumcizia târzie", ca şi cum ar regreta că nu s-au născut... evrei. Poporul acesta chiar crede că el conduce lumea! Nu m-ar mira să se afle şi în spatele noii ordini mondiale. Este foarte suspect că mai toate strângerile de ajutoare ajung, invariabil, la... Ierusalim.

Despre starea morală a unor biserici ce să mai spun?

Am ajuns nu doar la fel ca lumea, ci parcă mai rău. Se trăieşte în curvie pe faţă. Cei care conduc biserica de acolo nu numai că nu i-au disciplinat pe cei vinovaţi, ci chiar se laudă cu toleranţa lor. Tot acolo, unii vin beţi la Cina Domnului. Toţi se ceartă între ei şi a apărut o modă nouă: li se dă întâietate celor bogaţi. Cu cât au mai mulţi bani, cu atât li se acordă mai multă cinste şi sunt aşezaţi pe locurile din faţă. Probabil că averea lor unge şi roţile lucrării

lui Dumnezeu... Fiecare vrea să fie „mare şi tare". S-au împărţit în partide, după simpatii personale, şi fac ferfeniţă unitatea bisericii.

Am mai observat ceva.

Există şi biserici „super-spirituale". Sunt preocupate aproape exclusiv de „lupta duhovnicească" cu „căpeteniile demonice" care stăpânesc străzi, sate, oraşe şi ţări întregi. Pasiunea lor este „scoaterea de draci" şi „luarea în stăpânire", în numele lui Hristos, a caselor, străzilor, satelor şi naţiunilor. Au ajuns mai preocupaţi de demonologie decât de Evanghelie, iar adunările lor seamănă mai degrabă cu şedinţe de invocare a duhurilor decât cu adunările în care se stăruieşte în învăţătura apostolilor. Alţii practică un fel de transă religioasă şi comunică în sunete neînţelese, exersându-se în producerea extazului religios.

În alte locuri, bisericile au devenit roabele unor „învăţători" obsedaţi de planşe şi diagrame despre calendarul profetic. Au ajuns să confunde evenimentele vestite de Domnul Isus şi propovăduiesc că venirea Domnului a avut deja loc, că ne aflăm în Ziua Domnului şi că trebuie să instaurăm acum domnia lui Hristos printr-o Biserică biruitoare asupra tuturor formelor de guvernare. Ei spun că Antihristul este doar un principiu al răului deja înfrânt şi că trebuie să implementăm încă de acum realităţile veacului viitor.

Privite din afară, astfel de biserici sunt pline mai degrabă de superstiţii decât de spiritualitate.

Unii dintre predicatorii care vor să ne fie musafiri sunt atât de dubioşi, încât nu este bine nici măcar să le dai bună ziua, darămite să-i mai primeşti în casă.

Ce să mai spun despre celelalte biserici?

Este clar că ne-am pierdut dragostea dintâi şi nu mai vrem să ne întoarcem la Dumnezeu cu pocăinţă.

Oare ce se va alege dintr-un astfel de creştinism?

Unele biserici au dat mâna cu diavolul şi s-au aliat cu puterea politică, devenind un fel de „biserici naţionale" sau „biserici de stat". Am ajuns ca state care zac în cel rău să se pretindă „creştine". S-a instaurat o formă perfidă de curvie spirituală cu puterea

politică. Biserica este „în pat” cu mai-marii lumii. Cetăţenii sunt încreştinaţi cu forţa, fără să fie întrebaţi, fiind botezaţi la doar câteva zile după naştere. S-a ajuns la un talmeş-balmeş în care lumea este declarată „creştină”, iar bisericile sunt tot mai lumeşti, pline de oameni nenăscuţi din nou. Pe alocuri, astfel de biserici îi prigonesc şi chiar îi omoară pe cei mai buni creştini.

În zonele bogate, bisericile se lăfăie în lux şi nu există poftă pe care să nu şi-o satisfacă. Sunt pline de un complex de superioritate faţă de bisericile din provinciile sărace şi propovăduiesc mediocritatea spirituală drept una dintre marile virtuţi. Se feresc de „extremism”, ajungând să-i dispreţuiască pe cei care sunt „în flăcări” pentru Domnul. În ochii lor, nesănătosul a ajuns sănătos, iar sănătosul este privit ca suspect. În loc să-şi vadă goliciunea spirituală, se laudă cu procesiuni şi festivaluri religioase.

Nu-i de mirare că unele biserici nu mai sunt „ale Domnului”, ci au încăput pe mâna unor oameni mândri, orgolioşi şi închipuiţi, care se poartă asemenea unor dictatori. Se izolează de celelalte biserici şi îi exclud pe cei care îndrăznesc să aibă o părere diferită.

Se tolerează păcatul, se întreţine ura, conflictele personale sunt ridicate la rang de „luptă pentru adevăr”, se înnobilează dispreţul, iar îngăduinţa faţă de cei mai slabi şi dorinţa de a-i ridica pe cei căzuţi aproape că au dispărut.

Nimeni nu mai vorbeşte despre felul de închinare plăcut Domnului! Nimeni nu mai reglementează problema muzicii din biserici!

Imitând lumea din jur, creştinii au ajuns să se dea în judecată unii pe alţii. Refuză arbitrajul bisericii şi preferă să-şi spele rufele murdare înaintea tribunalelor celor necredincioşi, spre distracţia şi câştigul avocaţilor.

Până şi cei aflaţi în frunte sunt compromişi. Sectarismul şi dezbinarea dintre biserici au ajuns la culme. Fiecare susţine că numai el are dreptate, că numai el deţine adevărul, inventând astfel cea mai convenabilă justificare pentru ură: diferenţele „doctrinare”.

Până şi cei mai binecuvântaţi slujitori ai creştinismului se complac în situaţii discutabile. Strâng sume mari de bani, chipurile

„pentru cei săraci”, apoi le distribuie dintr-un loc în altul, riscând să fie bănuiţi de administrare necinstită. Te şi miri de unde au resurse să călătorească aproape pe toată faţa pământului, în timp ce alţii mor de foame şi n-au cu ce să se îmbrace.

Nu mai poţi avea încredere în nimeni. Trăim într-un climat de suspiciune generalizată. Fiecare îl bănuieşte pe celălalt de cine ştie ce conspiraţie ascunsă. Cei „de la centru” cer copii după scrisorile celor din teritoriu şi le controlează corespondenţa.

Unde se va ajunge, fraţilor?

Ce şanse mai are un astfel de creştinism să câştige suflete pentru Hristos?

Nu-i de mirare că lumea ne dispreţuieşte. Poate că ar fi mai bine să ieşim din bisericile organizate şi fiecare să încerce să „umble cu Domnul” după cum îi dictează propria conştiinţă.

Dacă o ţinem tot aşa, dacă nu se întâmplă ceva fundamental, creştinismul va dispărea în generaţia următoare.

Cine îl va duce mai departe?

Cine va face ca lucrarea începută de Hristos să continue?

Cine va zidi mai departe Biserica Domnului?

Iată întrebări la care fiecare dintre noi trebuie să răspundă.

Şi asta cât mai urgent.

Semnat:

X-ulescu (în niciun caz eu!).

[„Vă sună cunoscut? Toate exemplele de mai sus sunt din Noul Testament...” Reportaj de la faţa locului, în stil de blog românesc modern, desprins din relatările despre bisericile primului secol creştin, aşa cum apar ele în cărţile Noului Tstament]

P.S. – Probabil că trebuie să atrag atenţia unor cititori că acest articol se vrea o parodie, o ironie, o satiră la adresa celor care profeţesc necontenit prăbuşirea Bisericii şi o critică a criticilor de ocazie.

Dacă autorii cărţilor Noului Testament ar fi avut atitudinea lor, cam aşa ar fi arătat scrierile inspirate...

Ca să fiu însă corect, titlul întreg al articolului este: „Situaţia jalnică a bisericilor din Noul Testament".

Nu fiecare propoziţie, dar aproape fiecare paragraf face referire la una dintre bisericile pomenite în Noul Testament. Ar fi un bun exerciţiu de cultură biblică să încercaţi să identificaţi despre care este vorba: biserica din Ierusalim, din Corint, din Colose, din Tesalonic, din Efes, din Tiatira, din Laodicea şi celelalte.

Mama avea o vorbă:

„Gardu-i slab, dar stâlpu-i tare!"

Era felul ei de a-şi mărturisi încrederea nestrămutată în Dumnezeu. El, numai El şi întotdeauna El Îşi zideşte Biserica, în ciuda criticilor „superiori" şi a scepticilor din toate timpurile.

Nu, Biserica lui Hristos n-a dispărut în prima ei generaţie, cum s-ar fi temut pseudoautorul articolului de mai sus. Dimpotrivă, ea a ajuns până la marginile pământului.

> *„Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos." (Filipeni 1:6)*

Acum îngăduiţi-mi o ultimă întrebare. Dacă dumneavoastră aţi fi scris cărţile Noului Testament, cum ar fi arătat ele? Ar fi semănat cu articolul de mai sus sau cu ceea ce i-a inspirat Duhul Sfânt pe apostoli să scrie? Şi dacă „reportajele" noastre despre biserici seamănă mai degrabă cu această parodie decât cu epistolele apostolilor, nu ar trebui să ne întrebăm, cu toată seriozitatea, de ce duh suntem călăuziţi?

P.P.S. - Pentru un cititor cu discernământ

Dragă Timotei,

M-ai uns la inimă.

Ai intuit foarte bine motivul pentru care am scris acest articol.

Sunt prea mulţi „specialişti” care pun diagnostice Bisericii şi mult prea puţini slujitori care îşi suflecă mânecile şi pun umărul la lucru. M-am temut o vreme că nu voi fi înţeles şi că unii mă vor aşeza tocmai în tabăra pe care am vrut s-o ironizez.

Cine are Duhul lui Dumnezeu şi este cu adevărat parte din Trupul lui Hristos nu va putea scrie niciodată un astfel de articol decât ca parodie. Altfel, ar scrie din firea pământească.

Dacă Biserica de astăzi are probleme asemănătoare cu cele ale bisericilor din Noul Testament, soluţia nu este să ne urcăm pe tribună şi să le denunţăm, ci să cădem în genunchi la rugăciune şi să ne ridicăm la lucru. Înapoi la Noul Testament!

Providenţial, Dumnezeu ne-a lăsat în paginile lui nu doar diagnosticul, ci şi tratamentul.

Reţetele pentru bolile Bisericii se află în farmacia sfaturilor apostolilor. Apostolii nu au ignorat bolile Bisericii, dar nici nu s-au oprit la critică; ei au construit, au vindecat şi au dat speranţă. Acesta este contrastul care dă valoare întregii parodii.

Cine este trimis de Dumnezeu va simţi şi va face ceea ce au făcut constructorii Bisericii — Pavel, Petru, Ioan, Iacov şi Iuda —, nu ceea ce fac criticii de pe blogurile pseudo-duhovniceşti de astăzi.

Încă o dată, felicitări pentru că ai înţeles unde „bate” un nepriceput ca mine.

Sănătate!

96. Richard Wurmbrand – Starea jalnică a criticilor bisericii

M-am bucurat şi m-am întristat de reacţiile stârnite de articolul meu despre „starea jalnică a bisericilor din Noul Testament”.

M-am bucurat pentru că majoritatea dintre dumneavoastră v-aţi simţit lezaţi de o critică făcută în firea pământească, fără dragoste şi fără niciun fel de soluţii. Şi eu aş fi reacţionat la fel ca

dumneavoastră. De fapt, am făcut-o de zeci de ori citind articole asemănătoare, scrise de oameni nechemaţi şi netrimişi de nimeni, care îşi permit să batjocorească Mireasa Domnului Isus. Cei care v-aţi simţit răniţi aţi dat dovadă de discernământ şi de maturitate spirituală.

M-am întristat însă, culmea, de reacţiile de aprobare venite din partea celor care au crezut că nu era vorba despre o parodie, ci despre un rechizitoriu la adresa bisericilor româneşti de astăzi. Vedeţi, pe această naivitate se sprijină astfel de „producţii". Dumneavoastră sunteţi cei care le încurajaţi şi le măriţi „tirajul". Există o vorbă în presă: cine critică are cititori.

Într-una dintre primele mele vizite la Richard Wurmbrand, dânsul mi-a spus, ca unui tânăr predicator:

— Vezi să nu te transformi într-un moralist! Majoritatea predicatorilor români sunt moralişti de duzină. Nu uita că ai de-a face cu Biserica, cu Mireasa pe care Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Duhul Sfânt o pregătesc pentru Fiul Său, Isus Hristos.

Apoi mi-a spus o pildă pe care n-am uitat-o niciodată:

— Închipuie-ţi că eşti în slujba regelui şi că el te trimite să duci un sirop amar de tuse miresei fiului său, care este puţin răcită. Când îi întinzi linguriţa, ea gustă puţin şi o împinge la o parte, spunând alintată: „E amar, nu-mi place. Ia-l de aici!"

Ţie îţi vine să-i spui: „Bea-l, că este spre binele tău!", dar nu îndrăzneşti. Ştii că, deşi astăzi este doar o fată ca toate celelalte, mâine va fi regină. Aşa că umpli din nou linguriţa şi-i spui cu respect: „Vă rog, luaţi. Este din partea mirelui care vă iubeşte."

Ea împinge iar lingura şi varsă medicamentul. Îţi vine să-i dai o palmă şi să-i torni siropul pe gât, dar nu faci asta. Ea este mireasa, iar tu eşti doar slujitorul regelui.

Apoi s-a uitat la mine şi a încheiat:

— Vezi, Brânzei, uităm prea repede cu cine avem de-a face şi cui îi vorbim. Lepădăm limbajul Mirelui şi-l înlocuim cu al nostru. Mirele ar spune: „Ia, draga mea, ştiu că este puţin amar, dar trece

repede. Gândește-te că diseară n-o să te faci de râs tușind în timpul ceremoniei. Te rog eu frumos... Hai, ia-l."

Am scris articolul acela tocmai din cauza revoltei pe care o simt ori de câte ori întâlnesc acest „stil" al unor bloguri și blogări din România: critica permanentă, sarcasmul și demolarea.

Aceiași oameni se miră apoi că lumea nu mai vine la biserică și nu dorește să devină parte din Mireasa lui Hristos.

Iar celor care mi-ați cerut „soluții pentru crizele bisericilor", vă propun să ne întoarcem cu mai multă atenție nu la blogarii acri, ci la autorii inspirați ai cărților Noului Testament.

Soluțiile?

Sunt toate acolo. E greu să dai cu pietre dacă ești aplecat să speli picioare.

97. Daniel Branzai – Ce nu poate face Dumnezeu ?

Mi s-a întâmplat și mie. Un sceptic m-a pus în fața celebrei dileme:

— Crezi că Dumnezeu este atotputernic și poate face orice?

— Da.

— Poate Dumnezeu să creeze o piatră pe care să nu o poată ridica?

:)

Paradoxul acesta este una dintre ironiile preferate ale scepticilor. Problema este însă că atotputernicia nu înseamnă că Dumnezeu poate face ceea ce este imposibil, ci că poate face tot ceea ce este în acord cu natura Sa: logică, sfântă, adevărată și desăvârșită.

Dumnezeu nu poate face un triunghi cu două laturi, un holtei căsătorit, un cerc cu colțuri, o scară fără trepte sau un tânăr bătrân. Faptul că putem înșira cuvinte unele după altele nu transformă orice afirmație într-una logică. Putem construi foarte

ușor contradicții de termeni, iar întrebarea despre piatra pe care Dumnezeu n-ar putea-o ridica este tocmai o astfel de contradicție.

Revenind la celebra piatră, ea ar trebui să fie infinit de mare pentru ca Dumnezeu să nu o poată ridica. Dar un obiect material nu poate fi infinit. O piatră infinită este, prin urmare, o contradicție în termeni. Numai Dumnezeu este infinit și nu pot exista două infinituri. Un Dumnezeu logic nu poate produce ceva ilogic. Dumnezeu nu poate înceta să fie Dumnezeu.

Mai sunt însă și alte lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face.

Nu poate minți și nu poate păcătui în niciun fel.

Nu poate declara drept nevinovat pe cel vinovat fără să existe o bază dreaptă pentru aceasta.

Și, slavă Domnului, nu-l poate respinge pe cel care vine la El prin credință, în virtutea iertării câștigate de Hristos.

Aceste „nu poate"-uri nu sunt limite ale puterii Lui, ci expresii ale desăvârșirii caracterului Său. Tocmai pentru că Dumnezeu este Dumnezeu, există lucruri pe care El nu le va face niciodată.

98. Daniel Branzai – Confuzie sau compliment ?

Am citit în fugă și am înțeles altceva. Scria:

„**Doamne**, Îți mulțumesc pentru al treilea copil!"

Eu însă am citit:

„**Doamnă**, îți mulțumesc pentru al treilea copil!"

M-am mai uitat o dată, pentru că mi s-a părut o formulare neobișnuită. La a doua lectură mi-am corectat nu textul, ci gândirea.

Și totuși...

Cred că noi, bărbații, ar trebui să-I mulțumim nu numai lui Dumnezeu, ci și soțiilor noastre pentru copiii pe care ni i-au dăruit. Dacă nu erau ele, n-am fi fost nici logodnici, nici soți și nici tați.

Aşa că, după ce-I mulţumim Domnului pentru darul vieţii şi al familiei, n-ar strica să ne întoarcem spre cea de lângă noi şi să-i spunem simplu:

„Mulţumesc!”

Ce ziceţi?

99. Daniel Mitrofan – mori în fiecare zi

Dumnezeu a fost iarăşi bun cu noi şi ne-a aşezat din nou sub învăţătura Cuvântului Său.

Este în vizită la noi familia lui Daniel Mitrofan. Ne-au ajutat mult la Şcoala Biblică de Vacanţă de anul acesta, aşa cum au făcut-o şi acum doi ani.

Copiii lor au interpretat la vioară un duet de muzică barocă. A fost o adevărată încântare! Mulţi copii trag cu arcuşul peste corzi, dar foarte puţini au acea atingere care nu doar pune corzile în vibraţie, ci mângâie şi urechile, şi sufletul celor care îi ascultă. I-am privit cu drag şi am folosit momentul ca ilustraţie într-o predică de nuntă despre viaţa de familie.

N-au cântat aceleaşi note şi nici aceeaşi linie melodică. Fiecare şi-a interpretat propria partitură, foarte diferită de a celuilalt. Tocmai de aceea s-au completat reciproc şi au creat împreună o frumuseţe pe care niciunul n-ar fi putut-o realiza singur.

N-a fost o monodie, ci o armonie.

Se poate, aşadar! Se poate ca soţul să fie soţ şi soţia să fie soţie. Se poate să nu avem întotdeauna aceleaşi păreri, aceleaşi reacţii sau aceleaşi simţăminte. Armonia, atât în familie, cât şi în muzică, nu înseamnă monotonie, ci polifonia unei unităţi superioare.

Din predica fratelui Daniel Mitrofan mi-au rămas în minte două afirmaţii:

„Nimeni nu moare «ieri» sau «mâine». Toţi murim «astăzi». De aceea şi pregătirea pentru moarte trebuie făcută tot astăzi, nu mâine şi nici altădată.”

Şi încă una:

„Cu cine te găseşte moartea umblând, cu acela îţi vei petrece şi eternitatea. În eternitate intri însoţit de cel alături de care umbli astăzi."

Acestea sunt gânduri simple, dar care merită purtate cu noi multă vreme. În fond, nici familia şi nici veşnicia nu se construiesc într-o singură zi, ci prin alegerile pe care le facem... astăzi.

100. George Mueller – Chiar crezi ?

„Am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla aşa cum mi s-a spus." (Fapte 27:25)

Cu un număr de ani în urmă am fost în America împreună cu căpitanul unui vapor cu aburi, un creştin foarte devotat. După ce ne-am îndepărtat de coasta insulei Terra Nova, mi-a spus:

— Ultima dată când am trecut pe aici, acum cinci săptămâni, s-a întâmplat ceva care mi-a revoluţionat întreaga viaţă creştină.

Eram de douăzeci şi patru de ore la comandă, pe punte, când George Müller din Bristol, Anglia, unul dintre pasagerii aflaţi la bord, a venit la mine şi mi-a spus:

— Căpitane, trebuie să vă spun că este absolut necesar să ajung sâmbătă după-amiază în Quebec.

— Imposibil! — i-am răspuns.

— Foarte bine — a spus Müller. — Dacă vaporul dumneavoastră nu mă poate duce, Dumnezeu va găsi o altă cale. Eu nu am lipsit de la niciun angajament în cincizeci şi şapte de ani. Haideţi să coborâm în camera hărţilor şi să ne rugăm.

M-am uitat la acest om al lui Dumnezeu şi mi-am spus în sinea mea: „Din ce azil de nebuni o fi scăpat?" Nu întâlnisem niciodată un om ca el.

— Domnule Müller — i-am spus — vă daţi seama cât de deasă este ceaţa?

— Nu — a răspuns el. — Ochii mei nu sunt aţintiţi asupra ceţii, ci asupra Dumnezeului celui viu, care stăpâneşte toate împrejurările vieţii mele.

Apoi a îngenuncheat şi a rostit una dintre cele mai simple rugăciuni pe care le-am auzit vreodată. Când a terminat, am început şi eu să mă rog, dar el mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus:

— Nu vă mai rugaţi. În primul rând, dumneavoastră nu credeţi că Dumnezeu va răspunde. În al doilea rând, eu cred că a şi răspuns. Prin urmare, nu mai este nevoie să ne rugăm pentru acest lucru.

Privindu-mă în ochi, a continuat:

— Căpitane, Îl cunosc pe Domnul meu de cincizeci şi şapte de ani şi n-a existat nici măcar o zi în care să nu pot avea audienţă la Împăratul. Ridicaţi-vă, deschideţi uşa şi veţi vedea că ceaţa a dispărut.

M-am ridicat, am deschis uşa şi, într-adevăr, ceaţa dispăruse. Iar sâmbătă după-amiază, George Müller era în Quebec, la adunarea la care fusese invitat.

Dacă dragostea noastră ar fi mai simplă,
L-am crede pe Dumnezeu pe Cuvânt;
Şi viaţa noastră ar fi numai soare,
În bunătatea Domnului nostru.

101. Zac Poonen — Retrage-te în umbră

Nimeni nu este indispensabil în Biserica lui Cristos. Lucrarea lui Dumnezeu poate continua foarte bine şi fără noi. Ba chiar, poate continua mult mai bine fără ajutorul acelora care se consideră indispensabili! Trebuie să ne aducem aminte mereu de acest adevăr.

Am citit odată o ilustraţie foarte sugestivă despre cum poate fi smerit cineva care se crede indispensabil. Autorul spunea: umple

o găleată cu apă, cufundă-ţi mâna în ea până la încheietură, apoi scoate-o afară. Gaura care rămâne în apă este măsura exactă a cât de mult i se va simţi lipsa atunci când nu va mai fi!

Darurile noastre sunt folositoare Bisericii, dar niciunul dintre noi nu este indispensabil.

Trebuie să fim gata să ne retragem în anonimat ori de câte ori Dumnezeu ne cheamă s-o facem. Lucrătorul creştin centrat pe sine nu va accepta însă niciodată acest lucru. El va dori să-şi păstreze poziţia cât mai mult timp.

Mulţi asemenea „lideri creştini" putrezesc astăzi pe „tronurile" lor, împiedicând lucrarea lui Dumnezeu. Nu ştiu ce înseamnă să dispară cu eleganţă în fundal şi să lase pe altcineva să le ia locul.

Probabil aţi auzit zicala: „Succesul fără succesor este un eşec." Domnul Isus a înţeles acest principiu şi a pregătit oameni care să-I continue lucrarea. În numai trei ani şi jumătate, El a format ucenici capabili să preia conducerea lucrării Sale. Ce exemplu pentru noi!

Şi apostolul Pavel a înţeles necesitatea pregătirii altora. În 2 Timotei 2:2 îi spune lui Timotei:

> *„Ce ai auzit de la mine... încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii."*

Cu alte cuvinte: „Asigură-te că această comoară merge mai departe. Nu împiedica niciodată pe cei mai tineri decât tine să se ridice."

Până şi oamenii de afaceri înţeleg că „succesul fără succesor este un eşec". Din păcate, mulţi lideri creştini nu au înţeles încă acest principiu. Se adevereşte astfel încă o dată cuvântul Domnului:

> *„Fiii veacului acestuia sunt, faţă de semenii lor, mai înţelepţi decât fiii luminii."*

În realitate, gelozia faţă de cei mai tineri nu este decât o manifestare a egocentrismului. Cain a fost gelos pentru că Dumnezeu a primit jertfa lui Abel, iar pe a lui a respins-o. Dacă Abel ar fi fost fratele mai mare, poate că i-ar fi fost mai uşor să

accepte. Dar faptul că fratele lui mai mic era primit înaintea lui l-a umplut de atâta mânie, încât l-a ucis.

Acelaşi lucru îl vedem şi în cazul lui Iosif. Dumnezeu îi descoperea planurile Sale, iar cei zece fraţi mai mari au ajuns atât de geloşi pe el, încât au vrut să-l omoare.

La fel s-a întâmplat şi cu fariseii. Conducătorii religioşi ai lui Israel au fost măcinaţi de gelozie faţă de popularitatea tânărului Isus din Nazaret şi au hotărât să-L răstignească.

În contrast cu toate acestea, cât de înviorător este exemplul lui Barnaba! Era un lucrător mai în vârstă care l-a luat sub aripa lui pe noul convertit Pavel, atunci când nimeni nu voia să-l primească. Barnaba l-a adus în biserica din Antiohia şi l-a încurajat.

În Faptele Apostolilor 13 îi vedem plecând împreună în lucrarea misionară. Dar când Barnaba a înţeles că Dumnezeu îl chema pe Pavel la o slujire mai mare decât a lui, a făcut un lucru rar întâlnit: a păşit de bunăvoie înapoi şi a dispărut cu eleganţă în umbra celui mai tânăr. Astfel, expresia „Barnaba şi Pavel" devine aproape pe nesimţite „Pavel şi Barnaba".

Biserica suferă şi astăzi pentru că sunt prea puţini oameni ca Barnaba, oameni care ştiu să facă un pas înapoi şi să se bucure când Dumnezeu îl onorează pe altul.

Suntem dispuşi să cedăm locul în lucrurile mărunte. La o uşă, de exemplu, nu ne deranjează să-l lăsăm pe altul să treacă înainte. Dar când este vorba despre poziţie, influenţă sau conducere în Biserică, nu mai suntem la fel de smeriţi.

Viaţa eului este înşelătoare. Putem afişa o smerenie impresionantă în lucrurile neînsemnate. Dar tocmai în lucrurile importante se vede cine suntem cu adevărat.

(Din revista „Speranţa", publicată de fraţii noştri din Australia, cărora le mulţumim pentru acest articol.)

102. W.W. Wiersbe – Păstor tânăr sau bătrân ?

Aflat la începutul slujirii într-o biserică, un tânăr păstor şi-a sunat mentorul şi i-a mărturisit:

— Majoritatea oamenilor din adunarea aceasta sunt mai în vârstă decât mine. Mi-e teamă că nu vor da atenţie cuvintelor mele. Sunt foarte complexat şi stânjenit când mă ridic să le predic.

Mentorul, care trecuse şi el prin aceeaşi situaţie cu mulţi ani înainte, i-a dat acelaşi sfat pe care îl primise la vremea lui:

— Câtă vreme le predici Cuvântul lui Dumnezeu, vârsta ta nu are nici cea mai mică importanţă. În clipa în care deschizi Biblia şi le vorbeşti din ea, ai dintr-o dată vârsta de cel puţin două mii de ani.

103. Oswald Chambers – Modelați de Dumnezeu

„M-am făcut tuturor totul, ca oricum să mântuiesc pe unii dintre ei." (1 Corinteni 9:22)

Un lucrător creştin trebuie să înveţe cum să fie un om nobil al lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi lipsite de noblețe.

Nu spune niciodată: „O, dacă aş fi în altă parte!"

Toţi oamenii lui Dumnezeu sunt oameni obişnuiţi, făcuţi extraordinari prin ceea ce Dumnezeu a pus în ei. Dacă nu avem materialul potrivit în minte şi în inimă, nu-I vom fi de folos lui Dumnezeu.

Nu suntem lucrători ai lui Dumnezeu pentru că aşa am ales noi. Mulţi oameni aleg în mod deliberat să devină lucrători, dar în ei nu se găseşte nimic din harul atotputernic al lui Dumnezeu, nimic din puterea Cuvântului Său.

Inima, mintea şi sufletul lui Pavel au fost în întregime pătrunse de marele scop al lucrării pentru care a venit Isus Cristos. El n-a pierdut niciodată din vedere această singură preocupare. Şi noi

trebuie să rămânem ancoraţi în adevărul esenţial: „Isus Hristos şi pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

„Nu voi M-aţi ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi…” (Ioan 15:16).

Fă din aceste cuvinte un motto al vieţii tale. Nu tu L-ai ales pe Dumnezeu, ci El te-a ales pe tine.

Dumnezeu lucrează îndoind, frângând, modelând şi făcând cu noi ceea ce găseşte de cuviinţă. Nu înţelegem întotdeauna de ce lucrează astfel, dar ştim că urmăreşte un singur scop: să poată spune despre noi: „Acesta este omul Meu.”

Trebuie să stăm la dispoziţia lui Dumnezeu astfel încât El să poată aşeza şi pe alţii pe Stâncă, aşa cum ne-a aşezat şi pe noi.

Nu alege niciodată să devii lucrător. Dar dacă Dumnezeu îţi adresează această chemare, vai de tine dacă te abaţi la dreapta sau la stânga! El va face cu tine ceea ce n-a făcut înainte de chemarea ta şi ceea ce nu face cu alţi oameni.

Lasă-L să te modeleze aşa cum doreşte El.

104. Suntem cuprinși de un sentiment „Colectiv”

Prin 1976, la Fălticeni, pe când eram student la Teologie, predicam la o înmormântare. Îmi aduc aminte că am spus atunci:

„Ce-i face pe oameni să tresară la trecerea unui cortegiu funerar? Ce-i face să se oprească şi să-şi scoată căciulile din cap? Ce-i face să se alăture cortegiului, chiar dacă n-au fost rude apropiate cu cel decedat?

Există un singur răspuns: fiorul propriei mortalităţi. Sentimentul de solidaritate în faţa morţii.

Suntem părtaşi la aceeaşi soartă tragică. Intuim că ni se face tuturor o mare nedreptate, că n-ar trebui să murim, că nu este drept să murim, că nu este bine că murim.

Nu ne putem obişnui cu moartea.

Niciun om nu-şi merită moartea.

Avem sentimentul că ni se face o mare nedreptate. Noi am fost creaţi pentru veşnicie."

Nu mi-am schimbat părerea în toți anii care au trecut de atunci.

Cred că acesta este stratul adânc al subconștientului în care ne-am solidarizat cu toţii cu cei din mijlocul tragediei de la Bucureşti. Acesta este sentimentul care ne-a făcut pe atât de mulţi dintre noi să devenim, măcar pentru câteva zile, „Colectiv".

Ca și atunci, la Fălticeni, spun și astăzi că acesta este motivul pentru care a venit la noi Domnul Isus: să ne vorbească despre viaţa fără de moarte, să biruiască moartea pentru noi, să ne îndepărteze vinovăţia și să ne dea un paşaport pentru dincolo de moarte.

Cine poate rămâne indiferent înaintea unor asemenea cuvinte? Cine nu se bucură atunci când le ia în serios?

„Cine crede în Mine nu va muri niciodată, ci a trecut din moarte la viaţă."

105. VasileTaloș – GENERAȚIEI "COLECTIV"

Vasile Brânzei, tatăl meu, a plâns ultima dată în viaţă când, întors din pribegia declanşată de teribila foamete din Moldova, şi-a găsit mama aşezată într-un sicriu, pe masa din „camera din faţă" a casei părinteşti. După aceea... n-a mai plâns. Şi-a îmbrăcat sufletul într-o coajă de nucă şi a devenit rece, impenetrabil şi, aparent, nesimţitor.

În prietenia cu Vasile Taloş şi Pascu Geabou, „taica Pascu" i-a spus odată, când toţi ceilalţi păstori erau scăldaţi în lacrimi:

— Bă, Vasile, tu n-ai apă în cap!

Aluzia era, bineînţeles, la pasajul din profetul Ieremia. Iată acum aceeaşi metaforă, preluată sugestiv şi poetic de Vasile Taloş:

„O, de mi-ar fi capul plin cu apă,
de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi,

aş plânge zi şi noapte

pe morţii fiicei poporului meu!" (Ieremia 9:1)

„Noi eram morţi în greşelile şi în păcatele noastre în care trăiam odinioară... Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos; prin har sunteţi mântuiţi." (Efeseni 2:1-5)

O, de mi-ar fi capul un ocean de lacrimi
şi izvor de perle ochii mei de-ar fi...
aş plânge toţi fiii înrobiţi de patimi,
cu speranţa-n suflet că se vor trezi!

Când tăcută moartea pe ferestre urcă
şi când negre umbre din adânc se strâng,
pentru cei ce-n flăcări veşnice se-aruncă,
dă-mi, Iisuse, lacrimi ca să pot să plâng!

O, dă-mi azi, Iisuse, lacrimile Tale
care-au curs pe drumul spre Ierusalim!
Dă-mi să simt povara cântului de jale
pentru generaţii care trec şi vin!

Umple-mi, Doamne, pieptul, umple-l cu suspine
pentru morţii-n spirit care rătăcesc,
nepătrunşi de teama Zilei care vine,
când de munţii nopţii paşii îşi lovesc!

Cum aş vrea să curgă harul mântuirii
peste solul tare, ars şi însetat
de plăceri şi-ambiţii, nori ai amăgirii,
goi, purtaţi de vânturi pe-un pământ uscat!

O, de mi-ar fi capul un ocean de lacrimi
şi izvor de perle ochii mei de-ar fi...
cum aş plânge neamul amorţit în patimi,
cu speranţa-n suflet că se va trezi!

— Vasile Alexandru Taloş

106. Daniela Florica Cintean – Poveste de dragoste

S-au cunoscut demult, demult, în alte vremuri... Ea avea 17 ani, el 23. Ea era o frumoasă fată de chiabur, el, un băiat simplu, de ţăran.

La fel ca în basme, el a văzut-o şi s-a îndrăgostit pe loc de ea. Ea îl privea timidă, doar pe furiş, când intra în curtea casei părinţilor ei.

Unul spera, cealaltă visa...

Părea aproape imposibil să fie vreodată împreună. Diferenţele dintre ei erau destule şi evidente. Cred însă că şi-au dorit atât de mult să fie împreună, încât Cerul le-a oferit această şansă.

— Bunico, ne mai spui, te rog, încă o dată povestea voastră de dragoste?

Aşa o rugam pe bunica aproape în fiecare an, în vacanţa de iarnă, seara târziu, să ne poarte, pe aripile poveştii, în lumea tinereţii ei. Noi, cei trei nepoţi, ascultam fascinaţi, an de an, povestea de viaţă a bunicilor noştri.

Bunica se îmbujora de fiecare dată, de parcă avea iar 17 ani şi nu se lăsa uşor convinsă să povestească. Dar bunicul, ştrengarul acela simplu, fecior de ţăran, poate încă mândru că cea mai frumoasă fată din sat era a lui, intra imediat în jocul nostru.

Ne povestea cum străbunicul meu, om aşezat, care făcuse liceul la Braşov şi vorbea cinci limbi străine, simţind cum aveau să arate vremurile ale căror nori negri se adunau deja deasupra curţii lui,

a acceptat ca fata sa cea frumoasă să „se ducă” după flăcăul care îl ajuta în gospodărie.

Și n-a procedat deloc rău.

Știa ce avea să urmeze. Comuniștii aveau să-l deposedeze de avere și de pământuri, iar fata lui trebuia să se mărite cu un băiat harnic, capabil să aibă grijă de ea.

Și așa a fost.

Așa s-a întâmplat atunci și așa se întâmplă și acum, când amândoi au trecut de 90 de ani.

M-a fascinat întotdeauna grija și atenția cu care bunicul a tratat-o pe bunica. Parcă purta cu el cel mai prețios lucru din întregul univers, de care trebuia să aibă grijă și pe care trebuia să-l ocrotească, astfel încât să nu i se întâmple nici cel mai mic rău.

Atent, prevăzător, grijuliu, iubitor.

Pentru el, bunica mea este cel mai prețios dar al vieții.

Iar bunica i-a purtat întotdeauna și îi poartă și acum aceeași grijă și același respect deosebit.

Când eram mai mică, nu înțelegeam foarte bine cum comunicau între ei. Simțeam că este ceva aparte, dar nu-mi puteam explica ce anume. Mi se părea însă fascinant să-i aud cum vorbeau mereu unul cu celălalt. Se completau perfect. Cu glasuri blânde, unul începea o idee, iar celălalt o ducea până la capăt. Parcă știau dinainte ce gândește celălalt.

Și la fel este și acum.

O țin minte pe bunica alergând toamna, seara, în curte, cu un pulover în mână, stând lângă bunicul până se îmbrăca, numai să nu răcească. S-au ajutat unul pe altul în tot ce a însemnat viața la țară, o viață deloc ușoară. Au muncit cot la cot zeci de ani, construindu-și de la zero existența și încercând să le ofere fetelor lor tot ce aveau mai bun.

Nu i-am auzit niciodată certându-se.

Nu i-am auzit niciodată ridicând tonul unul la celălalt.

Pare aproape ireal, știu. Tocmai de aceea povestea lor este cu atât mai fascinantă. Au un cult al valorilor extraordinar de limpede.

— Tu, fată, îmi spune bunicul, respectul este lucrul cel mai de preț într-o căsnicie. Fără el, nimic nu ține. Toate celelalte trec pe lângă el. Dacă nu ai respect, nu ai nimic. Probabil aceasta este cheia. Cheia pe care generațiile de astăzi nu o mai găsesc nicăieri. Poate că am pierdut-o undeva pe drumul de acasă spre școală...

Bunicii mei nu vorbesc despre iubire. Le este parcă puțin jenă s-o facă. Lucrurile intime nu se scot la tarabă înaintea tuturor. Dar „respectul" despre care ei vorbesc mereu cuprinde mult mai mult decât iubirea. Este un amestec în care au știut să pună vorba bună, sinceritatea, voioșia și liniștea, tandrețea, înțelegerea, îngăduința și protecția. Și dacă toate acestea nu înseamnă iubire adevărată, atunci nu știu cum s-ar putea numi.

Aceasta este povestea de viață, adevărată, pe care bunicii mei o trăiesc și astăzi, unul lângă celălalt, umăr lângă umăr.

Poate că anii lor sunt mulți, dar încă nu sunt destui.

Poate că au îmbătrânit, dar ochii lor, atunci când se privesc unul pe celălalt, sunt la fel de tineri și de vii ca atunci când ea avea 17 ani și era cea mai frumoasă fată din sat, iar el avea 23 de ani și era un flăcău mândru și voinic.

107. Cristian Ţepeş

Realizator în cadrul emisiunii Universul Credinței de la TVR, o voce a creștinilor evanghelici din România și tată a șase copii, jurnalistul Cristian Țepeș a fost zilele trecute în Norvegia unde a documentat un reportaj despre familia românului Marius Bodnariu, rămas fără cei cinci copii luați de autorități. Cristi Țepeș nu a mai apucat să finalizeze reportajul: a murit în drum spre o întâlnire cu familia reunită la Iași.

Cazul lui Ruth și Marius Bodnariu, familia mixtă româno – norvegiană rămasă fără cei cinci copii luați de autoritățile norvegiene, a făcut înconjurul României. „Adevărul" a relatat acest

caz în care românului i-au fost luaţi toţi cei cinci copii, dintre care cel mai mic un bebeluş de trei luni. Condiţiile în care s-a realizat preluarea copiilor din familia Bodnariu sunt încă neelucidate. Pe de o parte sunt acuzaţiile autorităţilor norvegiene, care susţin că au intervenit pentru a-i proteja pe copii, existând date că asupra copiilor sunt exercitate corecţii fizice, iar pe de altă parte, părinţii spun că i-au disciplinat pe copii cu toată dragostea, aplicându-le inclusiv corecţii fizice, dar fără a-i abuza pe copii, neexistând de altfel nicio urmă de violenţă fizică. Mai mult decât atât, părinţii spun că autorităţile norvegiene au comis mai multe abuzuri în momentul în care au preluat copiii, asistenţii sociali spunându-i mamei că îşi poate primi copiii dacă depune mărturie împotriva soţului.

Autorităţile norvegiene au fost sesizate cu un posibil caz de abuz asupra copiilor din familia Bodnariu de directoarea şcolii la care învaţă fetele lui Marius şi Ruth Bodnariu, iar la întocmirea profilului familiei directoarea a precizat (fără a face acest lucru acuzator) şi faptul că părinţii sunt „foarte creştini". La rândul său tată a şase copii, realizatorul TVR Cristi Ţepeş a pornit pe urma acestei poveşti, mergând în Norvegia pentru documentarea unui reportaj despre cazul familiei Bodnariu.

Sâmbătă 12 Decembrie, jurnalistul TVR publica pe contul personal de Facebook un filmuleţ de un minut. Postarea prezintă imagini din casa familiei Bodnariu din Norvegia. Cei doi părinţi stau lângă un şemineu şi transmit următorul mesaj: „Rugaţi-vă pentru noi!". Pe marginea şemineului stau atârnaţi cinci ciorapi coloraţi. Fiecare dintre aceşti ciorapi reprezintă unul dintre copiii familiei Bodnariu, preluaţi de autortăţile norvegiene. Într-un colţ al cadrului se vede ceea ce pare a fi pătuţul bebeluşului, luat şi el de Protecţia Copilului. În după-masa zilei de sâmbătă, 12 decembrie, un post de radio creştin difuzează un interviu cu realizatorul TVR care împărtăşeşte impresii din Norvegia.

„Nu aş fi dorit să văd Norvegia în circumstanţele astea. Am stat 31 de ore. Ca să ajungi la ei trebuie să zbori cu trei avioane. De acolo trebuie să mai mergi 5 ore cu maşina. Distanţele sunt foarte mari. S-au dus să îşi crească copiii într-o comunitate de

oameni cuminţi, lângă nişte bunici credincioşi. De la casa lor până la centrul comunei este vreo jumătate de oră de mers cu maşina. Vorbim de nişte părinţi educaţi. S-au îndrăgostit unul de altul slujindu-i pe copiii străzii din Bucureşti. M-am dus acolo să fac ceea ce mi-ar fi plăcut să facă cineva cu mine dacă mi-ar fi fost luaţi copiii. Ei nu sunt izolaţi în sensul că sunt singuri pe lume. Locuiesc cu părinţii acestei mame. Mama lui Ruth este dintr-o familie în care de vreo 7 generaţii părinţii sunt credincioşi", a povestit Cristian Ţepeş în interviul radio.

În cadrul emisiunii au fost difuzate şi frânturi din interviul luat de Cristi Ţepeş celor doi părinţi. Marius Bodnariu a povestit că în ziua în care i-au fost luaţi copiii era în biroul de la primăria în care lucrează ca inginer IT. „Eram la serviciu. Lucram cu un document când au apărut două persoane. Mi-au arătat legitimaţia de la Poliţie şi mi-au spus că sunt arestat. Am înţeles că trebuie să îi însoţesc la Poliţie. Mi s-a confiscat telefonul. Mi s-a precizat faptul că acuzaţia este de molestare a copiilor. Eram şocat. Simţeam ca în visele urâte când vrei să strigi şi nu poţi. Mă gândeam la Ruth, mă gândeam la copii. Am întrebat unde este soţia, unde sunt copiii. Nu mi s-a dat un răspuns clar", a mărturisit Marius Bodnariu.

Părinţii au spus că după mai multe ore de audieri li s-a spus că a doua zi, marţi, se va găsi o soluţie în avantajul familiei. „Ni s-a promis că în ziua următoare o să stăm de vorbă, o să facem un plan prin care o să fim ajutaţi să creştem copiii conform normelor legale şi a fost un ton pozitiv, iar a doua zi am aşteptat cu sufletul la gură o întrevedere şi seara târziu, în jurul orei 9.00, au venit două maşini. Am tresărit de bucurie că au venit copiii. Ei au venit să ia şi bebele. La un moment dat, asistentele sociale au ieşit afară din casă să se consulte. Mi-au spus că o să ia bebele. Am înţeles atunci că nu aveau nicio legătură cu scopul cu care erau acolo. Nu erau acolo ca să protejeze copilul. Erau acolo cu o agendă mult prea sumbră ca să o înţeleg", a mai declarat tatăl rămas fără cei cinci copii.

Cristian Ţepeş a declarat în cadrul interviului radio că în ciuda încercării cumplite prin care trec cei doi părinţi, a remarcat credinţa în Dumnezeu a părinţilor. „Am văzut multă suferinţă, dar nu era o suferinţă care să îi zdrobească. Bunica cânta şi era foarte

încrezătoare în Dumnezeu. Nu am remarcat ură sau dorinţă de răzbunare. Dacă aş fi norvegian aş suferi foarte mult. Sunt oleacă mai fericit că sunt român pentru că astfel de lucruri nu se întâmplă încă în România. Aceşti copii (n.r. preluaţi din familii) pot să ajungă să fie crescuţi de părinţi homosexuali. Pot fi înfiaţi de astfel de părinţi şi mă întreb, cine le ia mânuţele seara înainte de culcare să se roage cu ei?", mai spunea Cristi Ţepeş în emisiunea radio difuzată sâmbătă după-masă.

Cristi Ţepeş urma să realizeze un reportaj cu toate mărturiile adunate în Norvegia. Sâmbătă seara, jurnalistul TV, plecat de la Bucureşti spre Iaşi pentru o reunire a familiei extinse, a murit fulgerător în urma unui accident rutier, provocat cel mai probabil de un stop cardiac. În urmă au rămas şase copii, multă suferinţă, reportajele lui Cristi Ţepeş, o poveste neterminată şi multe cuvinte de apreciere la adresa realizatorului TVR. Unul dintre documentarele tulburătoare la care a lucrat Cristi Ţepeş este filmul despre viaţa lui Richard Wurmbrand, difuzat în cadrul serialului „Memorialul durerii" de pe postul public de televiziune. Un alt documentar realizat de Cristi Ţepeş este despre istoria protestanţilor din România.

Mărturie Marius Cruceru:

Cînd am aflat am strigat: NUUUUUU, NUUUUUU, Doamne, nu pe Cristi! Aveam eu o listă pentru Tine, începînd cu mine, dar nu Cristi!!! Ştiu că ştii ce faci, dar n-ai mai fi putut întîrzia cîteva clipe din acelea de veşnicie pentru a ne lăsa lumea un pic mai senină şi mai frumoasă cu sufletul acesta de copil mare?

Am luat masa de Crăciun împreună. Anul trecut! A venit la Oradea şi ne-am bucurat cîteva ore de discuţii, glume moldoveneşti şi cîntece. Ne-a cîntat, ne-a recitat! Ne-a umplut inima de cer senin în mijlocul iernii şi de căldură în înfrigurare. Pe Cristi nu te poţi supăra. Zîmbeşte larg şi te cufundă în îmbrăţişări la pieptul lui imens. Întotdeauna a fost un copil mare. N-am întîlnit bărbat mai sensibil! Niciodată!

Ci mai faci, dragule!

Zîmbea şi mă acoperea ca o dună. Apoi vorbea de Domnul Isus. Mai înainte de orice.

Mi-a fost călăuză în lecturi în anii liceului. Cînd apărea cîte ceva ne spunea imediat la ... tineret! Inginer citit, o raritate, lui îi datorez descoperirea lui Voiculescu, a Gîndurilor Albe, a lui Traian Dorz, a cîntărilor lui Moldoveanu, pe care le doinea aşa de frumos cu vocea-i de tenor nescenit.

Cristi era o rază de lumină între noi toţi ceilalţi încruntaţi, era un zîmbet între grimasele noastre, era singurul bărbat dintre prietenii noştri care şi-a păstrat zîmbetul de dinainte de 10 ani, deşi avea o căruţă de copii, aşa cum singur îi plăcea să spună.

În trupul acela masiv locuia o inimă cît un castel, în care lăcaşuri aveam loc cu toţii. Din banii lui de inginer stagiar ne dădea cîte un 10 lei sau 5 lei, bani de completare pentru cărţile la care nu ajungeam singuri. Ce a făcut înainte de a merge la Domnul? S-a dus în Norvegia să ajute cu darul lui familia Bodnariu! A filmat o singură frază în trei limbi. Nimeni n-ar fi făcut-o mai bine. Simplu şi penetrant. Cît talent! Cît talant, rob credincios!

Îi era necaz că ajunsese inginer şi mi-a urat drum bun cu o curată şi arătată invidie, atunci cînd am decis să rup tradiţia bisericii şi să fiu singurul băiat care merge la filologie. Adesea m-am întrebat dacă cerurile au biblioteci. Acum sînt sigur că au. Pe Cristi îl voi găsi în bibliotecile cerului.

Acum??

Cristi este încă un motiv acum pentru care abia aştept să mor.

Mărturie Dacian:

Cele mai vechi amintiri pe care le am despre dânsul sunt de acum aproape douăzeci de ani.

În perioada aceea, ştiu că organiza întâlniri la Dacian în fiecare duminică dimineaţa.

Prima dată am ajuns acolo pe când aveam vreo zece ani. Sala era mică şi neîncăpătoare. Era plină până la refuz, iar oamenii stăteau şi pe holuri, rezemaţi de pereţi, pe scaune sau în picioare.

Imaginea aceea mi-a rămas întipărită în minte şi îmi revine ori de câte ori văd oameni aşteptând să intre undeva.

Îmi amintesc doar vag de dânsul din ziua aceea. În mintea mea de copil semăna cu un revoluţionar. Probabil purta una dintre vestele care îl caracterizau şi care au rămas atât de uşor de asociat cu imaginea lui.

Aveam să aflu mai târziu că sala mare de la Dacian, din clădirea veche de la Universitate, nu fusese disponibilă în acea dimineaţă, iar toţi cei veniţi se înghesuiseră într-o sală mult mai mică.

Într-o altă duminică, tot în perioada aceea, chiar înainte de Crăciun, am ajuns din nou împreună cu părinţii. Îmi amintesc şi acum drumul până la sală: urcai două scări laterale, ajungeai la un etaj intermediar, apoi urcai câteva trepte pe scara centrală şi, în cele din urmă, alte două scări laterale care duceau în sala de întâlniri. Sunt detalii aparent neînsemnate, dar care au rămas vii în memoria mea.

În anii de liceu (2001–2005), aproape în fiecare zi de luni mergeam la Dacian. Recunosc că, la început, mergeam mai ales pentru a mă întâlni cu prietenii şi colegii mei. Dar aproape în fiecare luni îl vedeam şi pe dânsul.

Îmi amintesc că, într-o perioadă, anunţa cu îngrijorare că întâlnirile ar putea fi suspendate din cauza datoriilor acumulate pentru chiria sălii. Dacă nu se găsea o soluţie, activitatea nu mai putea continua.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de mult făcea aproape singur. El închiria sala, găsea resursele financiare, organiza întâlnirile, le prezenta şi, de multe ori, tot el era şi vorbitorul principal.

Tot în perioada liceului, în biserica pe care o frecventam se formase o formaţie de tineri. După multe eforturi, reuşiseră să înregistreze primul lor CD şi au fost invitaţi de Cristi Ţepeş să-l prezinte la Dacian.

Eram apropiat de ei şi am venit la întâlnirea respectivă. Stăteam undeva în spatele balconului şi îmi amintesc că eram

nemulţumit de întrebările care li se puneau. Mi se păreau prea dificile şi, pe alocuri, chiar ironice. Am început să comentez din spate, din ce în ce mai vocal. Nu aveam curajul să spun ceva suficient de tare încât să se audă până pe scenă, dar am reuşit să-i deranjez pe cei din jur. Îmi amintesc şi acum privirea dezaprobatoare a unei persoane aşezate lângă mine.

Una dintre întrebările adresate atunci mi-a rămas întipărită în minte:

— „Când vei ajunge în cer şi te vei întâlni cu Dumnezeu, ce ţi-ai dori să-ţi spună?"

Cei mai mulţi dintre membrii formaţiei au încercat să ofere răspunsuri frumoase şi corecte din punct de vedere biblic. Dar nu pot uita răspunsul celui care cânta la clape.

El a spus simplu că şi-ar dori să audă cuvintele:

„Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău."

Am rămas uimit de un răspuns atât de bine ancorat în Scriptură. Cred că şi dânsul a fost impresionat.

Şi îmi place să cred că acestea sunt chiar cuvintele pe care le-a auzit acum din partea Domnului.

Pe 3 ianuarie 2005, într-o zi de luni, sala Dacian a luat foc. Îmi amintesc că urmăream imaginile la televizor şi mă întrebam dacă întâlnirea din seara aceea se va mai ţine.

Nu s-a mai ţinut.

Şi, de fapt, nu s-a mai ţinut niciodată.

Acela a fost momentul în care întâlnirile de la Dacian au încetat, iar pentru multă vreme fiecare zi de luni a lăsat în viaţa mea un gol pe care îl simţeam greu de explicat.

Tot în perioada aceea, dânsul a organizat şi un curs de jurnalism pentru cei interesaţi. Îmi amintesc că, într-o duminică, a chemat în faţă zece-cincisprezece absolvenţi. Pe unul dintre ei îl cunoşteam destul de bine.

La puţin timp după absolvire, acesta m-a sunat şi m-a întrebat dacă sunt disponibil într-o zi să merg să ajut pe cineva să se mute. Eram adolescent şi spuneam „da” aproape oricărei ocazii de a fi de folos sau de a petrece timp cu prietenii. Aşa că am acceptat fără să stau pe gânduri.

Ne-am întâlnit dimineaţa la benzinăria Agip din Piaţa Sudului şi am mers împreună acasă la Cristi Ţepeş, undeva pe Şoseaua Olteniţei. Când am urcat în apartament, a apărut şi dânsul. Era vară şi era leoarcă de transpiraţie. Strânsese deja o mulţime de lucruri. Îmi amintesc că apartamentul era astfel compartimentat încât trebuia să treci prin sufragerie pentru a ajunge în camere. În stânga era o încăpere în care toţi pereţii, de jos până sus, erau acoperiţi cu rafturi pline de cărţi.

Nici până atunci, nici după aceea, nu cred că am mai văzut atâtea cărţi într-o singură casă. Am cărat cărţi ore întregi. Iar când am terminat cu ele, au urmat casetele video. Şi acelea erau nenumărate.

La noul apartament am mers cu camionul de mutare. Era un camion destul de înalt şi, când a intrat pe strada blocului, a agăţat un cablu electric aerian. În câteva clipe au ieşit câţiva vecini foarte supăraţi. Nu era tocmai cea mai fericită modalitate de a începe viaţa într-un bloc nou.

Îmi amintesc însă cât de calm a ieşit Cristi şi le-a vorbit tuturor. Le-a spus liniştit că va anunţa compania de electricitate şi că toate pagubele vor fi reparate şi plătite. În câteva minute, tensiunea se risipise.

Am urcat apoi, etaj după etaj, cărţile, casetele şi toate celelalte lucruri. Privind în urmă, aproape că nu-mi mai amintesc mobilierul sau celelalte obiecte. În memoria mea au rămas doar cărţile şi casetele. Restul parcă nici nu existau.

Imediat cum intrai în apartament, în dreapta era bucătăria. Soţia dânsului avea pe masă o cutie plină cu fursecuri în formă de nucă. La fiecare drum spre camion şi înapoi mă opream şi luam câte două-trei. Până la sfârşitul mutării cred că am reuşit să golesc aproape singur cutia.

La prânz ne-a adus fiecăruia câte un kebab. Era primul pe care îl mâncam în viaţa mea. Nu mi-a plăcut deloc. Atât de puţin mi-a plăcut, încât aproape zece ani după aceea n-am mai pus gura nici pe kebab, nici pe shaorma. Am plecat acasă cu nişte dureri de muşchi despre care nici nu ştiam că există.

În ultimii ani mi-l amintesc mai ales la Biserica Sfânta Treime. Aproape de fiecare dată când era un eveniment mai deosebit îl vedeai cu camera de filmat în mână, înregistrând totul.

Îmi amintesc şi cum venea uneori împreună cu familia şi cânta din balcon. Cânta tare, foarte tare. Unii se uitau deranjaţi spre el, dar aveam impresia că nici nu observa. Era complet absorbit de cântare şi de închinare.

Într-o duminică venise împreună cu fiica lui cea mică. Ea desena liniştită, iar din când în când el se oprea, o îmbrăţişa şi apoi îşi vedea mai departe de slujire. A fost o imagine simplă, dar care mi-a rămas în minte. De câţiva ani organiza şi întâlnirile de luni de la Valaori. Proiecta filme, modera dezbateri sau organiza seri de poezie. Îmi amintesc cum recita poezii — de cele mai multe ori lungi sau foarte lungi —, vorbea cu pasiune despre scriitorii creştini şi avea aproape întotdeauna pregătită şi o cântare.

Ţin minte şi perioada de după emisiunea „Mari români” din 2006, când Richard Wurmbrand s-a clasat pe locul al cincilea. Cristi spunea atunci că urma să se realizeze documentare despre primii zece clasaţi şi că el deţinea cele mai multe şi cele mai valoroase înregistrări video cu Richard Wurmbrand.

Mi s-a întâmplat de câteva ori să schimb canalele la televizor şi, ajungând pe TVR, să-i recunosc imediat vocea. Mă opream şi urmăream emisiunea până la capăt.

Într-una dintre ele apărea lângă unul dintre cimitirele din Ghencea. Nu obişnuiesc să abordez oamenii, dar, când ne-am întâlnit data următoare, i-am spus că îi văzusem emisiunea. A părut puţin surprins şi m-a întrebat simplu:

— Cum ţi s-a părut?

Ultimele mele amintiri cu dânsul sunt tot de la Sfânta Treime, la întâlnirile de la Valaori. Nu ştiu cum se făcea, dar aproape întotdeauna ajungea ceva mai târziu decât ceilalţi sau, cel puţin, urca mai târziu în sală. Eu eram deja aşezat în bancă. El intra, dădea mâna cu cei din jur şi înainta încet printre oameni. Parcă simt şi acum mâna lui mare şi caldă şi felul în care te privea în ochi când îţi spunea: „Pace!"

Ţin minte acest lucru pentru că aveam sentimentul că nu era un gest făcut din politeţe sau din obligaţie. Îl făcea cu dragoste. Şi lucrul acesta se simţea.

108. Familia Baloș – vizitați de îngeri

(16 septembrie 2022)

Tocmai terminasem de urmărit şi de susţinut în rugăciune conferinţa despre familie pe care o ţinea la Mănăştur, în Cluj, Andrei Popescu, invitat din Portland, SUA. Dumnezeu îi dăduse har, iar mărturia lui fusese sinceră şi puternică.

M-a sunat Tina Baloş.

După oftatul şi pauza cu care a început dialogul nostru, am înţeles imediat că se întâmplase ceva deosebit şi grav.

— Paul se simte din ce în ce mai rău...

— De când a început? am întrebat-o.

Cu câteva zile înainte fusesem la ei acasă împreună cu Doru Brezoi, colegul meu de pastorală, şi le dădusem Cina Domnului. Fusese o Cină a bucuriei, asemenea celor din casele primilor creştini (Fapte 2:46).

— De câteva zile... de ieri... sau de alaltăieri...

— Cum se manifestă?

— Este foarte slăbit. I-am mărit oxigenul la patru litri. Astăzi trebuia să-l duc la doctor, dar nu mi-au dat un tub portabil de oxigen, aşa că am amânat pentru săptămâna viitoare. De fapt, mă tem să-l duc la ei. O cunoştinţă de-a noastră s-a dus, l-au pus pe

oxigen, i-au făcut încă o doză de vaccin şi a murit... Nu vreau să-l las la ei. Nu vreau să-l las singur în spital. Prefer să-l ţin cu mine acasă.

— Foarte bine faci, am comentat eu. Ce spune el?

— El este liniştit. Mi-a spus că este „pe rampa de lansare"...

Şi am simţit-o cum o podidesc lacrimile.

— Expresia este luată de la Liviu Olah, am spus eu.

— Da. M-a întrebat cine este cu noi acasă. I-am răspuns că nu suntem decât noi doi. Dar el m-a contrazis:

— Nu suntem numai noi doi. Iată, acolo, în colţ, sunt doi îngeri care vin pe la mine.

— Şi ce-ţi spun?

— Îmi spun să mă pregătesc, pentru că vin să mă ia.

— Şi tu ce le-ai zis?

— I-am rugat ca, atunci când vor veni să mă ia, să mă ia din somn.

Şi Tina a tăcut din nou, copleşită de durere...

— Extraordinar! am spus eu. Îţi dai seama că asistăm la ceva cu totul supranatural? Aici nu este o prăbuşire, ci o înălţare. Paul este gata să se înalţe. Dumnezeu i-a trimis îngeri ca să-l înştiinţeze.

Aşa a fost şi cu Traian Ban, tatăl soţiei mele. Şi el a văzut îngeri venind. La fel a fost şi cu Vasile Brânzei, tatăl meu...

Plecarea spre cer este o întristare pentru noi, dar o sărbătoare pentru ei.

Ţi se face o mare cinste să fii martor la ceva supranatural în viaţa omului pe care îl iubeşti. Iar tu plângi pentru că eşti cea mai bună soţie pe care Dumnezeu i-o putea da lui Paul. Eşti exact aşa cum trebuie să fii pentru el în această situaţie.

Pe fundalul Conferinţei pentru Familie de la Cluj, această manifestare a dragostei din familia Baloş a fost încă un exemplu al minunilor pe care Dumnezeu le face în fiecare zi cu fiecare dintre noi, în perimetrul familiilor noastre.

109. Barb Ioan – o beție întunecată

L-am cunoscut pe Facebook, unde am aflat că este mult mai bun poet decât prozator. Am citit ceea ce a scris acolo şi am comentat:

„Din inimă, pentru inimi care ştiu să citească şi dincolo de semnele grafice. M-ai lăsa să-l pun într-un volum din Amintirile mele cu sfinţi? Ştiu că nu pare, dar îşi are şi el rolul lui printre poveştile noastre cu tâlc."

Răspunsul lui a fost şansa ca şi voi să citiţi ceea ce urmează:

„Chiar m-ar onora. Este un fragment despre Dumnezeu şi har."

Dumnezeul din paharul cu votcă

Nu ştiu exact care este prima mea amintire cu tata, dar un lucru este sigur: nu mi-l pot aminti decât cu ţigara „Mărăşeşti" în colţul gurii şi cu paharul de băutură în faţă.

Mă ducea cu el, încă de mic, pe la toate sindrofiile. Mă urca pe bicicleta „Carpaţi", de culoare albastră; încălecam scăunelul din lemn, în formă de inimă, special construit pentru mine, şi plecam pe la prietenii lui. Întotdeauna începeau cu o partidă de cărţi. Jucau şaizeci şi şase şi licitaţie, dar mie mi se părea că acestea erau doar pretexte pentru a scăpa de neveste şi a se apuca de băut.

Cheful se dezlănţuia şi ţinea toată noaptea.

Masa se umplea cu sticle de băutură. Cumpărau spirt, un fel de alcool ieftin, făcut din cartofi şi foarte tare. De aceea îl lungeau cu ceai din zahăr ars, astfel încât dintr-un litru de spirt ieşeau trei. Preparau amestecul într-o găleată smălţuită şi o puneau în mijlocul mesei. Beau cu o cană din aluminiu până se lăsa întunericul.

Mama mergea pe urmele noastre şi mă recupera târziu în noapte. Tata nu se dădea dus acasă nici mort. Îl auzeam cum trântea poarta spre dimineaţă. Păşea bâjbâind şi vorbind singur, scrâşnea din dinţi şi, după ce nimerea uşa de la tindă, cădea pe vatra de pământ. Adormea întotdeauna între uşă şi pat, chiar în locul în care se prăbuşea prima dată.

Nu-l trezeam niciodată, pentru că atunci ieşea scandal mare. Mamei i se făcea milă şi arunca un ţol peste el. Îi îndesa uşor o pernă sub cap.

Când se trezea era mut. Nu vorbea cu nimeni şi, după ce se spăla şi îşi schimba hainele, dispărea în tăcere pe stradă şi o lua de la început.

Tata spunea oricui îl întâlnea că „a intrat în topuri".

Beţia continua cam o săptămână întreagă. În tot acest timp nu se ducea la fabrică, nici dacă ar fi venit directorul general în persoană după el.

După ultima zi de băutură îi era rău şi făcea o pauză de două zile, timp în care zăcea pur şi simplu şi era complet absent din viaţa familiei. A treia zi însă pleca spăşit la fabrică.

Urmau două săptămâni în care era cel mai ursuz om din lume. Ştiam că mergea la serviciu doar pentru a nu-i fi desfăcut contractul de muncă, deoarece îi era frică să nu fie trimis la închisoare ca un vagabond.

Uneori, când nu băuse destul şi era doar întărâtat, se întorcea acasă pe la miezul nopţii, se îmbrăca într-o salopetă verde de furnalist şi ne spunea în taină, cu glas şoptit, că este legionar şi că în noaptea aceea regimul comunist, cu Ceauşescu în frunte, va cădea şi că ei vor lua puterea.

Nu înţelegeam prea bine cine erau „ei", adică tovarăşii tatălui meu. La lipsa noastră de reacţie se înverşuna, ridica tonul şi ieşea în curte strigând:

— Jos comunismul!

Îngheţam cu toţii. Ştiam că în micul orăşel de provincie şi pereţii aveau ochi şi urechi.

„Comisarul Negru", spaima tuturor gospodarilor locali, putea să fie oriunde la ora aceea din noapte.

Acesta era locotenent-major de miliţie şi îşi căpătase porecla nu doar din pricina pielii sale tuciurii, ci şi pentru că vedea în orice lucru ieşit din comun o conspiraţie.

Se strecura întotdeauna ca o umbră şi îl găseai acolo unde nu te aşteptai niciodată. Bântuia ca un strigoi şi, dacă punea ochii pe tine, nu scăpai fără o invitaţie la sediul miliţiei şi fără dosar penal. Avea ochii la fel de întunecaţi ca faţa şi îi plăcea să se laude că are fler şi suficientă experienţă pentru a deosebi cetăţenii corecţi de adevăraţii duşmani de clasă.

Alergam şi ne luptam să-l aducem pe tata în casă. Ne lovea cu braţele şi ne cerea să-l lăsăm, că altfel face moarte de om. Până la urmă îl imploram, plângând, să tacă, iar el se întorcea în casă. Dacă se liniştea, vorbea singur toată noaptea. Dădea ordine militare în somn, executa, răspundea la comenzi şi intra în luptă. Eram uimit, încă de când eram mic, de ura lui faţă de regimul de la putere.

Tot de atunci mă familiarizasem cu denumirile băuturilor şi ale ţigărilor. Cea mai populară băutură era un fel de rachiu slab, făcut din grâu, căruia i se spunea „Rachiu alb". Avea vreo douăzeci şi cinci de grade. Trebuia să bei doi litri ca să te ameţeşti. „Rachiul superior" era puţin mai tare şi mai aspru la gust. Dar, când te îmbătai cu rachiu superior, îţi pierdeai lesne echilibrul şi ştiam că, atunci când se întorcea cu faţa însângerată şi plină de răni, tata se cinstise cu rachiu superior. Nu ştiu din ce era făcută această băutură, care, în opinia tatălui meu, era doar soluţia de avarie când portofelul îi era aproape gol.

Apoi venea la rând votca. Cea românească semăna la gust cu rachiul superior. Era ambalată în sticle de un litru şi purta o etichetă albastră. Aceasta era varianta de preavarie sau varianta pentru buzunarul slăbit după potopul din ziua chenzinei.

Dar adevărata votcă era cea rusească sau cea poloneză.

Votca Zitnaia era ambalată într-o sticlă atrăgătoare de jumătate de litru şi avea aplicată o etichetă sângerie cu chenar auriu, iar în interiorul ei plutea un pai de plastic, de unde venea şi denumirea populară de „votcă cu pai". Avea un gust angelic, o culoare de cristal şi, după beţie, nu cerea să fie stinsă cu apă din belşug. Dar şi preţul era pe măsura calităţii sale şi, dintr-o chenzină de pălmaş, nu puteai să te îmbeţi cu această delicatesă decât o singură dată la două luni.

Votca Wyborowa era o băutură făcută pentru desfătarea zeilor, spunea tata. Sticla avea o etichetă bleu-aurie, cu un tablou ce înfăţişa o corabie cu pânze. Avea un gust de tămâie şi o putere din altă dimensiune, care te făcea să te simţi ca un matelot navigând pe Styx, spre infern.

Când se antrena cu acest tip de votcă, tata devenea foarte agresiv. Ajungea acasă scrâşnind din dinţi şi atunci ştiam că navigase pe mările întunecate, cum recunoştea singur a doua zi. Mama trebuia să stea departe de el, deoarece era ziua ei neagră, în care tata îşi aducea aminte de toată partea întunecată a poveştii lor de iubire. Dacă nu eram atenţi, se lăsa cu geamuri sparte şi cu scaune făcute ţăndări.

În această zi, sau mai bine spus noapte, mergeam întotdeauna la nănaşul Romoluţ, care era vecin. Când ne vedea, zâmbea înţelegător. Ştia că tata este în draci şi, la insistenţele noastre, venea la noi. Când îl vedea, tata se calma ca prin minune, îi cerea o Mărăşeşti şi striga să-i aducem o oală de poşircă. Mama mai că nu ar fi dat curs acestei solicitări, dar nănaşul îi făcea semn să se supună.

Poşirca era băutura casei, pe care ai mei o făceau în fiecare toamnă, fie din merele culese din livadă şi amestecate cu prune, fie din resturile strugurilor după tescuire. Era o băutură greţoasă şi slabă, de aceea o denumiseră poşircă. Cu toate acestea, mama o ţinea sub cheie şi o folosea mai ales pentru lucrătorii care ne săpau grădina.

Când se matolea de-a binelea cu poşircă şi, pentru că era ziua lui blestemată, tata devenea chiar dracul în persoană. Se părea că băutura aceasta îl demoniza de-a dreptul.

După ce pleca nănaşul Romoluţ acasă, începea spectacolul nostru. La început dansa şi chiuia, încât ni se părea că ni se vor sparge timpanele. Apoi îşi aducea aminte de copilăria sa chinuită şi plângea cu sughiţuri. După aceea îşi amintea că Ceauşescu şi ai lui îi luaseră pământul şi animalele. Atunci ieşea în curtea casei şi înjura cu patimă, chemând în ajutor toţi sfinţii din cer. Avea un repertoriu considerabil.

Săream să-l oprim, dar nu se dădea dus cu una, cu două. Ne amenința că va aduce pistolul de la grinda șurii, dar nu-l luam în seamă, știind că tata nu avea nicio armă.

Îi aminteam însă că pe înserat îl văzuserăm pe Comisarul Negru pe uliță și presupuneam că s-ar putea să-l fi turnat cineva și să fi venit după el ca să-l aresteze. Îi explicam foarte serios că pune în pericol chiar viața tovarășilor săi de celulă.

Până la urmă se lăsa convins să intre în casă. Mai cerea o tură de poșircă și o bea în tăcere, plângând. Așteptam clipa când avea să intre de-a binelea în depresia beției. Nu-mi permiteam să dorm de frică să nu-și facă ceva. Mereu ne amenințase că își va lua viața într-o zi și ne îngrozea cu o astfel de hotărâre.

De câteva ori alergasem după el noaptea prin grădini, înarmat cu un cuțit cu care îi tăiasem sfoara de care se agățase de câte un pom.

— Lucrează cu necuratul, conchidea mama.

O dată l-am găsit atârnat de cureaua de la pantaloni, prinsă de cotarga din lemn în care țineam porumbul. Era aproape mort când am reușit să tai pielea veche a curelei cu secera ruginită pe care o găsisem în grabă sub streașină.

S-a potolit pentru o vreme. Intrase spaima în el. Povestea că îl văzuse pe Cel Rău în chip de om, împungând cu furca spre ochii săi. Asta se întâmpla primăvara, în Vinerea Paștelui, deoarece Paștele căzuse devreme în acel an.

Pe la vremea coasei dintâi, tata s-a apucat să taie iarba în ogradă. Fusese la fabrică în schimbul de noapte și nu dormise deloc. S-a întins pe la amiază să doarmă pe pământul reavăn, în brazda de iarbă. Adormise atât de profund, încât n-a simțit când a început ploaia câinoasă de primăvară.

Când l-am găsit era ud leoarcă.

A doua zi își pierduse vocea. Credeam că este doar o răgușeală și că îi va trece. Nu-mi închipuiam că nu va mai putea vorbi niciodată.

După o săptămână s-a dus la medic. Vestea a fost fulgerătoare. Cancer pulmonar. Tata era tânăr. Nu împlinise încă cincizeci şi şase de ani. A stat două luni în spital, la oncologie.

Când s-a întors era să nu-l mai recunoaştem. Avea faţa pământie şi era numai piele şi os. Când a intrat pe poartă, sprijinit într-un baston de lemn, aş fi vrut să fie doar un vis.

Dar era o realitate dureroasă.

Noaptea, tata tuşea întruna. Când deschideam uşa camerei îi zăream ochii întunecaţi, pironiţi în tavan. Încă mai licărea în ei o speranţă de viaţă.

Cu câteva zile înainte de a muri, de-abia se mai ridica din pat pentru nevoi. Nu puteam să-l mai privesc în ochi.

Venise toamna, mai tristă ca niciodată.

Se zvonea că erau mari tulburări sociale pe la Timişoara. Dar eram cu totul absent. Ca şi ceilalţi din casă. Aproape că nu schimbam niciun cuvânt între noi.

În ziua în care a împlinit cincizeci şi şase de ani a venit preotul, a făcut o slujbă şi a vrut să-l spovedească pe tata, dar el era aproape absent. A venit să-l vadă şi un prieten şi i-a scris că s-ar duce să cumpere o sticlă de votcă. Şi-a turnat un pahar, dar nu s-a atins de el. Îl privea fascinat, ca şi când din licoarea de cristal i-ar fi vorbit un duh, un dumnezeu necunoscut, străin, absent.

Nu ştiu câte ore a stat aşa, în faţa paharului, neclintit.

Până când s-a întunecat. Nu era lumină, deoarece la acea oră din seară se întrerupea curentul pentru două ore.

Am aprins o lumânare şi am stârnit umbrele; le contemplam cum ieşeau din sticla de votcă şi pluteau spre tavanul încăperii.

110. Invadați de creștinismul „american”?

Fragment dintr-un dialog peste ocean cu un prieten pe care-l preţuiesc mult. Trăind în luntre diferite, vedem câteodată altfel furtunile şi răsăriturile de soare.

Dragă R.,

Doi oameni de presă de dinainte de comunism s-au hotărât să-şi mărească tirajele ziarelor printr-o dispută asupra căreia căzuseră mai dinainte de acord. Nu cred că este cazul nostru...

Mi-am îngăduit să scriu ceea ce am scris despre cronica ta anterioară doar pentru că ştiu deschiderea ta spre adevăr. Pot să mă opresc dacă vrei.

Până atunci, dă-mi voie să mai spun două lucruri:

1. Billy Graham a făcut o treabă excelentă în activitatea sa. Are papura şi noduri? Probabil că de aceea este papură şi nu-şi va putea niciodată depăşi condiţia de papură.

Mulţi şi-au făcut însă un obicei: mărim tirajul celor ce ne citesc dacă scriem despre cei cu mare vizibilitate. Cum să ieşi din anonimat? Agăţându-te ca un ciuline de pantalonii unuia care apare la televizor!

Astfel, despre majoritatea covârşitoare a oamenilor foarte vizibili s-au scris „cărţi" ca cea citată de tine. Unii scriu astfel de cărţi şi despre Domnul Isus. Pe Billy Graham l-au făcut aici şi Antichrist, şi om de afaceri, şi mason morbid...

Să fim oare blestemaţi să fim întotdeauna doar produsul cărţilor pe care le citim? Nu mă deranjează câţi bani face organizaţia lui Billy Graham. Problema nu se pune: „Câţi bani face?", ci: „Ce face cu ei?" Ca să se supravegheze reciproc, organizaţiile evanghelice au instaurat controlul unei comisii care le acordă anual un certificat de bună administrare. Billy Graham stă bine acolo. Asta contează.

Românii au pasiunea demolării celor mari. Americanii încă nu o au. Ei îi folosesc drept modele, emulându-i şi încercând să-i depăşească. Probabil că acesta este unul dintre secretele direcţiilor diferite în care evoluează.

2. Ideile pure sunt prea pudice ca să apară în public dezbrăcate! Ele îmbracă haina societăţilor în care se manifestă.

Există un creştinism cu specific american. Există chiar şi un creştinism specific sudului Americii, unul specific marilor oraşe, altul specific satelor, diferitelor grupuri etnice sau diferitelor experienţe istorice, unul specific celor bogaţi, unul specific celor scoşi din lumea drogurilor etc.

Mai mult, creştinismul american se află într-o permanentă efervescenţă, îmbrăcând forme noi, caracteristice schimbărilor sociale de aici. Am văzut biserici găzduite în foste magazine de mobilă, în hale industriale, în hambare şi în foste cârciumi sau cinematografe. Există biserici ale celor care practică surfingul, ale conducătorilor de maşini de curse, biserici pe Internet etc.

Această diversitate de forme din America are două cusururi:

Îi descumpăneşte pe oamenii sinceri care s-au blocat la nivelul lui „Aşa se face la noi de când ne ştim; aşa e bine!".

Îi destabilizează pe oamenii din alte ţări care încearcă să preia viaţa elastică a americanilor şi s-o toarne în nişte şabloane obligatorii, considerate garanţii ale succesului.

Citeam interesat şi zâmbitor mesajul catolicilor brazilieni care, ilustrând sintagma „mai catolici decât Papa", îi spuneau răspicat Papei că nu vor să se latinizeze, ci vor să-şi păstreze specificul lor sud-american — „curat murdar, coane Fănică!", vorba eternului Caragiale.

Nu mă interesează ce fel de ciorapi a purtat Thomas Edison când a descoperit becul electric! Nici ce a mâncat, nici ce purta la brâu, nici câte kilograme avea exact în ziua aceea. Aceste cunoştinţe nu mă vor ajuta în niciun fel să-mi fac şi eu propriile descoperiri.

Cu o logică inversă:

Oare de ce nu prinde ortodoxia răsăriteană greacă la popoarele vestice?

Răspunsul este limpede: pentru că ea este răsăriteană şi greacă, iar ei sunt occidentali, latini, anglo-saxoni etc.

Sau:

Cum de nu sunt creştini copţi în România? De ce nu ne evanghelizează ei? De ce nu imităm cu toţii creştinismul armean, care a dat primul stat creştin din istorie?

Când se face transplantul unei idei dintr-un loc într-altul nu trebuie făcut şi transplantul cultural aferent. Aceasta ar fi regula.

Şi toate ar fi bune şi frumoase dacă realitatea n-ar fi mult mai complexă şi mai complicată. Cum să porţi blugi americani fără să fii americanizat? Cum să foloseşti tehnologia de vârf din America, muzica din America şi limbajul din America fără să te laşi transformat într-o colonie a imperialismului ei cultural? (Vezi reacţia virulentă şi închistată a Franţei şi a francofoniei.) Cum să te tunzi „netuns" în ţările arabe? În Iran, tinerii n-au voie să se tundă decât într-un anumit fel, ca să nu se occidentalizeze. Altfel sunt luaţi de pe stradă şi pedepsiţi, aşa cum ne făcea şi nouă Ceauşescu.

De ce nu se vând maşinile sau căruţele româneşti la fel de bine ca cele japoneze şi americane? Doar pentru că celelalte au climatizare, GPS şi alte „nimicuri"? De ce ne vindem neamul şi tradiţia pentru nişte lucruri atât de ieftine?

Culturile nu pot trăi izolate, insular, ci sunt destinate să se influenţeze reciproc printr-o polenizare încrucişată.

Adepţii noului vor fi întotdeauna entuziasmaţi. (Vezi ceaiul adus în Anglia din Orient, care a devenit, între timp, ceai „englezesc". Sau cartofii prăjiţi, aduşi în Europa din America, care se numesc astăzi în America French fries.)

Până şi Victoria Lipan din Baltagul lui Sadoveanu îi spune fiului:

„Să ţăsale calul după moda cea nouă care am aflat-o aici..."

Adepţii tradiţionalismului cultural vor fi mereu scandalizaţi şi vor căuta necontenit să „denunţe" atacul parşiv al străinilor asupra „naţiunii" noastre neprihănite.

Principiul care a născut diversitatea din creştinismul american s-ar putea să fie mai biblic decât îţi dai tu seama.

Ca unul care am experimentat creştinismul pe ambele maluri ale Atlanticului, pot depune mărturie că există un creştinism rural

în America teribil de asemănător şi poate chiar mai menonit-conservator decât creştinismul practicat în satele şi oraşele României.

După cum există şi alte tipuri de creştinism american care s-ar putea grefa foarte bine pe grupe sociale sau demografice asemănătoare din România.

Nici România nu mai este la fel de uniformă ca altădată. Există un creştinism al tinerei generaţii occidentalizate, unul al foştilor cântăreţi de muzică rock, unul al foştilor artişti etc. Va trebui să învăţaţi să acceptaţi şi voi această diversitate.

Am promis că tac. O voi face de-acum ca între prieteni, unde şi tăcerea mângâie şi dă odihnă, ca o îmbrăţişare fără cuvinte.

Sărut-o pe obraz, din partea Danielei, pe minunata doamnă care stă mereu lângă tine.

P.S. Pe majoretele americane despre care aminteşti le-am văzut deja prezente la meciurile de baschet din Spania, Grecia şi... Rusia!

P.P.S. Mai tac o dată şi apoi nu mai scriu!

Orice român, oricât de neaoş ar fi el, nu mai trăieşte astăzi ca românul din 1700, 1800 sau 1900.

De unde au apărut toate aceste schimbări în viaţa lui? Din inventivitatea sa sau din cosmopolitismul lui?

De mii de ani ne îmbrăcăm ca alţii, mâncăm ca alţii, călătorim ca alţii, cântăm ca alţii... cu o singură condiţie: dacă ne convingem că ceea ce au şi ceea ce fac alţii este mai bine sau, pur şi simplu... ne place.

Până şi tu îţi doreşti să fii „invadat" de imperialismul american şi să faci medicină cu tehnică venită de peste ocean.

111. Mântuirea masonilor

În aprilie 2013 a trebuit să repar, sau măcar să domolesc, zelul unor prieteni porniţi pe... bune.

Ce se întâmplase?

Alegerea unui papă iezuit ne-a dat prilejul să scriem tot felul de dezvăluiri, care mai de care mai senzaţionale, despre pericolul structurilor secrete din ierarhia Bisericii Catolice. Am scris şi eu, alături de alţii. Urmarea a fost că blogul meu a fost „vizitat" de peste douăzeci de ori de cineva care avea adresa de internet la... Vatican.

Chestia aceasta m-a distrat mai mult decât m-a deranjat. Mă şi vedeam dat în urmărire, ca pe vremuri tatăl meu de autorităţile comuniste.

S-a întâmplat însă ca, la aproximativ o lună după ce iezuitul şi-a început activitatea, un tânăr american de 24 de ani, Lawrence Capener, aprins şi el de seria de articole apărute de data aceasta în presa americană, să sară la gâtul masonilor într-o biserică romano-catolică din Albuquerque, New Mexico. Relatarea din limba engleză suna cam aşa:

„Potrivit poliţiei, Capener l-a luat drept ţintă pe Adam Alvarez, dirijorul corului de la Biserica Romano-Catolică «Sfântul Iuda Tadeul», despre care credea că este mason şi că face parte dintr-o conspiraţie.

Poliţia mai spune că acesta le-a declarat cadrelor medicale că «francmasonii s-au conectat la undele radio ale microfoanelor bisericii pentru a-şi transmite mesajul».

«Capener a afirmat că diavolul trimitea un mesaj prin microfon ori de câte ori Alvarez cânta sau vorbea», se arată într-un comunicat de presă al Departamentului de Poliţie din Albuquerque.

«El a spus că frecventa Biserica Sfântul Iuda de aproximativ trei luni, iar duminică "nu a mai suportat" şi a simţit că trebuie să acţioneze.»

Cu câteva ore înaintea atacului cu cuţitul, Capener vandalizase cu spray vopsea Loja Masonică de pe Barbara Loop SE, nr. 1420, din Rio Rancho, a declarat poliţia. Când a fost arestat, încă mai avea urme de vopsea pe mâini."

Mi-am dat seama că se îngroaşă gluma şi că s-ar putea găsi şi români porniţi spre asemenea isprăvi. M-am aşezat la computer şi am scris articolul următor:

„Unul dintre ucenicii Domnului Isus a fost Simon «Zilotul». Cuvântul poate fi redat prin «zelosul». Simon făcuse parte dintr-o grupare de patrioţi violenţi care îi atacau şi îi ucideau pe romani ori de câte ori aveau prilejul. Bineînţeles, el urmărea «salvarea naţiunii» de sub puterea imperiului.

S-a întâmplat însă o minune!

Simon a fost «salvat» de Domnul Isus şi s-a dus apoi să «salveze» cât mai mulţi oameni din Imperiu. De data aceasta n-a mai omorât pe nimeni. Dimpotrivă! S-a dus să predice Viaţa şi a pecetluit cu propria viaţă mesajul pe care îl vestea.

Unul dintre motivele pentru care sunt foarte reţinut în comentariile mele despre masonerie este şi pericolul renaşterii zeloţilor care ucid oameni.

Domnul Isus ne-a trimis să le spunem oamenilor că El a murit pentru ei, nu să-i omorâm. Textul din Romani 13 este fundamental pentru încadrarea creştinului în funcţionarea lumii sub providenţa divină:

> *«Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Şi stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotriveşte stăpânirii se împotriveşte rânduielii puse de Dumnezeu; şi cei ce se împotrivesc îşi vor lua osânda» (Romani 13:1-2).*

Stăpânirile sunt opusul haosului, iar Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii.

Trimişi ca nişte miei în mijlocul lupilor, creştinii nu au voie să se transforme ei înşişi în lupi! Ar fi cea mai mare şi mai tragică greşeală.

«Bagă-ţi sabia în teacă!», i-a spus Domnul Isus lui Petru.

Părinţii şi bunicii noştri nu i-au omorât pe comunişti, ci au vrut să-i mântuiască. Ei au ajuns în închisorile comuniste din cauza credinţei, nu a crimei!

Războaiele religioase au fost una dintre cele mai odioase farse ale istoriei. La fel de odioşi riscă să devină şi războinicii de astăzi, cu râvnă rău călăuzită:

«Căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.»

Bătăliile spirituale nu se vor putea câştiga niciodată prin firea pământească. Mă rog Domnului să nu se înmulţească cei gata să omoare pentru El, în detrimentul celor gata să moară pentru El."

Se pare că presimţirea mea fusese corectă. La numai câteva minute după apariţia articolului pe internet am primit următorul comentariu:

„Da, frate Brânzei, aveţi mare dreptate. Am să recomand postarea unor amici zeloşi, gata să pună mâna pe topor şi să omoare în numele Mântuitorului nostru drag."

112. Măi să fie! Am intrat în altă categorie de vârstă

Viaţa este o problemă de investigat, iar cei cu spirit de observaţie dau, din când în când, peste indicii interesante.

Am crezut mai întâi că este vina celor din jur, dar...

De o vreme, majoritatea oamenilor cu care mă întâlnesc mă salută întrebându-mă de sănătate:

— Cum te mai simţi?

M-am dus să mă uit în oglindă.

„Arăt oare chiar atât de rău? Ştiu ei ceva ce eu încă n-am aflat? Arăt ca un om bolnav? Sunt pe moarte?"

M-am uitat în jur... Am tras cu urechea la felul în care sunt salutaţi alţii şi, încet-încet, am aflat secretul.

Cu întrebarea aceasta se salută între ei oamenii de vârsta a treia, adică „bătrânii". Tinerii se salută, aşa cum mă salutau şi pe mine până mai ieri, cu:

— Ce mai faci?

„Cum te mai simți?” și „Ce mai faci?” sunt, de fapt, parolele prin care cei din jur îți spun politicos în ce categorie de vârstă te-au așezat. Dacă au început să te salute cu:

— Cum te mai simți?

...să știi că...

Tinerii nu se salută niciodată astfel. Nici nu le trece prin cap. Vârsta lor este vârsta împlinirilor, a realizărilor, a înfăptuirilor și a isprăvilor. Ei se salută cu:

— Ce mai faci? Ce mai este nou?

Și, pentru că veni vorba... Pe tine cum te salută cei din jur? Tot ca pe mine?

113. Greg Laurie

Aseară am fost la Harvest Crusade, pe Anaheim Stadium. Eu și alți 45.000 de oameni...

Mulți ne-am dus să-l ascultăm pe Greg Laurie, cel care predică la aceste evenimente de optsprezece ani. Acum trei săptămâni, fiul lui a murit într-un accident de mașină și nu se știa dacă Greg va putea să-și îndeplinească lucrarea în asemenea împrejurări.

Ne-am rugat pentru el în biserică, ne-am rugat pentru cruciadă și apoi ne-am dus.

Iată două dintre afirmațiile care mi-au rămas în memorie:

„Dumnezeu mi-a dat «pacea care întrece orice înțelegere», nu pacea care dă orice înțelegere. Nu știu de ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, dar accept, pentru că știu că Dumnezeu știe ce face.”

„Moartea nu este un capăt de drum, ci doar o cotitură a drumului dincolo de care nu mai vedem ținta spre care mergem. De aceea ne îngrijorăm câteodată. Drumul continuă însă și dincolo de această cotitură, iar Dumnezeu ne-a spus deja ce ne așteaptă.”

114. Vasile Brânzei are dreptate

Actul întâi

Eram cu Daniela, soţia mea, într-un salon de spital, în vizită la sora Chirilov. Privirea mi-a alunecat pe geam şi, surpriză, i-am văzut venind dinspre parcare pe părinţii soţiei mele, împreună cu tatăl meu.

În ultima vreme, tatăl meu nu se simţise bine şi îl purtasem mai des pe la doctori. M-am grăbit să le ies în întâmpinare, ca nu cumva să se rătăcească pe culoarele întortocheate ale spitalului. Când făceam împreună drumul înapoi spre salon, i-am spus tatălui meu:

— Ce mare har să poţi veni în vizită la cineva, la spital!

Pricepându-mi aluzia, dânsul mi-a răspuns:

— Da, mare har. Mai este şi harul de a primi în vizită pe cineva care vine să te vadă la spital, dar acela este un har mai mic...

A avut foarte mare dreptate.

Actul al doilea

I-am dus hârtia pe care doctorul notase adresa spitalului şi numele examenului medical la care urma să fie supus.

Ne temeam amândoi că va fi cancer, aşa cum fusese şi la tatăl său înainte de a pleca la Domnul.

— Credeam că ai uitat, mi-a spus dânsul.

— Cum să uit? Că matale eşti important!

— Sunt foarte important! Ai dreptate. Nimeni nu mă poate înlocui în planul pe care îl are Dumnezeu... cu mine.

Şi iar a avut dreptate.

Asta îmi aduce aminte de ceea ce a spus, într-o adunare penticostală românească, binefăcătorul nostru din California, dr. Curtis Nims:

„Mă bucur să văd cât de mult preţuiţi vindecările. Aş vrea însă să vă îndrept atenţia spre ceva şi mai valoros decât vindecarea: sănătatea divină. Când a fost ultima dată când I-aţi mulţumit Domnului pentru ea? O trecem prea uşor cu vederea şi ne aducem aminte de ea doar atunci când o pierdem. Ar trebui să mulţumim cel puţin la fel de mult pentru păstrarea sănătăţii divine cum ne rugăm pentru vindecarea celor bolnavi."

Şi el a avut dreptate.

115. Potențial nerealizat în familie

După flacăra primei iubiri, în multe căsnicii se instalează o adevărată „epocă glaciară". Aceasta nu înseamnă că soţul şi soţia şi-au epuizat capacitatea de a iubi sau că şi-au consumat toate resursele sufleteşti. Nicidecum. Înseamnă, mai degrabă, că niciunul dintre ei nu mai depune aceeaşi străduanie ca odinioară pentru a-l sluji pe celălalt.

Potenţialul este încă acolo. Dorinţa nu mai este.

Posibilitatea de a reaprinde dragostea există întotdeauna. Din păcate, probabilitatea scade odată cu trecerea anilor. Ce este de făcut?

Unii aleg divorţul. Iată o „năzbâtie" propusă cândva în Germania:

„Dragostea dintre două persoane durează, în medie, şapte ani", susţinea o deputată germană, Gabriele Pauli, care a făcut o propunere legislativă ce a ţinut prima pagină a multor ziare. Ea dorea demitizarea expresiei „până ce moartea ne va despărţi", propunând ca o căsătorie să fie valabilă pentru cel mult şapte ani. După această perioadă, ea putea fi prelungită cu încă şapte ani numai dacă ambii parteneri îşi exprimau acordul.

O altă cale este însă cu totul diferită: să ne întoarcem mereu la dragostea dintâi. Secretul unei căsnicii fericite nu este să te îndrăgosteşti o singură dată, ci să te îndrăgosteşti de mai multe ori, dar de fiecare dată... de aceeaşi femeie.

Multă vreme n-am avut decât propria mea căsnicie ca dovadă că acest lucru este posibil. Totuşi, am bănuit că, atunci când oamenii îşi lasă deoparte rutina, inhibiţiile şi măştile cotidiene, iar vântul prospeţimii spulberă cenuşa depusă peste jarul încă viu, dragostea poate renaşte. Şi, culmea, am găsit o ilustrare tocmai în... spaţiul virtual.

Sub titlul „Un cuplu s-a înşelat «online» unul pe celălalt", agenţia France Presse relata următoarea întâmplare:

Un soţ şi o soţie, fără să ştie unul de identitatea celuilalt, au început să converseze pe un site anonim de Internet. Ea folosea pseudonimul „Drăgălaşa", iar el semna „Prinţul Bucuriei".

Ore întregi şi-au împărtăşit necazurile, frustrările şi dezamăgirile din propriile căsnicii. S-au ascultat, s-au înţeles şi s-au încurajat reciproc atât de bine, încât au ajuns la concluzia că trebuie neapărat să se întâlnească.

Şi-au dat întâlnire.

Acolo, adevărul a ieşit la iveală.

Omul ideal pe care îl căuta ea era chiar soţul ei. Femeia care îl înţelegea atât de bine era chiar soţia lui.

În loc să vadă în aceasta o nouă şansă pentru căsnicia lor, cei doi au ales divorţul, acuzându-se reciproc de încălcarea legământului căsătoriei.

„Mă îndrăgostisem din nou ca o nebună", a declarat Sana, în vârstă de 27 de ani. „Credeam că am întâlnit, în sfârşit, omul ideal, marea mea iubire. Şi apoi am descoperit că era chiar soţul meu... Ce dezamăgire!"

Adnan, de 32 de ani, mărturisea şi el:

„Nici acum nu-mi vine să cred că «Drăgălaşa», femeia care ştia să-mi scrie cuvinte atât de frumoase şi cu care m-am potrivit de minune pe Internet, era aceeaşi femeie cu care locuiam în aceeaşi casă şi care nu-mi mai spusese un cuvânt frumos de ani de zile."

Ce tragedie! Nu pentru că nu se mai iubeau, ci pentru că încetaseră să-şi mai arate dragostea.

Omul de lângă noi poate deveni, cu timpul, un străin. Sau poate redeveni persoana de care ne-am îndrăgostit cândva. Diferența nu stă în lipsa iubirii, ci în disponibilitatea de a o exprima din nou.

Uneori, marea iubire pe care o căutăm nu este în altă parte. Ne așteaptă chiar acasă.

116. Daniel Brânzei – Cine are grijă de noi?

Intrăm în viață asemenea unei mașini care pătrunde pe autostradă. La început mergem încet, pe banda din dreapta, până când ne sincronizăm cu ritmul traficului. Apoi alegem banda pe care vrem să circulăm. Depășim și suntem depășiți, evităm accidente sau trecem pe lângă accidentele altora. Uneori conducem prudent, alteori apăsăm prea tare pedala de accelerație.

Când vine vremea să ieșim, atât în viață, cât și pe autostradă, ne retragem tot mai mult spre dreapta și încetinim, îndreptându-ne spre rampa destinată fiecăruia.

Abia atunci înțelegem, poate prea târziu, că toate depășirile din trafic — unele pe dreapta, altele pe stânga, unele cu viteza legală, altele peste ea — au făcut parte dintr-o mare cursă a iluziilor.

Ne-am crezut importanți. Am avut impresia că lumea se învârte în jurul nostru.

Dar, când ieșim de pe autostradă, vedem că traficul își continuă drumul nestingherit, ca și cum noi n-am fi fost niciodată acolo.

Acum circulă alții.

Lor nu le pasă de cei care au intrat pe rampa de ieșire. Ei privesc înainte, prin parbrizul larg al propriului drum, și doar din când în când aruncă o privire în oglinda retrovizoare, care este, deloc întâmplător, mult mai mică decât parbrizul.

Toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte săptămâna trecută, apăsat de numărul neobișnuit de mare al înmormântărilor la care am participat.

Este, dacă vreţi, o altă formulare a adevărului surprins atât de frumos în versul popular românesc:

„De rupi din codru-o rămurea,

Ce-i pasă codrului de ea?”

Nu întâmplător spune înţeleptul Solomon:

„Mai bun este sfârşitul unui lucru decât începutul lui.” (Eclesiastul 7:8)

Şi tot el ne avertizează că alergarea după importanţă, succes şi afirmare este, în cele din urmă, „deşertăciune şi goană după vânt”.

De aceea continuă:

„Mai bun este un nume bun decât untdelemnul mirositor şi ziua morţii decât ziua naşterii. Mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere, căci acolo îţi aduci aminte de sfârşitul oricărui om, şi cine trăieşte îşi pune la inimă lucrul acesta. Mai bună este întristarea decât râsul, căci prin întristarea feţei inima se face mai bună. Inima înţelepţilor este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii. Mai bine să asculţi mustrarea înţeleptului decât să asculţi cântecul celor fără minte. Căci râsul celor fără minte este ca pârâitul spinilor sub căldare. Şi aceasta este o deşertăciune.” (Eclesiastul 7:1–6)

Într-o casă de jale se văd lucrurile altfel. Acolo se destramă iluziile importanţei noastre şi se reaşază valorile după măsura veşniciei.

La sfârşitul drumului nu mai contează pe ce bandă am mers şi nici de câte ori i-am depăşit pe alţii. Contează dacă am ajuns la destinaţia pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi şi dacă, ieşind de pe autostrada acestei vieţi, vom auzi glasul Lui spunând: „Bine, rob bun şi credincios... intră în bucuria Stăpânului tău.”

Săptămânile trecute vorbeam cu cineva despre marea noastră trecere „dincolo”.

L-am întrebat:

— Ce ai prefera? O moarte rapidă sau o suferinţă îndelungată, urmată de o bătrâneţe grea?

Mi-a răspuns cu înţelepciunea simplă a unui adevărat copil al lui Dumnezeu:

— Ce bine că nu trebuie să-mi bat eu capul cu aşa ceva! Tatăl meu va hotărî El însuşi ce este mai bine pentru mine.

Am rămas pe gânduri.

Toată viaţa încercăm să controlăm ceea ce va fi mâine. Ne facem planuri, ne imaginăm scenarii, ne temem de unele lucruri şi ne dorim altele. Dar există o clipă în care toate aceste calcule încetează. Şi ce odihnitor este să ştii că sfârşitul drumului nu depinde de înţelepciunea noastră, ci de înţelepciunea Tatălui. Noi nu ştim ce fel de plecare ni s-ar potrivi cel mai bine. Dumnezeu ştie.

Poate că pentru unul cea mai mare binecuvântare este să fie chemat acasă într-o clipă. Pentru altul, ultimele luni sau ultimii ani de suferinţă vor fi timpul în care Dumnezeu îi va desăvârşi caracterul, îi va apropia pe cei din jur sau îi va pregăti pentru întâlnirea cu El.

Noi vedem doar câţiva paşi înainte. El vede întregul drum. De aceea, una dintre cele mai mari dovezi de credinţă este să-I încredinţăm Lui nu doar viaţa, ci şi felul în care se va încheia ea.

Dacă Tatăl nostru ceresc a ales cu înţelepciune ziua în care ne-am născut, putem avea încredere că o va alege cu aceeaşi înţelepciune şi pe cea în care ne va chema Acasă.

117. Pavel Nicolescu — Nimic nou sub soare

Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân aşa cum au fost! Este foarte greu să fii mai înţelept decât Solomon! Este şi mai greu să nu-i dai dreptate:

„Ce a fost va mai fi şi ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru despre care s-ar

putea spune: «Iată ceva nou!», de mult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră" (Eclesiastul 1:9-10).

M-a sunat astăzi (5 iulie 2008) fratele Pavel Nicolescu, de la New York, să mă întrebe dacă aş accepta spre publicare, în serialul meu „Amintiri cu sfinţi", mărturia despre un sfânt din secolul al XI-lea care, pentru că a vorbit răspicat împotriva păcatelor împăratului, a fost executat. După „asasinarea" publică, împăratul s-ar fi căit şi s-ar fi rugat în fiecare zi la mormântul sfântului ucis.

Ce aţi fi răspuns în locul meu?

Părerea mea este că facem mult prea mult caz de „deosebirile" dintre bisericile evanghelice de astăzi şi bisericile „istorice" din celelalte veacuri. La o privire mai atentă şi mai... documentată, vom vedea că multe dintre relele şi bunele care s-au manifestat în viaţa bisericilor de atunci se manifestă şi în viaţa bisericilor de astăzi, oricare le-ar fi numele sau... pretenţiile.

Să începem cu cele rele:

1. Evanghelicii condamnă vehement practica „acatistelor" din Biserica Ortodoxă, dar... ce sunt acele teancuri imense de „scrisori", trimise împreună cu „donaţii" substanţiale de către telespectatori? Oare „rugăciunile" teleevangheliştilor peste mormanele acelea de hârtie, pe care nici nu le citesc şi nici nu le pun la inimă, nu sunt la fel de „acatistice"?

2. Evanghelicii protestează vehement împotriva „vânzării de odoare sfinte" – bucăţi din „crucea Domnului Isus", din cine ştie ce brâu al Sfintei Fecioare sau din rămăşiţele unor sfinţi –, dar... atunci de ce vând unii teleevangheliști fiole şi sticluţe cu apă „din locul exact în care a fost botezat Hristos" (loc pe care, de fapt, nimeni nu-l cunoaşte cu certitudine)?

3. Evanghelicii critică împărţirea credincioşilor în dihotomia cler–laici din bisericile istorice, dar... oare n-au ajuns şi ei să facă, pe furiş şi încet-încet, aproape acelaşi lucru?

La suprafaţă, evanghelicii hirotonesc nu pe cineva care a absolvit cursurile academice ale unor instituţii teologice, nu de puţine ori cu un caracter discutabil, ci oameni în care comunitatea

locală de credincioşi recunoaşte persoane cu darul şi harul slujirii, chemate să călăuzească şi să dea învăţătură.

Ce se întâmplă însă când Dumnezeu dă acest dar şi har unuia care n-a avut privilegiul – timpul sau resursele materiale – să urmeze şcoli teologice?

Câte biserici evanghelice au astăzi ca păstori astfel de oameni?

Câte dintre activităţile cultice mai sunt practicate astăzi de „mirenii" neşcoliţi ai bisericilor evanghelice?

4. Evanghelicii spun că nu acceptă importanţa exagerată acordată „preotului" şi spiritului „parohial" din bisericile istorice, dar... pretenţia că o filială nu se poate considera, pe bună dreptate, biserică decât după instalarea unui păstor local nu seamănă izbitor cu practica pe care o critică?

Nimic nu se mişcă în „parohie" fără ştirea preotului.

Aţi încercat în ultima vreme să faceţi ceva în adunare fără să ştie... fratele păstor?

„Biserica în episcop stă" nu este doar o formulare a bisericilor istorice, ci şi o realitate întâlnită în multe adunări creştine evanghelice.

Lista este lungă şi ar putea continua în multe direcţii şi în multe privinţe. Cine are ochi de văzut le vede repede şi... suferă în tăcere.

Există însă şi asemănări de care nu ne jenăm şi care ne fac cinste. Unele structuri şi realităţi ne sunt comune şi ne fac mult bine:

1. Trinitatea „preot – dascăl – cântăreţ" se recunoaşte foarte uşor în simetria ei cu trinitatea „păstor – minister of education – minister of music (sau worship)". Amândouă sunt verificate de timp, validate de Scriptură şi reprezintă o mare binecuvântare atunci când sunt îndeplinite de adevăraţi oameni ai lui Dumnezeu.

2. Comitetele bisericilor sunt la fel de importante în funcţionarea bisericilor istorice ca şi în cea a bisericilor evanghelice. Spiritul de echipă şi „supravegherea" (sau „vegherea")

reciprocă sunt benefice pentru toţi cei care fac lucrarea lui Dumnezeu în trupuri care sunt încă „de carne”.

3. Rolul catehizării este la fel de important în viaţa spirituală a bisericilor istorice ca şi în viaţa evanghelicilor, care au preluat atât numele, cât şi practica de la acestea.

4. Pocăinţa este calea ieşirii de sub pedeapsă şi drumul spre sfinţire atât în bisericile istorice, cât şi în cele evanghelice.

5. Mişcările produse de Duhul lui Dumnezeu prin oameni duhovniceşti de excepţie sunt la fel de necesare în bisericile istorice ca şi în cele evanghelice.

6. Accentul pus pe rugăciunea personală zilnică este fundamental în ambele tabere creştine.

7. Rugăciunea pentru cei bolnavi este la fel de necesară şi de eficientă atât în bisericile istorice, cât şi în cele evanghelice.

8. Dorinţa de a-i vedea pe toţi oamenii, de aproape şi de departe, veniţi la Hristos şi găzduiţi în perimetrul Bisericii este lăudabilă şi la unii, şi la alţii, chiar dacă ea naşte confruntări. Aceste confruntări trebuie canalizate în direcţii constructive de lideri care îşi dau seama că nu poate fi vorba despre competiţie, ci despre completare reciprocă, fie în colaborare, fie fără o colaborare directă.

Sfântul apostol Petru nu a fost întotdeauna de acord cu ceea ce spunea şi făcea sfântul apostol Pavel, dar aceasta nu i-a împiedicat să se respecte şi să vorbească bine unul despre celălalt (1 Corinteni 2:4-9 şi, mai ales, Galateni 2:1-10).

9. Despărţirea de lume este preţuită atât în viaţa monahală a bisericilor istorice, cât şi în viaţa fiecărui credincios din adunările evanghelice.

10. Respectul pentru castitatea vieţii de familie, pentru protejarea copilului încă nenăscut şi pentru cei aflaţi la vârsta bătrâneţii sunt preocupări binecuvântate atât în bisericile tradiţionale, cât şi în adunările evanghelice.

11. Chiar şi discutabila dorinţă de a influenţa „puterile acestui veac” pentru a întreţine o societate cu valori creştine este la fel de

vie în bisericile istorice ca şi în cele evanghelice. „Lumea” nu poate fi încreştinată, dar unii lideri ai bisericilor mai... persevereză.

Dacă aţi avut răbdarea să parcurgeţi listele de „rele şi bune” în care ne asemănăm între noi, cred că veţi avea bunăvoinţa să ascultaţi şi părerea mea finală:

„Cu cât ni se pare că se schimbă mai mult, cu atât lucrurile rămân mai mult aşa cum au fost!”

Dumnezeu nu a început lucrarea de mântuire şi sfinţire a oamenilor doar odată cu apariţia adunărilor evanghelice şi nici nu a renunţat la principiul care L-a călăuzit în lucrarea Sa acum două mii de ani:

„Ioan a luat cuvântul şi a zis: «Învăţătorule, noi am văzut pe un om scoţând draci în Numele Tău şi l-am oprit, pentru că nu merge după noi.»

«Nu-l opriţi», i-a răspuns Isus, «fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi»” (Luca 9:49-50).

Dacă m-aţi ascultat până aici, daţi-mi voie să vă întreb:

Ar fi acceptabil să punem experienţa unui creştin din secolul al XI-lea în colecţia noastră de „sfinţi evanghelici”?

118. Aurel Popescu – cel exclus din cult

A trecut la Domnul „cel mai iubit dintre vorbitori”.

Nu ştiu de ce nu putem vorbi despre trecut fără să dorim să ne întoarcem în el. Amintirile rămân locul cu iarba cea mai verde, cu apele cele mai limpezi şi cu bucuriile cele mai adevărate. Chiar dacă ni s-a spus că aici „orice şoaptă se depozitează ca un strigăt”, mie nu mi se pare nimic mai real decât amintirea.

Spiritul ascuţit, vorba din Regat, cu un umor irezistibil, vorbirea din Cuvânt bine articulată, smerenia şi neînfricarea lui Aurel Popescu m-au cucerit. Mi se părea mereu că este în dialog cu un personaj anonim care, în imaginaţia mea, era lumea comunismului ateu.

„Domnilor, dacă Isus Hristos este o poveste, trebuie să recunoaşteţi că este o poveste frumoasă. Şi dacă este o poveste, de ce nu o puneţi, domnilor, în cărţile de şcoală, ca s-o citească şi copiii?... Dar voi ştiţi că nu este o poveste. Voi ştiţi că această istorie pune mâna pe tine şi, când te prinde, nu te mai lasă până nu te transformă." (la Şega)

Înainte să vorbească, ne-a învăţat o cântare ale cărei cuvinte le-am memorat cu cea mai mare viteză din viaţa mea. O cânta cu atâta vervă şi convingere, încât mă simţeam undeva pe baricade, cântând un imn al biruinţei:

Nu, nu suntem un vis, o întâmplare,

Un lut de sine însuşi frământat.

Ci ne-a zidit o Minte creatoare,

O-nţelepciune fără de hotare.

Există Dumnezeu, ce minunat!

Niciodată nu pot cânta această cântare fără să-l văd în minte pe bucureşteanul cu vervă de adolescent, cu privirea vioaie şi mereu bine dispus, aşa cum continuă să fie în amintirea mea.

Era în 1978, undeva la începutul lui noiembrie. Am aflat că, sub presiunea regimului, fratele Aurel Popescu fusese dat afară din cult.

Pe 11 noiembrie urma să fie nunta mea cu Liana. Nu ştiam cum să-mi arăt simpatia faţă de dânsul. Am rugat un prieten din Arad să meargă la Bucureşti şi să-i ducă fratelui Popescu un plic. În plic am pus banii pentru biletele de avion şi o invitaţie la nuntă.

Păstorul nostru era atunci fratele Pavel Chiu. M-am dus la dânsul şi i-am spus:

— La nunta noastră va vorbi fratele Popescu.

— Bine, dar tu ştii că a fost dat afară din cult.

— Ştiu, dar cred că nu are nicio problemă cultul cu nunta mea.

Am fost de acord să nu vorbească de la amvon. A vorbit despre cum se construieşte o casă. Era şi inginer constructor.

Masa a fost la cantina Fabricii de Strunguri. A venit să ne felicite şi, frecându-şi mâinile bucuros, mi-a spus:

— Mai sfinţim şi locul ăsta sub ochii ăstuia...

Şi mi-a făcut semn cu capul spre portretul tovarăşului.

C. S. Lewis spune că „ne trebuie un trecut... ca să avem ceva de pus împotriva prezentului".

Se spune că Biserica a fost pusă la două teste majore şi continuă să fie pusă. Testul oprimării şi al prigoanei, pe care Biserica l-a trecut mereu cu brio. Şi testul libertăţii, pe care Biserica l-a căzut mereu. Generaţia tânără ştie mai multe despre informatori decât despre eroii noştri, din cauza noastră, care tăcem şi sugerăm prin tăcerea noastră că nimic n-a fost înainte şi nimic nu va mai fi după. Să însemne oare cuvântul acela: „Se duc oamenii de bine şi nimănui nu-i pasă" că ei se duc şi nimeni nu observă, nimeni nu le simte lipsa?

Dacă ar fi să scriu un epitaf în amintirea fratelui Aurel Popescu, care a fost pentru mine cel mai iubit dintre vorbitori, aş scrie: „Cu el am fost cu toţii mai curajoşi."

Îmi amintesc de interviul pe care Aurel Popescu l-a dat la Europa Liberă, pe când se afla în Italia, în drum spre Statele Unite, unde avea să fie exilat. La încheierea interviului, dânsul a spus:

„Da, fraţilor, noi facem politică — politica lui Dumnezeu."

„Omul este un animal care face politică", zice filosoful. Este adevărat. Dar politica cui o facem?

Florian Guler

Troy, Michigan

119. Aurel Popescu – la sistematizare

Când s-au dus a nu ştiu câta oară în audienţă la directorul serviciilor de sistematizare a Bucureştiului, au fost întâmpinaţi sec şi, cumva violent: „Nu înţeleg de ce mai veniţi la noi. Problema cu biserica voastră este moartă!"

Fără să se lase speriat, prudent, dar şi îndrăzneţ totodată, Aurel Popescu a răspuns cu un zâmbet: „Aşa este! Dar noi credem în înviere!“

Şi aşa a şi fost. Dumnezeu a mai biruit o dată!

120. Sandu Pavel – Prioritățile vârstei

Sandu Pavel, prietenul nostru şi păstor la Tacoma, mi-a spus ceva surprinzător şi deosebit. Vorbindu-le bătrânilor din biserica lor moldovenească (ei au în fiecare a treia sâmbătă o întâlnire specială), a făcut următoarea observaţie:

„Până acum aţi fost interesaţi să arătaţi bine în fotografii. De-acum vă interesează mai mult să arătaţi bine în radiografii...”

Aferim, Pavele, aferim.

121. John Piper, gazda Silviei Tărniceru

Evoluăm, deşi n-ar trebui între dragoste şi doctrine

Darius Stoica a schimbat iar direcţia discuţiei spre lucruri mai sfinte şi m-a întrebat:

— Cred că abia aşteptaţi Marea Conferinţă din februarie?

— Nu prea. Mai e mult până atunci. Dacă mi-ar promite cineva un ospăţ în februarie, nu mi-ar ţine de foame şi de sete nici azi, nici mâine... Până să-i ascultăm pe John MacArthur, pe John Piper şi pe toţi ceilalţi, trebuie să mâncăm în fiecare zi. Iar eu am primit de la Domnul atâtea binecuvântări în zilele acestei sărbători a Întrupării, că am şi uitat de februarie...

— Da, ştiu că vă place Piper... a insistat el.

— Bineînţeles, i-am răspuns.

— Care dintre cele cinci puncte ale calvinismului vă plac cel mai mult? Le credeţi chiar pe toate cinci sau numai pe unele dintre ele?

— Le cred pe toate cinci, şase, şapte, opt sau câte or fi ele... Dar pe Piper nu-l iubesc din cauza doctrinelor.

(Imprecizia mea l-a şocat, aşa cum tocmai intenţionasem.)

Pe un om îl poţi respecta pentru convingerile lui, dar îl poţi iubi numai pentru caracter. Asta te cucereşte.

Hai să vezi cum a fost cu Piper...

Silvia Tărniceriu a fost invitată să depună mărturie în biserica lui. A ascultat-o vrăjit şi s-a lăsat învăluit de îmbrăţişarea aceea pe care numai inima mare a Silviei o putea dărui. După biserică, a invitat-o la masă în casa lui. Erau doar Silvia şi familia lui Piper. Au stat de vorbă până târziu în noapte. Silvia a râs şi a plâns, dar a răspuns la toate întrebările lor.

La sfârşit, Piper s-a ridicat şi i-a spus:

— Uite, în camera aceea vei dormi. Este camera ta. De astăzi înainte, oriunde ai fi în lumea asta, oricând, la orice oră din zi sau din noapte, poţi veni să te odihneşti aici. Este camera ta.

Credeţi că Silvia l-a îndrăgit pe Piper pentru cele cinci puncte ale calvinismului?

Adevăratul creştinism este acolo unde *the rubber meets the road*, practic, în caracterul vieţii de fiecare zi. Eu cred că asta contează.

(M-a întrebat cineva dacă am de gând să-L întreb pe Domnul Isus, când voi sta în faţa Lui, despre predestinare şi liberul arbitru. I-am răspuns că, atunci când voi privi ochii aceia mari şi luminoşi, ca două izvoare de eternă bunăvoinţă, astfel de întrebări mi se vor părea cu totul depăşite şi deplasate.

Am simţit deja ceva asemănător când am stat în preajma fratelui Richard Wurmbrand.)

122. Petru Popovici – un om ocupat

Când ne-au vizitat în Iunie 2008, sora Tenzi Popovici m-a lăudat puţin pentru intensa mea activitate cu „scrisul" din cadrul Asociaţiei. Fratele Pitt mi-a dat să traduc o carte ...

N-am îndrăznit să-l refuz, pentru că îi ştiam principiul: „Dacă ai ceva de făcut şi îţi trebuie ajutor, caută un om „ocupat". Nu te încrede niciodată în cei care stau degeaba!"

123. Sandu Albeanu — o viață de patriarh

Sâmbăta aceasta am fost invitat de familia Albeanu la o înmormântare. Mă leagă de această familie numeroasă relaţiile stabilite de-a lungul anilor cu unii dintre ei, mai ales cu Virginia (Albeanu) Braşov şi cu David Albeanu.

Pe sora Braşov, cum îi spune acum toată lumea, o cunoaşteţi probabil din râvna cu care s-a dăruit în lucrarea de multiplicare şi răspândire a predicilor, studiilor şi meditaţiilor.

Pe David nu-l cunosc în România cei mari, de sus, dar îl cunosc o mulţime de necăjiţi, săraci şi orfani peste care şi-a lăsat ca binecuvântare dărnicia lui exemplară.

Am fost mulţi şi totuşi puţini la înmormântare. Pentru aceia care ar fi vrut, dar n-au putut fi aici, dar şi pentru cei ce nu l-aţi cnoscut, dar aţi fi avut ce învăţa de la fratele Albeanu, iată un scurt rezumat al vieţii lui. A fost o viaţă de patriarh, nu numai prin mulţimea copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor, ci şi prin noianul de ani, doar cu doi mai puţin decât un secol.

Tataia Sandu Albeanu s-a născut al 2-lea copil într-o familie cu 4 copii.

Tatăl – Frăţilă era administrator pe moşia din împrejurimile satului Micşuneşti – comuna Fierbinţi în judetul Ilfov- România.

Mama, Iordana, foarte religioasă în religia „moştenită" Ortodoxă. Foarte preocupată să facă pomeni; „capete" pentru cei morţi din familia sa, care să-i ducă în cer. Copil fiind, Sandu,

se ruga lui Dumnezeu să moară el mai întâi, căci numai mama lui avea milă şi grijă să-i fie bine în veşnicie.

Dar în 1930, primăvara, într-o lună, cei 4 copii au rămas fără amândoi părinţii. Tatăl a murit într-un accident în legătură cu serviciul dumnealui. Mama zdrobită sub povara durerii, a făcut rapid un cancer de piept şi a murit şi dânsa imediat, într-o lună după tata, chiar în căruţa care o aducea dela spitalul Colentina pe drum spre casă.

Fratele Niculaie avea 19 ani; Sandu 13 ani, Ion, fratele mai mic, 9 ani şi singura fată, Neguţa, 5 ani.

Sandu a avut o suferinţă la ochi de la vârsta fragedă. În 1919, când avea doar 2 ani şi s-a terminat primul Război Mondial, veneau acasă tinerii de pe front. Aşa se face că a venit la părinţii lui acasă un unchi care a sărutat pruncul pe pleoape. Dar tânărul veteran avea o boală contagioasă, şi copilul Sandu a căpătat o suferinţă la ochi pentru tot restul vieţii.

Apoi Sandu, la vârsta de 13 ani, a fost dus de fratele cel mare la Bucureşti ca să lucreze ce poate şi să se „descurce". Aşa se face că adolescent fiind Sandu, a lucrat când la un loc de muncă, când la altul şi, pe la 16 ani se afla pe strada Smârdan într-un centru comercial în Bucureşti ca „băiat de prăvălie" la un magazin numit Petromax. A intrat în legătură cu alţi tineri din magazinele vecine.

Aici a întâlnit pe un frate credincios Alexandru Mihai, care i-a spus despre Domnul Isus, despre jertfa Sa mântuitoare. La început Sandu l-a respins. Îi era teamă să nu se „rătăcească" de la ce a moştenit, şi spunea răspicat: „De Biserică, de popă si de icoană eu nu mă las."

Afară începuse să fie vremea mai caldă. Tânărul acesta şi altul, Cristea Stan, lucrau la un chioşc de „Răcoritoare". Propietarul le spunea că totul era de vînzare şi nu le dădea voie să dea apa gratis. Cu riscul că puteau pierde serviciul tinerii aceştia îi dădeau totuşi lui Sandu câte un pahar cu apă rece şi-i spuneau câte ceva despre Apa Vieţii, care este Domnul Isus. A primit cadou de la fr. Alexandru Mihai un Nou Testament deosebit. Sandu l-a acceptat cu plăcere şi a început să-l citească interesat. Când a ajuns cu cititul

la Ioan 18, unde la judecată, Domnului Isus I s-a dat o palmă, tinerelul Sandu a început să plângă de mila Domnului Isus.

A început să frecventeze la îndemnul prietenilor lui credincioşi întâlniri ale creştinilor. Intrase în legătură şi cu câţiva adventişti. Fusese acolo de vreo două ori, şi se credea adventist. Tinerii credincioşi de vârsta lui l-au invitat şi pe la fraţi acasă. Aşa se face că prin Martie 1933 vizita când şi când familia Ion Enache. Acolo a înţeles că el este păcătos, şi că Domnul Isus este Mântuitorul, şi că el, Sandu, nu are altă soluţie, decât să-L accepte pe Domnul Isus în inima lui. Era 28 Martie 1933 când, fiind în vizită la familia Ion Enache a îngenunchiat şi a mărturisit Domnului că este păcătos şi a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal.

De acum, fiind credincios, s-a alăturat de un frate, Florică „Zidarul". Lucra cu dânsul la construcţii de case. Îşi luase o bicicletă şi făcea naveta săptămânal în comunele de lângă Bucureşti, unde găsise de lucru.

În Bucureşti, mergea regulat la adunare Duminica, şi lua tractate şi broşuri creştine pe care le dădea prin comunele în care lucra.

Seara, după ce terminau cu lucrul, făceau adunări de casă, şi vesteau pe Domnul Isus. Chiar şi singur, prin Bucureşti, în zonele mai populate, împărţea tractate creştine. Aşa se face, că a fost arestat şi trimis la Jandarmeria Principală (Police Station) din Bucureşti. Acolo s-a îmbărbătat mai mult, căpătând mai mult curaj. A stat puţin timp arestat.

Apoi s-a angajat la un atelier de tâmplarie timp de patru ani, unde a terminat calificarea şi a ieşit tâmplar profesional. Avea ca meşteri pe fratele Simeon Boboia şi pe fratele Tănase. In perioada aceasta, a crescut în Har şi în cunoaşterea Domnului Hristos. După ce a luat carnet de tâmplar s-a angajat la Palatul Telefoanelor, ca tâmplar. Pentru o vreme atelierul era în cartierul Rahova. Acolo a aflat că este o familie care nu aveau copii, şi ar fi dorit să ofere chirie. Sandu s-a mutat acolo, gazdele s-au ataşat mult de el, şi aşa se face că l-au şi înfiat. Aşa a luat numele de familie, Albeanu, la vârsta de 19 ani.

Situaţia în România era foarte grea. Era o dictatură Fascistă (Garda de Fier). Credincioşii nu aveau libertatea de închinare. Sălile de adunare erau închise. Într-o vreme Autorităţile au folosit Sala Mare de adunare din Cotroceni, Carol Davila nr.48, ca depozit de efecte militare. Începuse cel de al-2-lea Război Mondial. Dânsul avut o vedere slabă. Aşa se face că în timpul celui de a 2-lea Război Mondial nu a putut să fie militar activ.

Sandu a fost mobilizat pe loc în Bucureşti din pricina invalidităţii cu ochii şi pentru că lucra la Poştă şi Telefoane, a fost însărcinat să ducă telegramele în Bucureşti la oameni de la cei care erau pe front în special. Era o misiune foarte periculoasă, Bucureştiul era frecvent bombardat.

În perioada aceasta fratele Sandu avea un mentor spiritual, pe fratele Alexandru Grecu. Fratele acesta locuia în acelaşi cartier cu Sandu, cunoştea bine situaţia lui şi pe părinţii lui adoptivi. Pe de altă parte, fratele Grecu petrecuse mult timp în Ardeal, de unde era de fel, si cunoştea de aproape pe tânăra Paraschiva din Viştea de Sus, judeţul Făgăraş. Împreună cu soţia dumnealui, se rugase pentru cei doi tineri, şi au înţeles că ei ar fi potrivit să se căsătorească. Aşa se face că în anul 1943 s-au căsătorit.

Paraschiva fusese o tânără creştină foarte activă în comunitatea din Ardeal. Fraţii erau urmăriţi peste tot, dar în Viştea de Sus în mod special, aşa se face că au fost arestaţi şi trimişi la Curtea Marţială, la un Tribunal Militar în Craiova. Acolo sora Paraschiva, cea care urma să îi fie soţie a dat o frumoasă mărturie la Curtea Marţială, la tribunal unde i-au chemat să îi oblige să se lepede de Domnul Isus. Dar Domnul Dumnezeu a lucrat în chip minunat şi i-a scăpat fără compromisuri. Toţi fraţii, şi de asemenea şi sora Paraschiva, au fost eliberaţi.

Acum, imediat după acea situaţie, când tinerii s-au căsătorit la organele de Stat s-au hotărât să viziteze împreună familia şi pe fraţii din Viştea de Sus. Liderii din Adunarea din Viştea de Sus, au fost arestaţi din nou, şi trimişi la o Fermă Penitenciar lângă oraşul Braşov. Soţii Albeanu, s-au hotărât să viziteze pe aceşti fraţi, şi să le aducă haine de schimb. Propietarul Fermei era de origine sas–

German, care avea contract cu armata Română, ca toate produsele agro-alimentare de la Fermă să fie vândute armatei Române. El refuza ca armata să-i trimită soldaţi la lucru pe pământul Fermei. Nu accepta decât plugari creştini arestaţi pentru Credinţă. Doar la poarta Fermei era o pază militară.

Fraţii lucrau cinstit, ca pentru Domnul, nu erau escortaţi. După serviciu, li se permitea să facă adunări creştine în interiorul Fermei. Fraţii arestaţi se bucurau de mai multă libertate religioasă acolo decât cei de afară. Aşa se face că cei ce puteau, veneau la Ferma Penitenciar şi acolo aveau adunări creştine. Într-o astfel de adunare a avut loc şi căsătoria creştină a tinerilor Sandu şi Paraschiva Albeanu, adică nunta religioasă. Poliţia nu avea acces în interiorul Fermei.

Din căsătoria lor au rezultat 8 copii: Virginia, Cornelia, Angela, Cornel, Rodica, David, Ligia, şi Silvia. Doi copii au murit, Cornel şi Rodica. De asemenea, sunt acum, 18 nepoţi şi 21 strănepoţi.

În cei 82 de ani de credinţă, tataie Sandu Albeanu a umblat cu Dumnezeu la superlativ, ca un patriarh având o impecabilă integritate spirituală, morală, financiar-materială. A fost un exemplu pentru noi toţi de credincioşie până şi în cele mai mici lucruri. Pe lângă acestea a fost plin de dragoste de fraţi, pe care îi îmbrăţişa şi îi săruta ori de câte ori îi întâlnea la adunare, sau în alte locuri. A iubit părtăşia frăţească şi casa dânsului a fost totdeauna plină de fraţi la rugăciune şi studierea Cuvântului.

În fiecare an, de Crăciun, veneau fraţii din Viştea de Sus şi Sâmbăta de Sus la adunarea generală de la Crăciun şi dormeau pe jos pe nişte saltele şi preşuri, şi mamaie Albeanu îi hrănea şi îngrijea bine ca să îi tragă inima să vină şi anul viitor. Tataie Albeanu a iubit pe fraţi şi pe surori, dar ardea în dânsul dorinţa ca să-i vadă mântuiţi şi pe fraţii dânsului. Prin Harul Lui, toţi s-au întors la Dumnezeu şi au plecat înaintea dânsului în Cer la Domnul. În mod special s-a rugat mult pentru copiii dânsului şi cea mai mare dorinţă a fost să îi ştie la adăpostul Jertfei Domnului Isus, adică mântuiţi. Adesea îi întreba pe nepoţi : „Cunoşti tu pe

Domnul Isus? Te-ai întâlnit vreodată cu El ? Eşti sigur că vei merge în cer?"

Şi noi toţi, urmaşii dumnealui, recunoaştem că suntem beneficiarii Harului Său adus în viaţa noastră prin părinţii şi bunicii noştri, şi mărturia lor. Ne amintim cum muncea din zori până noaptea târziu ca să-şi întreţină familia numeroasă, şi să poată ajuta şi pe alţii.

Era un iubitor de muzică creştină, şi a învăţat singur să cânte la diferite instrumente muzicale. Se scula dimineaţa în zori, şi nu pleca la lucru până nu citea cu glas tare un text din Scriptură şi deseori cânta un cântec creştin cu gura şi la mandolină. După amiezile şi Duminicile ne delecta cu multe cântări cântate la mandolină.

A fost printre primii care a avut un casetofon cu benzi pe care erau înregistrate cântarile fr. Niculiţă Moldoveanu cu care a avut şi ocazia să se întâlnească în timpul vieţii.

A emigrat în America şi a sosit în Los Angeles pe 11 Februarie 1980, şi exact după 35 de ani în aceeaşi zi a emigrat în Locaşurile Cereşti de fapt unde avea şi Cetăţenie câştigată prin Sângele Domnului Isus.

În America, tataie Albeanu a continuat să slujească Domnului de data aceasta cu mult mai multi fraţi. Adesea mergea la orele de rugăciune pe grupuri unde erau fraţi din multe biserici, şi tot adesea frecventa ori de câte ori putea Adunările din str. Belflower, strada Alondra, unde era păstor fr. Pit Popovici, pentru care a avut un deosebit respect şi admiraţie. Dânsul mergea cu autobuzul, căci nu conducea.

De asemenea a fost mulţi ani în părtăşie Sâmbăta după amiază în diferite case mai spaţioase cu multi fraţi ca: Tonoiu, Băbuţ, Moţ, Şmilovici, Ouatu, sora Alexandru, văduva cu copii şi noi copiii cu nepoţii dansului.

Cu unii dintre fraţi a fost pentru o vreme chiar vecin de apartament, ca de ex fr. Tonoiu sau Băbuţ.

Fără plictiseală şi neobosiţi, părinţii noştri vizitau pe copii şi se bucurau de nepoţi, şi adesea când mai mulţi nepoţi din familia Braşov veneau cu toţii la dânşii într-un apartament mic şi erau neastâmpăraţi o îmbărbăta pe mamaie Albeanu zicând: ,,Paraschivo măicuţă, dacă nu ai avut o bucurie când au venit, o să ai o mai mare bucurie când au să plece." Sigur că aceste vorbe erau spuse cu dragostea unui părinte care nu ne-a ofensat niciodată, copiii fiind mici şi năzdrăvani nu aveau unde să se joace într-un spaţiu limitat.

Autobuzul era mijlocul dânşilor de transport, mamaie Albeanu ştia pe dinafară mersul lor, şi chiar legăturile cu alte autobuze, chiar dacă nu ştia limba Engleză. Avea un simţ foarte bun de orientare după poziţia soarelui, sau punctele cardinale învăţate în ţară, în copilărie pe care noi nu le pricepeam. În California transportul în comun fiind mai rar, totuşi se deplasau şi se descurcau. Până au fost foarte bătrâni nu au apelat la copii să fie transportaţi, deşi copiii se ofereau şi îi vizitau ducându-i la cumpărături.

A fost un membru activ în adunările pe care le frecventa regulat, deşi nu a vorbit niciodată de la amvon, s-a rugat şi a citit din Cuvântul Scripturii de care era nelipsit şi cânta vocal cu mult foc împreună cu fraţii. Ba mai mult împreună cu mamaie Albeanu, au citit toate cărţile creştine care le-au căzut în mâini şi nu au fost puţine.

Învăţase singur să cânte şi la pian şi la keyboard, şi ne delecta când îi vizitam, sau ne vizita făcând pe nepoţi geloşi de talentul dânsului, dar şi de râvna şi dragostea de a sluji Domnului prin cântări de slavă, adorare şi mulţumire, cu predilecţie iubea cântările fratelui Niculiţă Moldoveanu.

Nu uităm să menţionăm că la 87 de ani a primit încredinţarea să asculte de Domnul şi să se boteze. Dorinţa i s-a împlinit chiar în bazinul încălzit din casa celui de al doilea nepot al dânsului, Daniel Braşov, unde 2 nepoţi studenţi la teologie, Narcis care era şi păstor la o adunare spaniolă fiind prof de Spaniolă la liceu şi Ovidiu Curca încă student la Biola la Teologie, l-au botezat într-un bazin încălzit,

împreună cu alte 2 nepoate şi verişoare care tocmai se predaseră Domnului şi ele: Loren Braşov, fiica lui Daniel Braşov şi Michaela Braşov, soţia lui Emanuel. Toată familia noastră a fost prezentă cu mic cu mare, plus şi rudele necredincioase care au mai avut ocazia încă odată, să asculte mărturia dânsului, tradusă în limba engleză, şi a celor două nepoate. Au fost îmbrăcaţi în haine albe, special pentru botez şi a fost un prilej de mare bucurie pentru toată familia.

Anii petrecuţi în America au fost ani în care au avut multe binecuvântări prin sosirea pe lume a multor nepoţi şi strănepoţi, participând la toate nunţile copiilor şi nepoţilor, care nu au fost puţine. De asemenea mai avea o peocupare în răspândirea Cuvântului prin tractate pe care le multiplica personal la xerox, bineânţeles în limba Română, pentru mulţi necredincioşi cu care se întâlnea în magazine, sau ferme de vegetale unde veneau mulţi români.

Râvna de a mărturisi pe Domnul Isus la suflete l-a ţinut totdeauna alert şi vioi, şi nu l-a părăsit niciodată şi era preocupat de activitatea misionarilor pe care-i sprijinea din mica dânsului pensie. A avut pe inimă şi orfanii fratelui Traian Chilău, lucrarea cu cortul a fratelui Nelu Istrate şi lucrarea misionară a fr. Narcis Dragomir.

In ultimii trei ani de viaţă a fost tot mai slăbit, dar a fost alert până la plecare şi se bucura mult când era vizitat de fraţi pe care îi recunoştea. Mai ales se bucura însă de vizita copiilor şi nepoţilor dânsului.

A avut privilegiul şi bucuria de a fi vizitat de cuscrul şi prietenul dumnealui Ionel Iorga căci dânsul, tataie devenise nedeplasabil. A ascultat continuu Noul Testament pe casete şi CD–uri şi deasemenea cântări ale fr. Niculiţă Moldoveanu. Şi deşi nu mai avea glas, mişca din buze cântările dovedind că participa împreună cu noi. Chiar când nu mai putea vorbi, ne arăta că e fericit auzind Scriptura şi cântările. Iar la rugăciunile rostite de familie, şi în special de sora Lenuţa Munteanu, care a ajutat la

îngrijirea pentru amândoi părinţii cu mult devotament până la sfârşit, tataie Albeanu adeseori spunea clar la sfârşit: „Amin.”

A emigrat în America pe 11 Februarie 1980 şi a emigrat în Glorie pe 11 Februarie 2015.

În aceste rânduri nu dorim să înălţăm persoana tatălui, bunicului şi străbunicului Albeanu Sandu, ci să slăvim pe Tatăl Ceresc, care l-a atras la Domnul Isus şi a fost pecetluit cu Duhul Sfânt. Tataie Albeanu cum îi spuneam noi, nepoţii şi strănepoţii, e fericit acum în veşnicie cu Domnul Isus împreună cu rudele şi fraţii credincioşi plecaţi mai înainte.

Slăvim pe Domnul Isus Mântuitorul nostru, căci tatăl, bunicul şi străbunicul, fratele Albeanu Sandu a lăsat urmaşilor lui un model de credinţă şi credincioşie, o adevărată moştenire din Dumnezeu.

124. Richard Wurmbrand inedit — Slujitorii lui David

(Mulţumim fratelui Nelu Gug pentru că şi-a făcut timp să transcrie de pe casete vechi, din zona Braşovului, câteva predici din tinereţe rostite de Richard Wurmbrand. Prima pe care v-o oferim aici este un studiu în câteva versete aparent neînsemnate. Nu va fi uşor de urmărit, dar vă asigur că merită.)

Slujitorii lui David

Text: 2 Samuel 20:23–26

Sunt unele lucruri în Scriptură mai greu de înţeles şi nu uşor de explicat. De aceea, este important şi felul în care ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Un frate era foarte sărac şi avea puţină mâncare, şi aceea de proastă calitate: mămăligă râncedă şi greu de înghiţit. Ce făcea el? Lua o lingură şi, în timp ce mesteca, zicea:

— Slăvit să fie Domnul că eu am fraţi care acum mănâncă friptură de gâscă!

Și înghițea mămăliga. Mai lua o lingură și spunea:

— Eu am frați care acum mănâncă sarmale!

Apoi încă una:

— Eu am frați care acum mănâncă carne la grătar!

Și astfel își mânca hrana, gândindu-se că acei frați binecuvântați și înstăriți poate se gândesc, cu tristețe, că undeva au un frate mai necăjit, care se mulțumește cu o mâncare atât de săracă. Poate că și ei se întristează împreună cu cel ce se întristează. Așa ar trebui să fie și la ascultarea Cuvântului.

Când vă spun câte un lucru mai greu de înțeles, cei care nu-l pricep să nu cârtească, ci să spună:

— Slavă Domnului că avem și frați mai deștepți, care înțeleg lucrurile mai adânci ale Scripturii!

Iar când spun un lucru mai simplu, cei mai învățați să zică:

— Slăvit să fie Domnul că El i-a mântuit nu numai pe cei inteligenți și școliți, ci și pe cei mai simpli!

Procedând astfel, în loc să ne supărăm unii pe alții, fiecare va pleca acasă cu un câștig.

În 2 Samuel 20:23–26 găsim o listă cu slujbașii lui David. Nu erau mulți, dar erau buni și credincioși. Despre fiecare ni se spune doar ce slujbă avea.

> *„Ioab era mai-mare peste toată oștirea lui Israel; Benaia, fiul lui Iehoiada, era în fruntea cheretiților și a peletiților; Adoram era mai-mare peste dări; Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar; Șeva era logofăt; Țadoc și Abiatar erau preoți; iar Ira, Iairitul, era sfetnicul lui David.”*

Citindu-le, m-am întrebat:

— Doamne, cine poate predica din aceste versete? Să fie Ioan Gură de Aur, Luther sau Spurgeon, și tot n-ar avea prea multe de spus! Sunt doar niște nume și funcții.

M-am rugat și am spus:

— Doamne, eu despre aceste versete nu știu nimic!

Atunci El mi-a răspuns:

— Tocmai pentru că Eu am ales aceste versete, să nu încerci tu să spui ceva de la tine. Orice ai spune din mintea ta va fi insuficient. Taci şi lasă-Mă pe Mine să vorbesc. Vei vedea că şi aceste versete au un rost, ascund adevăruri adânci şi folositoare pentru fiecare dintre noi, indiferent în ce epocă trăim.

Mai întâi trebuie observat un lucru foarte interesant. În textul ebraic al acestui pasaj lipseşte un cuvânt pe care noi îl avem în traducerea românească: verbul „era".

În româneşte citim: „Ioab era…", „Benaia era…", însă în textul ebraic verbul lipseşte.

În limba ebraică a Vechiului Testament, verbul „a fi" este folosit foarte rar. În gândirea revelaţiei biblice, realitatea omului nu poate fi surprinsă atât de simplu prin afirmaţia: „este".

Este un lucru foarte interesant.

Niciun om nu este în întregime ceea ce pare sau ceea ce credem noi că este. Ceea ce vedem este doar aparenţa. Noi vedem numai ceea ce izbeşte ochii. Numai Unul singur vede realitatea deplină: Dumnezeu, care priveşte la inimă.

Omul nu este ceea ce ne închipuim noi despre el. Tocmai de aceea, Biblia evită adesea să spună pur şi simplu că cineva „este" sau „era".

Cuvântul „este" nu este un cuvânt care garantează ce va fi.

Spunem: „Acesta este un scaun", „Acesta este un om", „Acesta este un criminal", „Acesta este un mincinos", „Acesta este un ticălos". Dar, în realitatea vieţii, nimic nu rămâne fix. Totul este într-o continuă schimbare. Totul evoluează, totul se transformă.

Cuvântul „este" fixează o raportare.

Dacă spun: „Fratele acesta este rău", îl leg pe omul acela de rău. Dar el nu este răul; el este fratele acela. Răul este ceva care s-a agăţat de el şi pe care mâine îl poate scutura, aşa cum apostolul Pavel a scuturat năpârca în foc.

Apoi trebuie să înțelegem că, în limba ebraică, numele au fiecare un înțeles. Și numele noastre au un sens.

Ioan înseamnă „Domnul a fost milostiv"; Maria este asociat cu „steaua" sau „luceafărul", cea care aduce lumină; Petru înseamnă „piatră", „stâncă".

În ebraică însă, numele aveau aproape întotdeauna o semnificație profundă. De aceea evreii nu-și numeau copiii la întâmplare. Uneori chiar Dumnezeu inspira sau poruncea ce nume să poarte copilul.

Dacă cercetăm înțelesul acestor nume, pasajul acesta, care pare doar o simplă înșiruire de persoane și funcții, capătă dintr-o dată o profunzime și o frumusețe deosebite.

„Ioab era mai-mare peste toată oștirea lui Israel; Benaia, fiul lui Iehoiada, era în fruntea cheretiților și a peletiților..." (2 Samuel 20:23)

1. Ioab – mai-mare peste oștirea lui Israel

Numele Ioab înseamnă: „Domnul este Tată" sau „Iehova este Tată". Iată primul adevăr pe care îl descoperim despre poporul lui Dumnezeu: noi avem un Tată.

În timpul războaielor purtate de David și Ioab au rămas mulți copii fără părinți. Au fost mulți morți, mulți luați prizonieri. Nu este totuna dacă ai sau nu ai un tată care să-ți poarte de grijă, să-ți îngrijească familia, să te mângâie și să te sfătuiască.

De fapt, aici începe adevăratul creștinism biblic: noi suntem o comunitate de oameni care avem un Tată.

Când ai fost botezat, ți s-a spus:

„În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh."

Ați observat cum bea un cunoscător un vin bun? Nu-l varsă pe gât dintr-odată. Ia o înghițitură mică, o gustă, o lasă să-i umple simțurile, apoi mai ia una și încă una. Se bucură de fiecare aromă. La fel este și cu o cafea bună.

Noi însă am transformat multe lucruri din biserică în simple ritualuri. Le facem în grabă, aproape mecanic, iar omul nici nu conştientizează ce i se întâmplă.

Eu aş proceda altfel.

Când candidatul intră în apă, i-aş spune:

— Eu te botez în Numele Tatălui.

Şi apoi m-aş opri puţin.

— Auzi? De astăzi înainte ai un Tată care îţi va purta de grijă. Un Tată în care poţi avea deplină încredere. Este un lucru extraordinar!

L-aş lăsa să se bucure de această veste. Apoi i-aş spune:

— Te botez în Numele Fiului.

Mai ai ceva: ai un Frate mai mare, un Mântuitor, un Model desăvârşit de viaţă.

Şi iar l-aş lăsa să se bucure. După aceea aş continua:

— Te botez în Numele Duhului Sfânt.

Ai un Călăuzitor care va locui în inima ta, te va învăţa, te va inspira şi te va învăţa chiar cum să te rogi.

Atunci bucuria lui ar fi deplină, pentru că ar înţelege cu adevărat ce înseamnă să devii creştin.

În poporul evreu circula o veche povestire, cu mult înainte de venirea Domnului Isus. Un păsărar a prins o pasăre foarte frumoasă şi s-a gândit s-o împăieze. Când a ridicat cuţitul ca s-o omoare, pasărea a început să-i vorbească pe limba lui:

— Te rog, cruţă-mi viaţa! Am şi eu pui în cuib. Dacă mă laşi să plec, îţi voi da trei învăţături de mare preţ.

Păsărarul şi-a zis:

— Ce folos am eu dintr-o pasăre? În pădure voi mai găsi multe altele. Dar cine ştie dacă voi mai primi vreodată trei învăţături atât de bune?

Şi i-a cruţat viaţa. Pasărea i-a spus atunci primele trei poveţe...

Prima învăţătură:

— Dacă îţi spune cineva o prostie, chiar dacă este cel mai deştept om din lume, să nu-l crezi!

Păsărarul şi-a zis:

— Ce sfat bun! De câte ori n-am crezut toate prostiile pe care mi le-au spus alţii! M-am luat după gura lumii... Bravo, păsărică! Dacă şi celelalte sfaturi vor fi la fel de bune, să ştii că ţi-ai câştigat viaţa!

A doua învăţătură:

— Dacă ai făcut cuiva un bine, să nu-ţi pară rău după aceea. Să nu spui: „De ce l-am ajutat? Nu merita! De ce l-am primit în casă?" Bucură-te că ai avut ocazia să faci şi tu o faptă bună în viaţă!

Păsărarul s-a gândit din nou:

— Şi acesta este un sfat bun! De multe ori mi s-a întâmplat să regret că am ajutat pe cineva sau că am dat ceva, gândindu-mă că mai bine păstram pentru mine.

A treia învăţătură:

— Întinde-te numai cât îţi este plapuma. Nu te căţăra după ceea ce este prea înalt pentru tine. Oricât ai încerca, luna nu o poţi atinge cu mâna.

Păsărarul şi-a spus:

— Şi acesta este un sfat minunat!

Atunci a deschis palma şi a zis:

— Du-te cu Dumnezeu!

Pasărea a zburat pe prima creangă a unui copac şi de acolo i-a strigat:

— Măi, omule, ce nechibzuit ai fost! De ce mi-ai dat drumul? Eu aveam în burtă un diamant de mare preţ!

Când a auzit că pierduse o asemenea comoară, păsărarul a alergat după pasăre. Dar poţi prinde o pasăre cu mâna?

S-a căţărat din creangă în creangă, a făcut o mişcare greşită, a căzut şi şi-a rupt picioarele. Zăcând la pământ, pasărea s-a apropiat din nou şi i-a spus:

— Omule, nu ţi-am dat eu trei învăţături? Nu ai spus chiar tu că sunt bune şi adevărate? Atunci de ce nu le-ai urmat?

Mai întâi, cum ai putut să crezi că o pasăre atât de mică ar putea avea în pântece un diamant? Apoi, dacă mi-ai făcut un bine şi mi-ai cruţat viaţa, de ce ai început imediat să regreţi? Şi, în sfârşit, nu ţi-am spus să nu te caţeri după ceea ce este peste puterile tale? Tu eşti păsărar, nu alpinist. Cum ai crezut că vei prinde o pasăre cu mâna?

Aşa sunteţi voi, oamenii. Ceea ce pricepeţi cu mintea şi mărturisiţi cu gura nu ajunge niciodată până în inimă. Ceea ce spune gura voastră, urechea voastră nu mai aude.

Dacă dimineaţa, când te trezeşti, spui: „Tatăl nostru...” atunci de ce să te mai temi?

Dacă Dumnezeul cel Atotputernic şi Atotînţelept este Tatăl tău, El este la centrul de comandă al universului. Poţi trăi liniştit, încrezător şi plin de bucurie.

Ioab este mai-marele peste oştirea Domnului. Adică Dumnezeu este Tatăl meu. Aceasta este logica vieţii de credinţă. Aceasta este liniştea noastră. Aceasta este bucuria noastră în mijlocul unei lumi tulburate.

Din momentul în care ai fost botezat şi ai intrat în familia copiilor lui Dumnezeu, tu ai un Tată. De aceea poţi merge prin lumea aceasta cântând. Nu eşti singur.

Ai fost botezat în Numele Tatălui.

Dacă duci lipsă, dacă eşti prigonit, dacă treci prin necazuri sau dacă ai nevoie de ocrotire, aceasta este, într-un anumit sens, problema Tatălui tău.

Când vezi pe stradă un copil zdrenţăros şi flămând, nu pe copil îl învinuieşti, ci pe părinţii lui. Onoarea Tatălui este legată de copiii Lui. Tot astfel, onoarea lui Dumnezeu este legată de mântuirea şi de purtarea noastră prin lumea aceasta.

De aici începe viaţa de credinţă şi de aici începe biruinţa în toate luptele pe care le avem de dus. Să nu uitaţi niciodată lucrul acesta, fraţilor!

Ioab este căpetenia oştirii Domnului.

Cu alte cuvinte: Dumnezeu este Tatăl nostru cel puternic. Aceasta este noţiunea fundamentală a oştirii lui Dumnezeu.

2. Benaia

Benaia înseamnă „Domnul zideşte" sau „zidit de Domnul", iar Iehoiada înseamnă „Domnul cunoaşte" sau „Domnul ştie".

„Benaia, fiul lui Iehoiada, era în fruntea cheretiţilor şi a peletiţilor." (2 Samuel 20:23)

Mare lucru! Înţelepciunea lui Dumnezeu, pe care Fiul o cunoaşte, este pusă în fruntea cheretiţilor.

Cheretiţii, în limba ebraică, erau garda de execuţie, călăii împăratului. Ce înseamnă aceasta?

În lumea aceasta lucrează neîncetat forţele morţii. În fiecare zi pier milioane de plante şi de animale. În propriul meu trup lucrează chiar acum forţele morţii. Noi nu murim dintr-odată, ci puţin câte puţin. Viaţa din noi este măcinată încet de îmbătrânire. În fiecare oră mor mii de oameni, iar într-o singură zi sute de mii părăsesc lumea aceasta.

Ar fi greu să trăim dacă ne-am gândi necontenit la moarte. Câţi călăi! Câte forţe ale morţii ne înconjoară!

Am avut o mamă iubită şi a murit la numai patruzeci şi cinci de ani. Apoi a murit şi tata. Mi-au murit un frate şi o soră la puţin timp după naştere, iar o altă soră la numai treizeci şi nouă de ani.

Dacă am putea trimite un mesaj unei civilizaţii de pe altă planetă şi ar trebui să alegem un singur simbol care caracterizează viaţa de pe pământ, probabil că am trimite semnul acela cu craniul şi cele două oase încrucişate.

Aici toţi se nasc... şi toţi mor.

Mâine pot muri eu. Sau tu. Sau cineva pe care îl iubim. Şi totuşi mă mir că oamenii trăiesc liniştiţi, în ciuda atâtor viruşi, microbi, boli şi primejdii care ne înconjoară. Dar Benaia, înţelepciunea lui Dumnezeu, este în fruntea cheretiţilor. El conduce chiar şi peste forţele morţii. De aceea putem sta liniştiţi.

După moartea iernii vine primăvara. Sămânța cade în pământ și moare, dar din ea răsare o plantă nouă.

Tot așa este și omul.

Aici apune. Îl cobori în mormânt. Dar răsare dincolo, într-o lume mai bună.

Știm că miliarde de microbi ne atacă necontenit. Simțim în fiecare zi procesul îmbătrânirii. Vedem în jurul nostru rude și prieteni măcinați de boli grele. Și totuși putem cânta. Putem avea bucurie. De ce?

Pentru că Benaia, înțelepciunea lui Dumnezeu, conduce totul. El poate scoate viață chiar și din moarte.

Pe vremea Domnului Isus circula o veche povestire. O femeie, pe nume Kisagotami, își pierduse singurul copil. Sfâșiată de durere, îl ținea în brațe și striga:

— Nu-l îngrop! Nu vreau să-l îngrop! Dați-mi copilul înapoi!

Cineva i-a spus:

— Singurul care te poate ajuta este Marele Învățător. Du-te la El!

Femeia a alergat și, plângând, I-a spus:

— Doamne, ai milă! Mi-a murit copilul. Îl iubesc nespus. Dă-mi-l înapoi!

Domnul i-a răspuns:

— Îți voi împlini cererea. Dar adu-Mi puțină sare dintr-o casă în care n-a murit niciodată nimeni.

Femeia a alergat la prima casă.

— Vă rog puțină sare!

— Desigur.

— Dar spuneți-mi: a murit cineva în casa aceasta?

— Da. Tata.

— Atunci sarea voastră nu-mi este de folos.

A mers la a doua casă.

— Vă rog puţină sare.

— Poftiţi.

— A murit cineva aici?

— Da. Soţul meu.

A mers la a treia.

— Vă rog puţină sare.

— Cu drag.

— Dar a murit cineva în familia dumneavoastră?

— Da. Un copil.

Şi astfel a mers din casă în casă.

N-a găsit niciuna în care să nu fi murit cineva.

Atunci a înţeles lecţia. Nu există familie pe pământ neatinsă de moarte. Nu există toamnă fără iarnă. Nu există tinereţe fără bătrâneţe. Nu există viaţă pământească fără moarte.

S-a întors şi a îngenuncheat înaintea Domnului.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia pe care mi-ai dat-o. Acum înţeleg că ţărâna trebuie să se întoarcă în ţărână. Dar Te rog, dă-mi viaţa aceea pe care moartea nu o mai poate atinge.

Aceasta este mângâierea noastră.

Pretutindeni sunt călăi. Pretutindeni sunt forţe ale morţii. Fie în vreme de război, fie în vreme de pace. Semnele bătrâneţii apar pe feţele tuturor. Dar liniştea noastră este că Benaia, înţelepciunea lui Dumnezeu, este în fruntea cheretiţilor. El este înaintea tuturor luptelor şi înaintea tuturor primejdiilor.

Citiţi Psalmul 91 şi veţi vedea că Acela care dă viaţa şi are putere asupra morţii este Dumnezeul cel plin de înţelepciune. Şi El veghează neîncetat asupra noastră.

Benaia înseamnă şi „Înţelepciunea lui Dumnezeu”. Fiul lui Iehoiada – adică „Fiul Îl cunoaşte pe Tatăl” – era în fruntea cheretiţilor şi a peletiţilor (2 Samuel 20:23).

Mare lucru!

Într-o zi a venit la mine un frate şi l-am întrebat:

— Tu mărturiseşti Cuvântul?

— Nu. Acum este „o vreme când înţeleptul trebuie să tacă”.

I-am răspuns:

— Şi de unde ştii că eşti înţelept? Eu am citit acelaşi verset, dar am crezut că sunt un prost şi, tocmai de aceea, nu pot să tac. Vestesc Cuvântul ori de câte ori am ocazia.

Ce înseamnă însă peletiţii?

În ebraică, numele lor poate fi înţeles ca „alergători”, „cei iuţi”, „cei sprinteni”. Aşadar, şi peste viteji tot înţelepciunea lui Dumnezeu domneşte.

Poate că pentru unii dintre voi sunt lucruri noi ceea ce vă spun. Noi toţi trăim în mijlocul unor mişcări extraordinare. Trupul nostru este alcătuit din nenumăraţi atomi, iar înlăuntrul lor particulele se află într-o continuă mişcare.

Scaunul pe care stai pare un lucru solid şi liniştit, dar este alcătuit şi el din atomi aflaţi într-o necontenită mişcare. Podeaua de sub noi se mişcă. Şi totuşi, cum de stăm atât de liniştiţi?

Pentru că Benaia este în fruntea peletiţilor. Înţelepciunea lui Dumnezeu a rânduit toate aceste mişcări într-o ordine desăvârşită. Eu însumi sunt în mişcare şi, cu toate acestea, stau liniştit. Nimic nu se prăbuşeşte, nimic nu se dezintegrează.

Când spui că stai liniştit într-un fotoliu, de fapt călătoreşti împreună cu Pământul prin spaţiu cu o viteză uimitoare. Şi totuşi nu simţi nimic. Dacă m-aş gândi mereu la aceasta, poate că aş ameţi. Dar Benaia este în fruntea peletiţilor. Înţelepciunea lui Dumnezeu conduce toate aceste viteze, iar eu nici măcar nu le bag în seamă. Pământul nu se roteşte numai în jurul axei sale. El se deplasează şi pe orbita sa în jurul Soarelui, iar întregul sistem solar călătoreşte prin galaxie cu o viteză uriaşă.

Îmi amintesc de un om sărac care a venit odată la şcoală şi l-a întrebat pe profesorul de matematică:

— Dumneata eşti profesorul?

— Da.

— Atunci spune-mi, de ce-l înveți pe băiatul meu despre milioane? Eu n-am avut niciodată în casă mai mult de o mie de lei. La ce-i folosesc milioanele?

Așa gândim și noi uneori. Ni se pare că stăm pe loc, că nu se întâmplă mare lucru. În realitate, în fiecare clipă parcurgem distanțe uriașe prin univers.

Unii spun:

— Anul acesta n-am plecat nicăieri, nici măcar în concediu.

Dar dacă ai ști ce distanțe ai străbătut împreună cu planeta aceasta într-un singur an! Și totuși, în toată această mișcare uriașă, nu există nici cea mai mică întârziere. Totul se desfășoară cu o precizie desăvârșită.

De ce?

Pentru că Benaia — Înțelepciunea lui Dumnezeu — este în fruntea peletiților.

În toate aceste mișcări — în trupul nostru, în lumea din jur, în mișcarea Pământului și a universului — noi putem trăi liniștiți, fiindcă Înțelepciunea lui Dumnezeu le coordonează pe toate.

Ascultați ce spune apostolul Pavel:

> *„Cel ce S-a pogorât este Acelaşi cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile." (Efeseni 4:10)*

Ne-am gândit vreodată că Hristos umple întregul univers? Și în Coloseni citim:

> *„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea... Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El." (Coloseni 1:15-17)*

Acest Hristos — dragostea lui Dumnezeu întrupată în Dulgherul din Nazaret — umple întregul univers. Cum știm aceasta?

Priviți numai locul în care a fost așezat Pământul. Dacă ar fi fost puțin mai aproape de Soare, viața ar fi fost mistuită de căldură.

Dacă ar fi fost puţin mai departe, frigul ar fi făcut imposibilă existenţa. Dar nu este nici prea aproape, nici prea departe. Este exact acolo unde trebuie.

Ne bucurăm de lumină şi de căldură, putem munci, putem trăi şi putem chiar să stăm la soare fără să fim mistuiţi.

Cine a rânduit toate acestea?

Acela care „umple toate lucrurile". Benaia poartă de grijă.

Există pe cer stele care, privite din perspectiva noastră, par fixe. Dacă şi Pământul ar fi rămas nemişcat, o parte ar fi avut numai zi şi numai căldură, iar cealaltă numai noapte şi numai frig.

Dar Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a rânduit ca Pământul să se rotească, pentru ca viaţa să cunoască alternanţa zilei şi a nopţii, a verii şi a iernii, a muncii şi a odihnei.

Ce minunată este această înţelepciune!

Să ne gândim şi la ploaie. Apa se ridică din mări prin căldura soarelui, formează norii la mii de metri înălţime, apoi cade din nou peste pământ, udând ogoarele. Dacă omul ar încerca să ridice atâta apă la asemenea înălţimi şi apoi să o distribuie pe întregul pământ, ar avea nevoie de o putere de neimaginat. Dar Dumnezeu face toate acestea în fiecare zi, fără zgomot, fără efort aparent şi fără să Se laude.

Noi, dacă am făcut o faptă bună sau am ţinut o predică reuşită, suntem gata să povestim tuturor ce am făcut. Dar, în realitate, ce am făcut noi? Tot Dumnezeu lucrează. Benaia — Înţelepciunea Lui — face toate acestea.

Trebuie doar să avem ochi ca să vedem şi inimă ca să înţelegem. Atunci vom auzi, din adâncul fiinţei noastre, glasul care spune: „Stai liniştit. Nu te teme. Peste cheretiţi şi peste peletiţi este Benaia." Ce minunat este Dumnezeul nostru!

În fiecare zi cad pe Pământ aproximativ trei milioane de meteoriţi. Bucăţi de materie cosmică pătrund necontenit în atmosfera noastră. Dacă îţi cade în cap o simplă cărămidă, ce se poate întâmpla? Dar dacă ar cădea un meteorit?

Şi totuşi noi trăim liniştiţi. Nici măcar nu ne gândim la acest pericol. De ce?

Pentru că Benaia este în frunte. Înţelepciunea lui Dumnezeu a rânduit ca Pământul să fie înconjurat de un înveliş de aer, atmosfera, iar cei mai mulţi meteoriţi să se mistuie în ea înainte de a ajunge la noi.

Aşa cum eu sunt înconjurat şi păzit de Duhul Sfânt, care nu îngăduie duhurilor rele să mă nimicească, tot astfel Dumnezeu a înconjurat Pământul cu un scut nevăzut, care îl ocroteşte de primejdii pe care nici măcar nu le bănuim.

Cine are ochi să vadă aceste realităţi înţelege că Benaia este în fruntea cheretiţilor şi a peletiţilor.

3. Adoram

„Adoram era mai-mare peste dări" (2 Samuel 20:24).

Şi acesta este un lucru şi mai minunat. În ebraică, Adoram înseamnă „înaltă onoare", „înaltă cinste".

Rămân uimit când văd ce face Dumnezeul acesta, Iehova. Uneori aproape că-L invidiez:

„Ce minunat este să fii Dumnezeu, Creatorul, Susţinătorul şi Stăpânitorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute!"

Dar tocmai aici este frumuseţea. Dumnezeul acesta atât de mare Se coboară până la noi şi ne face cinstea de a ne chema să participăm şi noi la lucrarea Lui. El ne îngăduie să-I aducem tributul nostru, darul nostru, slujirea noastră. Ne face împreună-lucrători cu Dumnezeu. Apostolul Pavel spune:

> *„Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu." (1 Corinteni 3:9)*

Şi dacă vom rămâne credincioşi până la capăt, nu numai că vom lucra împreună cu El, ci vom şi împărăţi împreună cu El. Pavel spune:

„Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi.” (Romani 8:18)

Ce onoare extraordinară! Eu, un fir de praf în acest univers, sunt chemat să lucrez împreună cu Dumnezeul care îl conduce. Cum este posibil?

Vă dau o pildă.

Când o familie se mută dintr-o casă în alta şi copiii au patru sau cinci ani, sunt atâtea lucruri de cărat: mobilă, cărţi, haine. Copiii vor şi ei să ajute, deşi, în realitate, mai mult încurcă. Dar tatăl îi ia în braţe, le pune două cărţi uşoare în mâini şi le spune zâmbind:

— Pe acestea le cari tu!

Copilul este fericit. Crede că a ajutat la mutare.

Aşa lucrează Dumnezeu cu noi. El ne poartă în braţe şi, în acelaşi timp, ne încredinţează şi nouă câte ceva de făcut. Nu pentru că ar avea nevoie de ajutorul nostru, ci pentru că vrea să ne facă părtaşi la lucrarea Lui. Aceasta este marea cinste pe care o exprimă numele Adoram.

4. Iosafat, fiul lui Ahilud

„Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicarul.” (2 Samuel 20:24)

Ce însemnătate poate avea şi acest amănunt? În ebraică, Iosafat înseamnă „Domnul judecă”, „Domnul face dreptate”. Iar Ahilud înseamnă „fratele meu s-a născut”.

Iosafat era ceea ce astăzi am numi un arhivar sau un ofiţer al stării civile. Venea cineva şi spunea:

— Ni s-a născut un băiat. Îl cheamă Solomon.

Iosafat îl trecea în registru.

Mai venea altul:

— Nouă ni s-a născut o fetiţă. O cheamă Elena.

Şi o scria şi pe ea.

Altul venea:

— Ni s-a născut un băiat. Îl va chema Daniel.

Şi Iosafat îl înscria.

Dar, în înțelesul numelui său, fiecare copil era trecut ca fiind „fratele meu" sau „sora mea". Cum putea să știe că acel copil va ajunge în Împărăţia lui Dumnezeu?

Nu știa. Dar știa ceva mai important: Dumnezeu este Cel care judecă. Nu oamenii. Noi ne lăsăm greu unii pe alţii să intre în cer.

— Tu nu eşti baptist.

— Tu nu eşti penticostal.

— Tu nu eşti ortodox.

— Tu nu eşti ca noi.

Parcă am găsit nenumărate motive să ne excludem unii pe alţii.

Dar Iosafat știa că judecata aparține lui Dumnezeu. El este Cel care face dreptate. Nu noi.

De aceea, Ahilud — „fratele meu s-a născut" — privea fiecare nou-născut cu speranţă, iar Iosafat era convins că Dumnezeu Îşi va duce lucrarea până la capăt.

Îmi amintesc o întâmplare.

Un frate mai tânăr a venit la un credincios în vârstă şi i-a spus:

— Ai auzit ce a făcut cutare? Un păcat foarte greu. Omul acela nu mai poate fi mântuit!

Bătrânul i-a răspuns:

— Atunci hai să ne rugăm.

Au îngenuncheat, iar bătrânul a început astfel:

— Doamne, dă-Te jos de pe tron! Coboară repede!

Tânărul s-a speriat.

— Frate, ce vorbeşti? Ai înnebunit?

Bătrânul i-a răspuns liniştit:

— Păi n-ai spus tu că fratele acela nu mai poate fi mântuit? Dacă tu ai hotărât deja sentința, înseamnă că tu ești judecătorul și Dumnezeu nu mai are ce căuta pe tron.

Omul a plecat rușinat.

Fraților, să nu judecăm noi înainte de vreme.

Ahilud trăia cu convingerea că toți cei care se nasc în poporul lui Dumnezeu sunt frații lui, iar Iosafat știa că Dumnezeu este Cel care judecă și face dreptate. El înțelegea, cu multe veacuri înainte de apostolul Pavel, adevărul din Filipeni:

> *„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos." (Filipeni 1:6)*

Aceasta este nădejdea credinciosului: nu perfecțiunea lui, ci credincioșia lui Dumnezeu, care Își duce lucrarea până la capăt. Unde Domnul începe o lucrare adevărată, El o duce la bun sfârșit. Dacă nașterea din nou este lucrarea Duhului Sfânt, atunci ești parte din poporul lui Dumnezeu, iar numele tău este scris în Cartea Vieții. Pentru că Iosafat este arhivarul, adică Dumnezeu este Cel care judecă.

Pe acest adevăr se întemeiază și cuvintele Domnului Isus:

> *„Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri."* (Luca 10:20)

Altfel, totul ar fi doar o imitație, iar numele omului n-ar fi înscris în arhivele cerului.

5. Șeia era logofăt

> *„Șeia era logofăt." (2 Samuel 20:25)*

Logofătul era un cărturar, un sfetnic, un dregător al curții împărătești, un fel de conducător al cancelariei. Numele Șeia poate fi înțeles, în aplicația noastră, prin ideea de „suficiență". Ce poate însemna aceasta?

Există o știință numită logică. Auzim deseori vorbindu-se despre ea. Logica urmărește corectitudinea gândirii. Între regulile ei se află și ceea ce se numește principiul rațiunii suficiente.

Ce spune acest principiu?

Nu avem voie să păstrăm în minte și nici să răspândim o afirmație pentru care nu avem temeiuri suficiente, obținute printr-o cercetare dreaptă și nepărtinitoare. Mintea noastră ar trebui să fie asemenea unui tribunal imparțial. Cum procedează un tribunal atunci când cineva este acuzat de o crimă?

Omul nu este condamnat imediat.

Mai întâi vorbește procurorul, care formulează acuzația. Apoi vorbește avocatul, care îl apără pe cel învinuit. Sunt ascultați martorii acuzării, dar și martorii apărării. Dosarul este cercetat cu atenție, iar acuzatul are și el dreptul să vorbească.

Abia după aceea judecătorii se retrag pentru deliberare și hotărăsc dacă omul este vinovat sau nevinovat.

Dar cum procedăm noi, creștinii?

De multe ori dăm sentințe pe loc, fără să cercetăm și fără să gândim îndeajuns.

Spunem repede:

— Religia aceasta este adevărată, cealaltă este falsă.

— Acesta nu este pocăit.

— Celălalt merită să fie păstor.

— Acela este un om rău.

Dar principiul rațiunii suficiente ne întreabă:

— Ai dovezi clare înainte să rostești sentința? Ai cercetat cazul cu nepărtinire?

Nu avem dreptul să condamnăm decât după o cercetare dreaptă și pe baza unor dovezi suficiente.

Un mare gânditor francez, René Descartes, a scris Discurs asupra metodei. El îi îndemna pe oameni ca, din când în când, să treacă prin mintea lor cu o mătură mare și să scoată afară toate

convingerile care nu se sprijină pe dovezi temeinice. Un asemenea examen nu ne-ar strica nici nouă.

În lume există foarte multe religii, iar fiecare dintre ele este împărţită în numeroase ramuri. Şi eu aparţin uneia dintre ele.

Dar ce dovezi am că tocmai credinţa mea este adevărată?

Mulţi oameni îşi moştenesc religia fără să ştie de ce o acceptă. Alţii au tot felul de convingeri pentru că aşa au citit într-o carte, aşa au învăţat la şcoală, aşa au auzit la radio sau la televizor, ori aşa le-au spus cei din jur. Dar n-au cercetat niciodată dovezile.

Poate că ar trebui să luăm mătura şi să curăţăm mintea de toate aceste păreri primite de-a gata.

Există şi oameni pe care îi admirăm şi îi numim „drepţi" sau „sfinţi" numai pentru că aşa ne-au spus alţii sau pentru că aşa crede toată lumea. Repetăm părerile altora asemenea unui papagal, fără să le fi cercetat noi înşine.

Pe alţii îi numim slabi, ticăloşi, rătăciţi sau mari păcătoşi numai pentru că sunt bârfiţi de toată lumea, fără să avem dovezi adevărate împotriva lor.

Dacă am scoate din minte toate aceste crezuri, prejudecăţi şi păreri lipsite de temei, cu ce am mai rămâne? Poate că, pentru o vreme, am rămâne cu mintea aproape goală. Atunci ne-am da seama cât de multe dintre lucrurile pe care le-am crezut n-au fost niciodată dovedite. Ne-a lipsit Şeia, adică o gândire dreaptă, întemeiată pe o raţiune suficientă.

Şi ce s-ar putea întâmpla atunci?

O minune. Domnul Isus spune:

„Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi." (Matei 24:44)

Când mintea se goleşte de gândurile deşarte, de prejudecăţi şi de lucrurile fără temei, atunci poate veni gândul lui Hristos. Apostolul Pavel spune:

„Să aveţi în voi gândul acesta care era şi în Hristos Isus." (Filipeni 2:5)

Atunci intră în mintea ta tocmai ceea ce îţi lipsea. Vine adevărul. Iar adevărului evident nu trebuie să-i aduci mereu demonstraţii complicate.

Întreabă un copil:

— Ce este mai bun: bătaia sau ciocolata?

El va răspunde imediat:

— Ciocolata!

— Dar ce dovezi ai?

Pentru aceasta nu-i trebuie nicio demonstraţie. Este un adevăr pe care îl recunoaşte imediat.

Ce dovadă îţi mai trebuie că dragostea este mai bună decât ura?

Ce dovadă îţi mai trebuie că bunătatea este mai frumoasă decât răutatea?

Ce demonstraţie îţi mai trebuie ca să înţelegi că adevărul este mai bun decât minciuna şi că cinstea este mai dreaptă decât înşelătoria?

Sunt adevăruri care poartă în ele însele dovada. Ele se impun sufletului prin propria lor lumină.

Aceasta este lucrarea lui Şeia: mintea curăţită de prejudecăţi, care nu mai primeşte orice zvon şi orice părere, ci caută un temei suficient şi este gata să recunoască adevărul atunci când el se arată. Când ne curăţăm mintea de gândurile slabe şi neîntemeiate şi când facem „orice gând rob ascultării de Hristos”, atunci adevărul pătrunde cu adevărat în inimă. Aceasta înseamnă o convertire autentică.

Şeia este logofătul: el nu scrie în registrele sale simple păreri, presupuneri sau zvonuri, ci adevărul limpede, curat, care nu mai poate fi pus la îndoială.

Apostolul Ioan spune:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieţii — pentru că viaţa a fost arătată,

şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată — deci ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos." (1 Ioan 1:1–3)

Atunci nu-ţi mai este ruşine când eşti întrebat:

— De unde ştii ceea ce spui?

Nu trebuie să repeţi părerile altora. Spui adevărul pe care l-ai cunoscut. Aşa a răspuns şi omul vindecat de Domnul Isus:

„Eu una ştiu: că eram orb, şi acum văd." (Ioan 9:25)

6. Ţadoc şi Abiatar erau preoţi

„Ţadoc şi Abiatar erau preoţi." (2 Samuel 20:25)

Numele Ţadoc înseamnă în ebraică „drept", „neprihănit", „nevinovat". În Biblie sunt amintite mai multe persoane care au purtat acest nume. Numele lor ne vorbeşte despre oamenii drepţi pe care îi caută Dumnezeu.

În Geneza 18, Avraam Îl roagă pe Dumnezeu să cruţe cetatea dacă se vor găsi în ea zece oameni drepţi. Poate că sunt deja nouă. Eu şi tu trebuie să fim al zecelea.

Doamne, ajută-ne!

Numele Abiatar poate fi înţeles prin expresia „tatăl belşugului", „tatăl prisosului". Ce poate însemna aceasta?

Mulţi oameni spun că pot trăi foarte bine fără Dumnezeu. Pot chiar să facă lucruri folositoare şi morale fără să vorbească despre credinţă. Într-adevăr, omul poate trăi fără multe lucruri. Poate trăi fără compot şi fără cozonac, numai cu mămăligă şi brânză. Poate mânca verdeţuri fără friptură. Poate locui într-o casă fără podele, numai cu pământ bătătorit — noi aşa am crescut. Poate trăi şi fără dulap, agăţându-şi hainele într-un cui. Se poate trăi fără multe lucruri frumoase. Unii spun:

— Muzica nu este necesară.

— Excursiile nu sunt necesare.

— Concediul nu este necesar.

— Dumnezeu nu este necesar.

Aceştia trăiesc după principiul strictului necesar. Dar viaţa nu este alcătuită numai din ceea ce este indispensabil. Frumuseţea ei se găseşte adesea tocmai în lucrurile care prisosesc.

În această aplicaţie, Abiatar ne vorbeşte despre prisosul adus lui Dumnezeu. Ferice de oamenii care fac lucruri „de prisos" pentru Domnul, nu pentru ei înşişi!

Dumnezeu i-a spus lui Moise:

— Vreau să vă închinaţi Mie aşa cum vă arăt Eu. Să-Mi faceţi un cort după modelul descoperit pe munte.

„Vezi să faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte."
(Exod 25:40)

Mai târziu, David i-a spus profetului Natan:

— Ştiu că Legea vorbeşte despre un cort, dar eu aş vrea să-I construiesc lui Dumnezeu o casă frumoasă, un templu. Aş vrea să-I fac o surpriză.

Când chivotul Domnului a fost adus la Ierusalim, David a adus arderi-de-tot şi jertfe de mulţumire. Apoi a împărţit întregului popor pâine, carne şi turte de stafide. (2 Samuel 6:17–19)

Nu era obligat să facă aceasta. Era un gest de prisos, o revărsare a bucuriei şi a dragostei lui. Unii spun:

— Faptele bune nu sunt necesare pentru mântuire. Numai credinţa mântuieşte.

Şi eu spun la fel. Nu fac fapte bune ca să fiu mântuit, ci pentru că sunt mântuit. Le fac din dragoste pentru El. Le fac asemenea unui dar, unui prinos, unei surprize pregătite pentru Isus. El merită aceasta.

Aceasta este preoţia lui Abiatar: slujirea care trece dincolo de stricta obligaţie.

Domnului Isus Îi place atât de mult această slujire, încât, atunci când aminteşte episodul cu David şi pâinile pentru punerea înainte, spune:

„Pe vremea marelui preot Abiatar…" (Marcu 2:26)

Dacă faci numai ceea ce ţi s-a poruncit, rămâi un rob care şi-a împlinit datoria. Dar gesturile frumoase, neaşteptate, lucrurile făcute din prisosul dragostei — acestea sunt lucrarea lui Abiatar, preotul.

Cu aproximativ treizeci de ani în urmă, într-un sat de lângă Braşov, trăia un dulgher sas, în vârstă, un credincios adevărat. El Îl mărturisea pe Domnul Isus celor din neamul său, altor germani. Îşi făcea datoria creştină. Scriptura spune:

„Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire." (Romani 10:10)

Dar într-o zi şi-a spus:

— Nu vreau să mă mulţumesc numai cu atât. Vreau să-I fac Domnului meu o surpriză, ceva la care poate nici eu nu m-am gândit până acum.

Şi a început să se roage:

— Doamne, eu Ţi-am slujit aici, între oamenii mei. Sunt bătrân şi nu mă mai pot deplasa. În satul nostru nu este niciun evreu. Te rog, adu Tu un evreu aici, la mine, iar eu îl voi aduce la Tine!

El a vrut să-I pregătească Domnului o bucurie neaşteptată. Şi Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. A ajuns să mărturisească unui evreu şi să-l conducă la Hristos. Acela a mărturisit apoi altui evreu, iar acesta altora.

Din această experienţă s-a născut mai târziu adunarea evreilor creştini din Bucureşti. Mulţi dintre aceşti credincioşi au plecat apoi în Israel şi au contribuit la formarea unor comunităţi creştine acolo. Totul a pornit de la rugăciunea unui bătrân dulgher sas. El nu s-a mulţumit să le vorbească numai germanilor. A vrut să-I facă Domnului o surpriză. A vrut să-I ofere ceva din prisosul dragostei sale. Aceasta este slujirea lui Abiatar.

După o vreme, un frate evreu a predicat într-o adunare germană din Bucureşti. La sfârşit, fraţii l-au rugat să le povestească felul în care se întorsese la Dumnezeu. El le-a spus cum fusese

adus la Hristos prin mărturia acelui bătrân dulgher sas de lângă Braşov. În adunare se afla un alt bătrân german, care plânsese tot timpul predicii. După terminarea serviciului, predicatorul evreu s-a apropiat de el şi l-a întrebat:

— De ce aţi plâns fără încetare?

Bătrânul i-a răspuns cu smerenie:

— Eu sunt cel care l-a adus la Hristos pe bătrânul dulgher german din Braşov.

Un german adusese la Hristos un alt german, iar prin mărturia celui de-al doilea începuse lucrarea printre evreii creştini, lucrare care avea să ajungă până în Israel.

Abiatar ne vorbeşte despre bucuria lucrurilor făcute din prisosul dragostei. De câţi asemenea preoţi ar fi nevoie astăzi în România! Nu de oameni care îndeplinesc o slujbă de rutină, pentru bani sau din obligaţie, ci de oameni care caută să-I pregătească Domnului lucruri frumoase, neaşteptate şi neobişnuite. Aşa erau slujitorii din vremea lui David.

Domnul Isus întreabă:

„Ce lucru neobişnuit faceţi?" (Matei 5:47)

Dacă ai făcut numai ceea ce ţi s-a poruncit, ai rămas încă un „rob netrebnic" care şi-a împlinit datoria. (Luca 17:10)

Iar dacă slujitorii rânduiţi nu vor face aceste lucruri, Dumnezeu va găsi oameni de la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, aşa cum a fost Maria, care a turnat mirul de mare preţ peste Domnul Isus. (Matei 26:6–13)

Fii şi tu astăzi un Ţadoc — un om drept şi integru.

Fii şi un Abiatar — un om care Îi aduce Domnului ceva din prisosul dragostei sale.

7. Ira, Iairitul, era slujbaș al lui David

„Şi Ira, Iairitul, era slujbaş al lui David." (2 Samuel 20:26)

Numele Ira poate fi înţeles prin ideea de „veghetor” sau „păzitor”. La aceasta ne cheamă Domnul în zilele din urmă: la priveghere. Aşa spune şi cântarea:

Din somn treziţi-vă, sculaţi,

Căci vă pândesc dureri,

Şi unul pe-altul vă-ndemnaţi

La aspre privegheri!

Numele Iair înseamnă „cel ce luminează” sau „răspânditor de lumină”. Acesta era un slujbaş în vremea lui David: un om care veghea şi răspândea lumină. Nu un om compromis, nu un slujitor interesat numai de propria poziţie, ci un om care cunoştea binele şi răul, adevărul şi minciuna şi care îşi împlinea slujba cu demnitate şi fără teamă.

Cel care veghează necontenit şi răspândeşte lumină este un adevărat slujitor.

Şi iată, fraţilor, cum un pasaj din Scriptură care, la prima vedere, pare sec şi lipsit de înţeles — doar o înşiruire de nume şi funcţii — ajunge să ne descopere adevăruri limpezi, frumoase şi adânci. Să le mai repetăm o dată:

Ioab — Dumnezeu este Tatăl nostru.

Benaia — înţelepciunea lui Dumnezeu stăpâneşte peste forţele morţii şi peste toate mişcările şi vitezele universului.

Adoram — Dumnezeu ne face înalta cinste de a ne chema să fim împreună-lucrători cu El.

Iosafat — Dumnezeu este Cel care judecă şi face dreptate; El înscrie în Cartea Vieţii numele celor născuţi din nou.

Şeia — gândirea dreaptă şi limpede; Dumnezeu nu vrea să trăim din zvonuri, prejudecăţi şi păreri neîntemeiate, ci să cunoaştem şi să trăim adevărul.

Ţadoc şi Abiatar — să fim drepţi, integri şi gata să facem pentru Domnul lucruri frumoase, neaşteptate, izvorâte din prisosul dragostei.

Ira — să fim veghetori, pentru că nu ştim ziua şi ceasul în care vine Domnul, Mirele nostru.

Şi **Iair** — să răspândim lumină în lumea aceasta întunecată de păcat şi fărădelege.

Astfel vom fi slujitori nu ai lui David, ci ai Domnului Isus Hristos, Regele regilor şi Împăratul împăraţilor.

Amin.

Cuprins

1. Richard Wurmbrand 5
2. O revenire de dincolo de comă 7
3. Înjurătura care trădează 10
4. Arheologii 11
5. E prea devreme să fie prea târziu 14
6. Trei întrebări de la răscrucea civilizaţiilor 15
7. Hriţcu Mircea cu Vasile Brânzei 18
8. Richard Wurmbrand - Primul locatar de la Rahova 18
9. Amintiri cu George Galis 23
10. Vladimir Pustan despre urâţenia splendidă 25
11.R ăsplata celui ce se pocăieşte 27
12. Un mic păstor 30
13. Poezii pentru soţii 31
14. Sergiu şi credinţa care-L pune pe Dumnezeu la încercare . 33
15. Smerenie la pătrat 35
16. O soră care doreşte să fie din ce în ce „mai pocăită“! 38
17. Maria Gorun despre Richard Wurmbrand 39
18. Richard Wurmbrand despre convertirea soţiei lui 41
19. Ziua mea 42
20. Maxima muzicienilor 43
21. Petru Popovici cu corabia lui Noe 44
22. Mesajul celor două cimitire 45
23. John MacArthur – probleme în biserică 46
24. Daniel Brânzei - rugăciuni terapeutice 48
25. Cum s-a nascut Premiul Nobel ? 52
26. Petru Popovici – de la inimă la inimă 53
27.Cei patru „R“ ai ... pocăinţei 54
28. Daniel Branzai la semănat 56
29. Octavian Doboş - Valentin Popovici 58

30. Optica Lui sau oftica noastră mioapă 59
31.Daniel Branzai - trenul navetiştilor americani 62
32. Beniamin Fărăgău şi paşii pocăinţei 64
33. Belciu Busuioc m-a lămurit 66
34. Daniel Brânzei - Unde este „acasă”? 66
35. Otniela Batzion despre lacrimi. 67
36. Cronica unui drum la Cleveland. 70
37. După faptă şi răsplată! 70
38. Richard Wurmbrand fumează? 72
39. Curs universitar de ... „ignoranţă“ !? 73
40. Cristian Bărbosu într-un stup nou 76
41. Legile simpatiei şi antipatiei 77
42. Petrică Moisiuc despre Silvia Tărniceriu 79
43. Viitorul dintr-un mormânt! 81
44. Nesiguranţa necesară 84
45. Mister Goe 86
46. Chuck Smith - Ce-ţi dă valoare? 87
47. Îmbătrânim sau devenim? 89
48. Binecuvântările emigrării 89
49. Înfricaţii de frică 91
50. Petru Popovici nu îmbătrâneşte! 93
51. Presupuneri prăpăstioase 94
52. Petru Popovici - Testament pentru slujire 96
53. Traian Ban - un puşcăriaş sentimental. 98
54. Liviu Olah - Cravata sau nodul în gât 99
55. Duminică seara 100
56. Vestiţii la Vancouver, ... 100
57. Parafrazându-l pe Petru (Pit) Popovici 106
58. Moisescu şi coincidenţele numerice 111
59. Marcu Nichifor şi Mircu Cocar 116
60. Apel copilaresc. 116
61. Nicu Butoi la Oxford. 117

62. Şamu Ioan, Pavel Nicolescu, Mihai Oara 118
63. Clarificari interconfesionale 120
64. Înţelepciune de sus pentru crizele de jos 121
65. Iosif Ştefănuţi - un om dincolo de limite 122
66. Elvira Rusu - văduva unui coleg 123
67. Căsătorii cu americani 125
68. Traian Chilău - Mi-ai luat vorba din gură 126
69. Petru Popovici - final de misiune 128
70. Prietenii dincolo de păreri 129
71. Geabou Pascu - predici informative 131
72. Betuele Văraru - Sufleorul 132
73. Iată de ce ne trebuie puşcă în America 132
74. Gebou Pascu - In Memoriam 133
75. Daniel Branzai - Cine hotărăşte cât să ai ? 136
76. Ioan Marini - Dumnezeu mi-a făcut cu ochiul 138
77. Florian Guler - despre Ionel Pleşa 141
78. Daniel Branzai - Tineri rebeli? 145
79. Francis Bacon - În care Testament trăiţi ? 146
80. Richard Wurmbrand şi Alexa Popovici. 147
81. Daniel Branzai - Cum definim succesul ? 148
82. Aron Mladin - mare cât un pumn. 149
83. Aurel Popescu - Examen de credinţă 151
84. Daniel Branzai - Închipuiţii „apostoli“ ai zilelor noastre. 154
85. Florea Cruceru – o floare pe crucea Lui 156
86. Vasile Branzei - Părtaşi nu neapărat „prieteni“. 159
87. Magna cum ... toate laudele 160
88. Daniel Branzai - Expresii din .. baschet 161
89. Predici – cât este traspiraţie şi cât este inspiraţie ? 161
90. Răbdarea – o dimensiune a credinţei. 162
91. Fratele Florescu - Te iert, tataie 164
92. Vacanţele noastre, vacante. 165
93. Richard Wurmbrand - Educaţi să urască 166

94. Cum să biruieşti amărăciunea? *167*
95. Daniel Branzai - Starea jalnică a bisericilor *169*
96. Richard Wurmbrand - Starea jalnică a criticilor bisericii 175
97. Daniel Branzai - Ce nu poate face Dumnezeu ? . . . . . *.177*
98. Daniel Branzai - Confuzie sau compliment ? *178*
99. Daniel Mitrofan - mori în fiecare zi *179*
100 George Mueller - Chiar crezi ? *180*
101. Zac Poonen – Retrage-te în umbră. *181*
102. W.W. Wiersbe - Păstor tânăr sau bătrân ? *184*
103. Oswald Chambers - Modelaţi de Dumnezeu *184*
104. Suntem cuprinşi de un sentiment „Colectiv” *185*
105. VasileTaloş - GENERAŢIEI ”COLECTIV”. *186*
106. Daniela Florica Cintean - Poveste de dragoste *188*
107. Cristian Ţepeş. *190*
108. Familia Baloş - vizitaţi de îngeri *199*
109. Barb Ioan - o beţie întunecată *201*
110. Invadaţi de creştinismul „american”? *206*
111. Mântuirea masonilor. *210*
112. Măi să fie! Am intrat în altă categorie de vârstă *213*
113. Greg Laurie *214*
114. Vasile Brânzei are dreptate *215*
115. Potenţial nerealizat în familie. *216*
116. Daniel Brânzei - Cine are grijă de noi? *218*
117. Pavel Nicolescu – Nimic nou sub soare *220*
118. Aurel Popescu - cel exclus din cult *224*
119. Aurel Popescu - la sistematizare *226*
120. Sandu Pavel - Priorităţile vârstei *227*
121. John Piper, gazda Silviei Tărniceru *227*
122. Petru Popovici - un om ocupat *229*
123. Sandu Albeanu – o viaţă de patriarh *229*
124. Richard Wurmbrand inedit – Slujitorii lui David *237*